nguyễn nhật ánh

quán gò đi lên

truyện dài

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Cộng đồng chia sẽ sách hay: http://www.downloadsach.com

Quán gò đi lên

Nguyễn Nhật Ánh

Chia sẽ ebook : http://downloadsach.com/

Follow us on Facebook : https://www.facebook.com/caphebuoitoi

Cộng đồng chia sẽ sách hay: http://www.downloadsach.com

Chương 1: Quán Gò Đi Lên

Quán Đo Đo nằm trên đường Nguyễn Hữu Cầu, kế chợ Tân Định, bề ngang bốn mét, bề sâu mười sáu mét ngăn làm ba, ngoài cùng là nơi bày bán, đằng sau vách ngăn là bếp, tít phía trong là phòng tắm và nhà vệ sinh.

Gần bếp lò có một cái cầu thang gỗ dẫn lên căn gác lửng, chỗ ngủ của đám con gái, cũng là nơi treo móc đủ thứ áo quần đồng thời là nhà kho chứa đủ thứ lụn vụn như sợi cao lầu, bánh đa, tương ớt, các loại bánh ngọt...

Đằng trước quán là khoảnh hiên xi măng nhỏ, buổi sáng ông bán thịt bày gánh bán thịt, bà bán rau trải ni-lông bán rau, chị bán thuốc đẩy xe ra bán thuốc. Đến trưa, khi ông bán thịt dẹp gánh, bà bán rau cuộn tấm ni-lông, chị bán thuốc đẩy xe lại chỗ gốc cây gần đó tránh nắng và khách ăn bắt đầu lục tục vô quán thì khoảnh sân nhỏ đó đích thị là giang sơn của thằng Cải.

Nhét một đống thẻ có buộc dây thun trong túi quần, nó bắc cái ghế ngồi tréo mảy ngó ra, oai khủng khiếp. Hễ có khách đun đầu xe vô là nó lật đật đứng lên, nhanh nhẹn đón lấy tay lái, dựng xe giùm khách rồi chìa tấm thẻ ra: nó là sếp bãi giữ xe.

Cải là một trong những thành viên của quán từ những ngày đầu. Quán ở quận 1 nhưng cô Thanh chủ quán lại ở quận 5. Mà thằng Cải cũng ở quận 5, chung dãy nhà tập thể với cô Thanh. Cô Thanh ở tầng một, mẹ con thằng Cải ở tầng trệt. Vì vậy mà quen nhau từ thời cố

hỉ.

Mẹ con thằng Cải là người Quảng Đông, xưa nay vẫn bán hủ tiếu ở ngay đầu hẻm. Sáng đẩy xe ra tối đẩy xe vào. Mẹ nấu, con bưng. Kể ra có đến chục năm trời. Dần dần xảy ra tình trạng con vẫn thừa sức bưng nhưng mẹ đã không còn sức nấu. Tới một ngày, mẹ thằng Cải quài tay ra sau lưng đấm bình bịch và buồn rầu kêu nó tắt bếp, dẹp nồi, đẩy xe vô nhà. Quán hủ tiếu dẹp tiệm từ đó. Cũng từ ngày đó, Cải ra quán Đo Đo. Quán Đo Đo những ngày đầu không chỉ

có Cải. Hôm khai trương còn có con Kim. Con Kim trước đây là "lính" của cô Thanh, lúc áo gió buôn sang Nga còn thịnh. Đến thời buôn bán xập xệ, cô Thanh bỏ về nhà nằm, con Kim đi bán phân u-rê quấy quá một thời gian rồi cũng kiếm chỗ nằm nghiền ngẫm nỗi buồn thất nghiệp. Vì vậy, khi cô Thanh mở quán, ới một tiếng là con Kim tót ra ngay.

Cũng như Cải, Kim là người Hoa. Chỉ khác một chi tiết: thằng Cải Quảng Đông, còn con Kim Quảng Tây. Chuyện trớ trêu cũng từ đó mà ra.

Quán Đo Đo treo tấm bảng đằng trước, ghi hàng chữ to đùng "Chuyên bán các món ăn xứ

Quảng". Quảng đây tức là Quảng Nam. Các món ăn ở đây dĩ nhiên cũng là các món Quảng Nam: mì Quảng, cao lầu, bánh bèo, bánh đập...

Khách xứ Quảng đều là dân lưu lạc, thấy có cái quán quê hương ngay giữa Sài Gòn thì xúc động lắm. Đang chạy ngang, khách bóp thắng nghe cái rét.

Vừa dừng xe, thấy thằng Cải nhiệt tình ra dựng xe giúp, khách càng hài lòng.

Khách vỗ vai Cải, tỏ thân thiện:

- Cháu người Quảng hả?

- Dạ! - Cải lễ phép.

Khách nhíu mày:

- Người Quảng sao nói cái giọng ni. Nghe lạ hoắc à.

- Dạ.

Lông mày khách chợt dãn ra:

- À, chắc cháu vô đây lâu rồi.

- Dạ.

Khách vỗ vai Cải thêm cái nữa:

- Vậy hồi trước cháu ở huyện nào?

Cải liếm môi:

- Cháu sinh ở đây từ nhỏ.

- Thế ba mẹ cháu? Trước đây ba mẹ cháu sống ở đâu?

Cải thật thà:

- Dạ, ở bên Tàu.

Khách nhạc nhiên:

- Ba mẹ cháu qua bển chi vậy?

- Dạ, có qua lại gì đâu! Ba mẹ cháu là người Tàu mà.

Mắt khách càng trố ra:

- Người Tàu? Sao khi nãy cháu bảo cháu là người Quảng?

- Dạ, Quảng là Quảng Đông đó chú!

Cải gãi đầu ấp úng, cảm thấy mình có lỗi vì làm khách hụt hẫng.

Khách hụt hẫng thiệt, chân bước vô quán đã bớt vẻ hăng hái.

Khách buông phịch người xuống ghế, cầm thực đơn lên ghé mắt một hồi rồi đặt xuống. Món ăn thì đúng rồi. Toàn món Quảng Nam. Nhưng còn người Quảng Nam? Họ ở đâu trong cái quán này?

Khách ngó vô trong, gọi lớn:

- Chủ quán đâu?

Cô Thanh đi chợ nên con Lan bán đồ khô vội vàng chạy ra:

- Dạ, cô con đi vắng ạ.

Cái giọng Nam Bộ đặc sệt của con Lan làm khách nhăn hí:

- Mi là người Nam hả?

- Dạ, con là người Bến Tre.

- Thế chủ mi người ở đâu?

- Dạ, người Củ Chi ạ.

Khách thấy đầu mình ong ong:

- Lạ quá hè! Quán bán các món xứ Quảng mà không có ai người Quảng!

Con Lan láu táu chỉ ra sân:

- Anh kia là người Quảng đó chú!

Khách liếc xéo thằng Cải:

- Thằng nớ Quảng Đông, nói làm chi!

Con Lan nhíu mày ngoảnh đầu vô trong. Nhác thấy con Kim, nó mừng như bắt được vàng:

- À, con quên! Nghe nói chị kia cũng là người Quảng!

Rồi nó rối rít gọi:

- Chị Kim, ra đây! Có chú này muốn hỏi chuyện chị nè!

Con Kim hấp tấp chạy ra, chưa kịp mở miệng, khách đã hỏi ngay:

- Cháu là người Quảng Đông hả?

Con Kim không biết khách cà khịa, vui vẻ đáp:

- Dạ không ạ.

Khách hơi mừng mừng:

- Mi uống nước máy Sài Gòn nhiều quá, giọng mi mất gốc rồi! Nhưng dù sao mi cũng là con cháu Quảng Nam.

- Dạ, cháu không phải là người Quảng Nam! - Con Kim khờ khạo đính chính - Cháu là người Quảng Tây ạ!

Khách hoàn toàn không chờ đợi một sự thật phũ phàng như thế. Con Kim vừa nói xong, khách ngã bật ra sau. May mà có cái lưng ghế giữ lại, nếu không khách đã lăn quay ra đất.

Bữa đó khách kêu một tô mì Quảng, ăn nửa tô, buồn tình bỏ mứa nửa tô.

Cô Thanh đi chợ về, ra sau bếp thấy đống chén trong thau có một tô mì ăn dở, liền nói với con Lệ:

- Con nêm nếm lại nồi nhưn coi có vấn đề gì không! Sao khách chừa hết lại như vậy?

- Không phải tại mì dở đâu cô ơi! - Con Lệ phân bua - Con nghe con Kim nói có ông khách Quảng Nam vô ngồi hỏi lòng vòng cả buổi, thấy trong quán không có ai là người đồng hương, ổng sầu đời bỏ về sớm đó cô!

Nghe con Lệ tường thuật lại, cô Thanh thiếu điều té xỉu. Hóa ra chuyện buôn bán cũng phức tạp gớm. Khách đến ăn mà cũng quan tâm đến chuyện "nhân sự" y như cán bộ tổ chức, thiệt khó khăn cho cô quá.

Cô Thanh ngẫm nghĩ một hồi rồi thở đánh thượt:

- Mấy đứa đừng lo! Chuyện đó để cô tính!

Chương 2: Quán Gò Đi Lên

Ngoài các món ăn thông thường, quán Đo Đo còn bán chả, nem, tré. Người bỏ mối các thứ

này là vợ chồng ông Khẳng. Vợ chồng ông Khẳng người Quảng Nam chính gốc, vô Sài Gòn mười mấy năm nay và sinh sống bằng nghề làm nem, chả, tré, cung cấp cho chợ Phạm Văn Hai, chợ Tân Bình và chợ Bàu Hoa.

Cô Thanh "bổ sung nhân sự" bằng cách nói với ông Khẳng:

- Anh xem có thằng cháu nào lanh lợi giới thiệu cho tôi một đứa!

- Trời, tôi có thằng cháu lanh lắm! Lại dễ thương hết biết! Để ngày mai tôi kêu nó tới làm cho chị!

Chiều hôm sau, những người trong quán thấy một đứa con trai ăn vận tươm tất, mặt mày sáng sủa, tóc tai gọn gàng, xịt keo bóng loáng lò dò bước vô quán. Đó là thằng Lâm, người ông Khẳng giới thiệu.

Nhìn bộ tịch bề ngoài, con Lan tưởng thằng Lâm là sinh viên ôn tập nhiều quá nên đói bụng, đang tính mò vô quán bình dân kiếm thứ lót lòng, bèn chạy ra đon đả:

- Dạ, mời anh vô trong nhà ngồi cho mát!

Thằng Lâm cười:

- Tôi muốn gặp bà chủ.

Nụ cười của thằng Lâm đẹp mê hồn làm con Lan ngẩn ngơ. Nó cứ đứng ngó sững, chẳng chịu nhích chân khiến thằng Lâm phải lịch sự nhắc lại:

- Chị làm ơn cho tôi gặp bà chủ.

Tới lúc đó, con Lan mới choàng tỉnh. Nó nói cụt ngủn:

- Anh theo tôi!

Rồi lỏn lẻn quay đầu chạy vô nhà.

Cô Thanh dòm Lâm:

- Cháu kiếm cô có chuyện chi không?

- Dạ, chú Khẳng kêu con tới đây gặp cô!

Cô Thanh ngỡ ngàng "à" lên một tiếng. Thì ra đứa con trai này là cháu ông Khẳng. Nhưng ông Khẳng nói tiếng Quảng nặng trịch mà sao thằng cháu giọng lại nhẹ tưng, ngộ ghê!

Cô Thanh tò mò hỏi:

- Cháu là chi của ông Khẳng?

- Dạ, chẳng là chi cả!

Cô Thanh ngơ ngác:

- Chẳng là chi là sao?

Lâm mỉm cười:

- Dạ, là không có bà con gì hết, thưa cô! Chú Khẳng người Quảng Nam, còn cháu người Tây Ninh.

- Trời!

Cô Thanh buột ra một tiếng than, hai tay ôm cứng lấy đầu. Con Lan hớt hải chạy lại:

- Cô trúng gió hả cô?

Cô Thanh không đáp lời Lan. Cô buông tay ra, ngó thằng Lâm, giọng vẫn chưa hết bàng hoàng:

- Chớ cháu không phải là cháu ông Khằng hả?

- Dạ không ạ!

Lâm ấp úng đáp, nụ cười vừa nở ra trên môi lập tức tắt ngóm. Thái độ của cô Thanh khiến nó tự dưng cảm thấy áy náy, bèn rụt rè giải thích:

- Cháu chú Khằng là bạn học với con. Con hay đến nhà chơi.

Mày cô Thanh nhíu lại:

- Ủa, cháu còn đang đi học, lấy thì giờ đâu ra mà đi làm?

- Dạ, con nghỉ học rồi, thưa cô. Vừa rồi con rớt đại học, sang năm con mới thi lại.

Cô Thanh thở một hơi dài. Rồi cô ngước mắt nhìn ra cửa, bụng nghĩ lung. Thằng này không phải người Quảng Nam nhưng coi bộ lanh lợi, lễ phép, nói chuyện một điều "thưa cô", hai điều "thưa cô". Nó là sinh viên hụt nên trông có vẻ "trí thức" nữa. Nhưng "ăn tiền" nhất là miệng nó lúc cười trông tươi rói. Buôn bán mà tươi cười dứt khoát là ăn nên làm ra!

Cô Thanh liếc con Lan:

- Con thấy sao?

Con Lan bị thằng Lâm hớp hồn ngay từ cái nhìn đầu tiên, còn thấy trăng thấy sao gì nữa. Nó gật đầu cái rụp:

- Con thấy được đó cô! Anh Lâm mà làm tiếp viên thì khách thích phải biết!

- Chà, mi lẹ quá há! - Mới đó đã biết tên biết tuổi người ta rồi! Còn anh này anh nọ ngọt xớt nữa!

Lan đỏ mặt:

- Cô chỉ chọc con!

Vừa nói con Lan vừa liếc thằng Lâm, thất vọng thấy thằng này đứng nghiêm trang quá. Hai tay Lâm buông thõng bên mép quần, đầu cúi xuống như đang nghĩ ngợi điều chi. Không biết ảnh có nghe thấy câu nói trêu của cô Thanh không hén? Con Lan bâng khuâng nghĩ, ngạc nhiên thấy lòng mình bữa nay sao chộn rộn quá.

Từ bữa đó, quán Đo Đo bổ sung thêm thằng Lâm.

Lâm "ngoại hình bắt mắt", ai nói gì cũng nhe hàm răng trắng bóng ra cười nên được bố trí chân chạy bàn, gọi văn hoa là tiếp viên.

Nhưng ưu điểm tươi cười của tiếp viên Lâm vẫn không che lấp được khuyết điểm "Tây Ninh"

của nó.

Khách hỏi:

- Cháu biết Đo Đo ở đâu không?

Gặp đám con Kim, con Lan, con Lệ hay thằng Cải, chắc chắn tụi nó sẽ lắc đầu "Con không biết". Nhưng thằng Lâm là đứa hơn người. Nó sắp sửa là sinh viên đại học rồi chớ bộ! Cho nên nó tỉnh bơ:

- Dạ, ở ngoài Trung đó chú.

- Ở ngoài Trung nhưng ở đâu? Tỉnh nào? Huyện nào?

Tới đây thì Lâm hết thản nhiên được nữa. Nó gãi gáy, lỏn lẻn:

- Dạ, cái đó thì con không biết.

Khách nhún vai, nặng lời:

- Người của quán Đo Đo mà không biết Đo Đo nằm ở đâu! Tốt nhất nên đổi bảng hiệu đi cháu à!

Nghe khách xài xể, thằng Lâm tức như bị bò đá. Mặt xám ngoét, vất vả lắm nó mới nặn ra được một nụ cười gượng gạo.

Khách vừa ra khỏi cửa, nó ba chân bốn cẳng chạy đi kiếm cô Thanh:

- Đo Đo nằm ở huyện nào tỉnh nào hở cô?

Cô Thanh ngẩn tò te:

- Cô đâu có biết!

Lâm như không tin vào tai mình. Mồm nó há hốc:

- Cô không nói giỡn đó chớ?

- Cô không nói giỡn.

Lâm sửng sốt:

- Thế sao cô đặt tên quán là Đo Đo?

- Cái này là do ông chồng cô đặt. Ổng kêu ổng sinh ở Đo Đo, đặt cái tên này làm kỉ niệm.

- Nguy rồi! - Lâm bứt tai - Cô phải về hỏi chú ngay Đo Đo thuộc tỉnh nào, huyện nào. Khi nãy có một ông khách hỏi Đo Đo ở đâu, con kêu con không biết, ổng liền sầm mặt biểu mình đổi tên quán.

- Lãng xẹt! - Cô Thanh hậm hực nói.

Nhưng cô Thanh chỉ hậm hực lúc đó thôi. Ngày hôm sau, cô tập hợp cả quán lại, nghiêm nghị

nói:

- Mấy đứa nghe nè! Hôm qua cô "điều tra" ra rồi! Đo Đo là tên một cái làng thuộc xã Bình Quế, huyện Thăng Bình, tỉnh Quảng Nam. Mấy đứa ráng nhẩm cho thuộc, khách có hỏi thì biết đường mà trả lời nghe chưa?

Con Lệ lo lắng:

- Vừa xã vừa huyện vừa tỉnh khó nhớ lắm cô ơi! Con thấy cô nên bỏ quách xã và huyện đi, chỉ ráng nhớ cái tỉnh thôi!

- Không được! - Thằng Lâm phản đối, nó vẫn còn cay đắng chuyện hôm qua - Chỉ nhớ mỗi tên tỉnh, rủi khách hỏi tới, mình biết đường đâu mà mò?

Con Lan bô bô, mặt tươi hơn hớn vì được dịp bênh thằng Lâm:

- Anh Lâm nói đúng đó cô! Phải học đủ hết xã huyện tỉnh, y như trong giấy khai sinh vậy mới được!

Con Lệ "xì" một tiếng:

- Sao không nói là y như trong giấy kết hôn luôn đi!

Thấy con Lệ xỏ xiên mình, mặt con Lan thoạt xanh thoạt đỏ, nhưng nó chưa kịp "phản công", cô Thanh đã dàn hòa:

- Thôi, cô quyết định bỏ cái xã. Chỉ lấy cái huyện và cái tỉnh thôi!

Sau cái "quyết định" về "đơn vị hành chính" đó, mấy đứa trong quán đứng đâu, ngồi đâu mồm miệng cũng mấp ma mấp máy y như niệm thần chú: "Đo Đo là tên một cái làng ở huyện Thăng Bình, tỉnh Quảng Nam".

Thằng Cải ngồi ngoài hiên coi xe, con Lệ đứng trong bếp coi nồi nhưng cũng gật gù lẩm nhẩm suốt ngày.

Nhưng cái câu coi bộ ngắn ngủn vậy mà khó thuộc quá chừng. Chỉ có mỗi con Lệ và thằng Lâm là nhập tâm. Nhưng con Lệ coi như không tính, nó đứng suốt ngày bên bếp lò không ló mặt ra ngoài, ai mà hỏi tới nó.

Rốt cuộc chỉ có Lâm là đối đáp trôi chảy.

Còn con Lan, nghe khách hỏi:

- Cháu có biết Đo Đo ở đâu không?

Nó mừng húm:

- Dạ biết ạ.

- Ở đâu?

- Dạ, Đo Đo là tên một cái làng ở... ở...

Đang đáp ro ro, bỗng nhiên con Lan đâm ngắc ngứ. Nó tụng suốt ngày cái huyện Thăng Bình, cái tỉnh Quảng Nam trên môi, vậy mà khi có người hỏi tới, nó bỗng quên ngang xương.

Khách mỉm cười:

- Ở đâu vậy cháu?

Con Lan càng quýnh:

- Dạ, chú chờ con một chút. Đó là tên một cái làng... ở... ở...

Mắt nó đột nhiên lóe lên:

- A, con nhớ ra rồi! Ở Quảng Bình!

Khách mếu xệch miệng:

- Sao cháu lại dời cái làng Đo Đo ra tuốt ngoài Quảng Bình? Chú là người làng Đo Đo đây mà!

- Ủa, không phải Quảng Bình hả chú? - Con Lan hồn nhiên - Vậy chớ nó nằm ở đâu cà?

Đó là do con Lan chỉ nhớ mang máng mỗi chữ "Bình" và chữ "Quảng" trong "bài học địa lý"

của cô Thanh.

Thằng Cải còn tệ hơn.

Khách hỏi nó, nó cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi rồi vỗ trán:

- Chậc, cái này cô con dạy rồi mà con học hoài không thuộc chú ơi!

Nghe "lời khai thành thật" của nó, khách đã muốn xô ghế đứng lên. Đã vậy, nó còn hăng hái chỉ tay ra đường:

- Hình như nó ở đâu ngoài Bắc đó chú!

Con Lan bê cái làng Đo Đo từ Quảng Nam đem ra Quảng Bình dù sao cũng không đến nỗi dời xa quá. Quảng Bình vẫn còn thuộc miền Trung, nghĩa là còn châm chước được. Thằng Cải dời tuốt ra miền Bắc thì đúng là quá đáng.

Khách ngửa cổ nhìn lên trần nhà, thống thiết:

- Trời ơi là trời!

Tiếng than của khách nghe mới não nùng làm sao!

Cô Thanh phiền muộn chứng kiến tất tần tật những màn bi hài kịch lâm ly đó.

Không thể để khách ghé quán ăn uống phải chịu đựng đau khổ nhiều hơn nữa, tối đó cô lại tích cực âm thầm "điều tra".

Và sáng hôm sau cô lại tập hợp mọi người, thông báo kết quả:

- Từ nay trở đi, nếu khách hỏi Đo Đo ở đâu, mấy đứa không cần nói huyện nói tỉnh chi cho dài dòng. Cứ nói ở Quán Gò đi lên là được rồi. Vừa ngắn gọn vừa dễ hiểu.

Con Lệ thắc mắc:

- Quán Gò ở đâu hở cô?

- Chắc ở loanh quanh đâu chỗ đó. Cô cũng chẳng biết. Ông chồng cô nói vậy thì cô chỉ biết vậy.

Nói xong, cô Thanh cười hì hì. Biết hỏi tới cũng chẳng ăn thua gì, mọi người liền tự động giải tán.

Thực bụng thì chẳng đứa nào tin tưởng cái câu thần chú "Quán Gò đi lên" cho lắm. Một địa danh bí hiểm như Đo Đo mà chỉ giải thích bằng mấy chữ ít ỏi và tầm thường kia thì chắc chẳng kết quả gì.

Không ngờ ngày hôm sau, gặp câu hỏi quen thuộc đó, thằng Lâm rụt rè:

- Dạ, ở Quán Gò đi lên!

Khách liền toét miệng cười hể hả:

- Chà, thằng này còn biết cả Quán Gò nữa, giỏi quá ta!

Khiến thằng Lâm ngạc nhiên một cách sung sướng.

Cộng đồng chia sẽ sách hay: http://www.downloadsach.com

Chương 3: Quán Gò Đi Lên

Lâm sung sướng một thì con Lan và thằng Cải sung sướng mười.

Con Lan đã thôi sợ nhầm Quảng Nam thành Quảng Bình. Còn Cải cũng thôi lộn miền Trung ra miền Bắc.

Tụi nó đi đứng đã hiên ngang hơn, đối đáp cũng dõng dạc hơn.

- Cháu có biết Đo Đo ở đâu không?

Nghe khách hỏi, Cải toét miệng cười:

- Dạ ở Quán Gò đi lên đó chú!

Con Lan làm tàng hơn. Nó nhướn lông mày:

- Ủa, Đo Đo mà chú không biết hả? Ở chỗ Quán Gò đi lên đó!

Nghe cái giọng của nó, cứ tưởng nó là người làng Đo Đo thứ thiệt, ít nhất cũng tám đời.

Nhưng con Lan chỉ ra oai được một hai lần. Lần thứ ba, nó gặp một ông khách cắc cớ:

- Vậy chớ Quán Gò ở đâu hả cháu?

Tới đây thì con Lan bí rị. Nó không chờ đợi một câu hỏi vặn như vậy, bèn chớp chớp cặp lông mi dài, lỏn lẻn:

- Quán Gò hả? Quán Gò... ở Đo Đo đi xuống chớ đâu!

Biết con Lan ranh mãnh nhưng khách không giận, chỉ phì cười.

Cười xong, khách gật gù, giọng thân tình:

- Tụi mi là người Nam, không biết Đo Đo ở đâu cũng phải. Ngay ở Quảng Nam cũng có người biết người không. Cái làng đó nhỏ xíu hà.

Khách nhịp tay lên bàn:

- Miễn sao tụi mi cố nấu nướng cho ngon, đừng làm mất mặt dân xứ Quảng là tốt rồi!

Con Lan "dạ" một tiếng, định đi vô. Nhưng nó vừa dợm bước, khách đã gọi giật:

- Khoan đã! Còn một chuyện nữa.

Con Lan nơm nớp quay lại:

- Chuyện gì hở chú?

Khách khoa tay một vòng.

- Quán này chuyên bán các món ăn xứ Quảng mà từ trên xuống dưới từ ngoài vô trong không có lấy một người Quảng kể cũng kỳ. Mi nói chủ mi ráng kiếm vài đứa Quảng Nam nghe.

Con Lan khoe:

- Dạ, chồng của cô con là người Quảng đó chú.

- Chồng của cô mi thì kệ chồng của cô mi! - Khách hừ mũi - Tao góp ý là góp ý cho cái quán chứ đâu có góp ý chuyện chồng con của cô mi!

Thấy khách bực mình, con Lan thè lưỡi một cái rồi co giò vọt mất.

Cô Thanh nghe con Lan méc lại, mỉm cười:

- Ổng nói đúng đó. Để cô điện thoại ra ngoài Quảng kêu con Gái nhỏ vô.

Con Lan tò mò:

- Gái nhỏ là ai vậy cô?

- Cháu cô. Nó kêu cô bằng mợ.

Con Gái nhỏ ở Kế Xuyên, em con Gái lớn. Con Gái lớn đã có chồng, không bỏ nhà đi được nên cô Thanh mới rủ con Gái nhỏ.

Con Gái nhỏ bốc điện thoại, nghe mợ nó kêu vô Sài Gòn phụ buôn bán thì mừng quýnh, xung phong đi liền. Nó chưa kịp hỏi han kỹ lưỡng đã vội buông cái ống nghe xuống, láu táu quay sang mẹ nó "Để con vô trong nớ phụ cho cậu mợ", lý do chính đáng đến mức mẹ nó chỉ còn biết gật đầu.

Con Gái nhỏ thiệt ra đâu có rảnh. Nó đang đứng coi một tiệm uốn tóc nho nhỏ. Nhưng nó bỏ

tuốt. Nó đóng cửa tiệm, đón xe đò dông thẳng vô Sài Gòn, hai mươi tiếng đồng hồ sau đã có mặt tại quán Đo Đo.

Vô thành phố lớn bán nhà hàng dù sao cũng hơn là làm chủ cái tiệm uốn tóc xập xệ ở ngoài quê. Ngồi trên xe, con Gái nhỏ háo hức nghĩ. Và nó thấy bụng dạ nôn nao dễ sợ.

Nhưng khi tới nơi thì nỗi háo hức của nó xẹp lép. Quán Đo Đo không phải là nhà hàng bề thế, nguy nga như nó xem trên ti-vi. Lại chẳng sang trọng, đẹp đẽ như các cửa hiệu, thời trang hay mỹ phẩm nó xem quảng cáo trên báo. Đó chỉ là một quán ăn bình thường. Mà bán quán ăn thì cực lắm, con Gái nhỏ nhắm bộ chịu không thấu.

Lần đó, con Gái nhỏ lưu lại thành phố trước sau tổng cộng bảy ngày, hai ngày ngồi ở quán phụ với mợ, năm ngày đi chơi lông nhông, chụp hình chụp hiếc ở Đầm Sen, Sở Thú, Suối Tiên. Cà nhỏng đúng một tuần, coi như đi du lịch, nó đòi về.

Trước khi về, nó nói:

- Mợ đừng lo! Con về ngoài quê sẽ tìm cho mợ một đứa giỏi hơn con gấp mười lần.

Tưởng con Gái nhỏ nói cho qua, không ngờ ba ngày sau, nó gửi con Cúc theo xe đò vô.

Hôm con Cúc đi xe ôm lù lù tới quán, xách giỏ lầm lì bước vô, mọi người tưởng nó câm. Ai hỏi gì, nó cũng trả lời bằng cách lắc đầu hoặc gật đầu.

Chỉ khi cô Thanh hỏi, nó mới chịu mở miệng.

Đối đáp vài câu, cô Thanh thốt nhiên nhìn sững nó:

- Con là người Quảng thiệt hả?

- Dạ thiệt.

Giọng cô Thanh chưa hết nghi ngờ:

- Ngoài đó, con ở đâu?

- Dạ con ở Kế Xuyên, kế nhà con Gái nhỏ.

Sợ cô Thanh không tin, con Cúc "khai" thêm:

- Con kêu ba nó bằng cậu đó cô.

Cô Thanh nhíu mày:

- Vậy sao cô nghe giọng con lạ quá. Không ra giọng Quảng lắm.

Con Cúc nghe cô Thanh nói vậy, mặt mày bất giác đỏ lựng. Nó đảo mắt nhìn quanh, thấy tụi thằng Cải, thằng Lâm, con Lan, con Kim đứng bu bốn phía, cả con Lệ trong bếp cũng ngừng chặt thịt ngóc cổ ngó ra, và cả bọn đang thô lố mắt nhìn nó như nhìn một con vật gì kỳ quái, nó càng lúng túng.

Nó đưa tay quẹt mũi, đầu cúi gằm:

- Tại... tại...

Con Cúc nói cả buổi chỉ được mấy tiếng "tại, tại". Tụi thằng Lâm, con Lan ngứa miệng quá sức nhưng có cô Thanh ngồi đó, không đứa nào dám hó hé.

Cô Thanh cũng sốt ruột không kém gì tụi nó. Cô cố giữ giọng dịu dàng:

- Con muốn gì cứ nói, đừng ngại!

Quạt máy treo hai bên tường quay vù vù, mát rượi nhưng trên trán con Cúc lúc này mồ hôi rịn ra hột nào hột nấy bằng hột đậu.

Mồ hôi chảy ròng ròng xuống cổ khiến con Cúc có cảm tưởng thằn lằn đang chun vô áo. Nó nhột nhạt quá chừng nhưng không dám đưa tay lau, chỉ ngúc ngoắc đầu cho đỡ ngứa:

- Tại... tại...

Trong một thoáng cô Thanh nghĩ: Hay con nhỏ này bị câm? Nếu không chắc nó mắc tật cà lăm.

Cô đứng lên, giọng đã hết kiên nhẫn:

- Nếu con không muốn nói thì thôi. Cô phải đi làm công chuyện đây!

- Con nói mà cô! - Con Cúc cuống quít - Để con nói!

Cô Thanh ngồi xuống:

- Con nói đi!

Con Cúc lí nhí:

- Tại trước khi con đi, con Gái nhỏ bắt con sửa giọng. Nó nói "ở trong nớ, người ta nói giọng khác ngoài mình, nghe văn minh lắm. Mi cứ trọ trẹ cái giọng nhà quê, người ta không hiểu đâu"...

Con Cúc mới nói tới đó, thằng Cải và con Lan đã ôm bụng cười bò. Con Kim ý tứ hơn, quay mặt đi chỗ khác lấy tay bụm miệng. Thằng Lâm ý tứ hơn nữa, chạy tuốt ra ngoài hè, ngồi bệt xuống đất cười ngặt nghẽo.

Còn cô Thanh thì dở cười dở mếu:

- Trời đất, con Gái nhỏ ở không ở còn bầy đặt xúi bậy. Ai khiến nó làm khôn kia chớ!

Cô nhìn con Cúc, chắt lưỡi:

- Cô cần là cần cái đứa nói giọng Quảng Nam cho ra cái quán Quảng Nam. Chớ mấy đứa nói giọng Sài Gòn ở trong này thiếu chi, mắc mớ gì cô phải kêu tụi bay vô!

Mặt con Cúc xanh mét như tàu lá chuối. Giọng nó nhòe nước mắt, không phải vì buồn tủi mà vì mắc cỡ với mấy đứa loi choi trong quán và vì tức con Gái nhỏ:

- Con đâu có biết. Con Gái nhỏ biểu răng thì con làm rứa...

Trong nháy mắt, con Cúc đã trở lại cái giọng thứ thiệt của nó. Nó nói đặc sệt giọng Quảng làm cô Thanh mừng rơn:

- Đúng rồi đó! Đây mới đúng là cái giọng nguyên chất của mi. Giá trị lắm. Cũng như nước mắm Nam Ô vậy. Mi biết nước mắm Nam Ô không?

- Dạ, biết cô! - Thấy giọng nói của mình được ví với loại nước mắm số một Quảng Nam, con Cúc hồ hởi - Nước mắm Nam Ô ngon nhứt ngoài con mà.

Cô Thanh cười:

- Nhưng nước mắm Nam Ô chỉ ngon là lúc chưa pha kìa. Pha nước lạnh vô, dở ẹc liền.

Con Cúc coi vậy chớ thông minh lắm. Nghe thoáng qua, nó hiểu liền:

- Dạ, từ nay con sẽ không thèm nghe lời con Gái nhỏ nữa. Con cứ nói cái giọng thiệt của con.

Khổ nỗi, lúc con Cúc pha giọng, tụi thằng Cải, con Lan cười nôn ruột bao nhiêu thì khi con Cúc trở lại cái giọng "nước mắm Nam Ô nguyên chất" của nó, tụi này lại muốn khóc thét lên bấy nhiêu.

Khách đòi mua bánh bèo đem về, con Cúc kêu con Lệ:

- Chị kiếm cho em cái bô!

Chữ "cái bao" qua cái giọng nguyên chất của con Cúc biến thành "cái bô" khiến con Lệ thừ ra mất một lúc. Rốt cuộc, tuy không hiểu con Cúc kiếm một cái bô làm chi, con Lệ vẫn vào toilét cầm cái bô đem ra:

- Nè.

Con Cúc ré lên:

- Trời, lấy cái ni đựng bánh bèo cho khách răng được?

Con Lệ nhíu mày:

- Chớ sao mày kêu tao lấy cái bô?

- Không phải cái bô ni, cái "bô" tê tề!

Con Cúc nói "cái bô", con Lệ đã ngẩn tò te, nó nói "cái bô tê tề" thì con Lệ đã muốn xỉu lắm rồi.

- Muốn lấy cái gì thì mày chỉ đi! - Con Lệ ôm ngực - Thiệt tao khổ cho mày quá!

Con Cúc không đợi con Lệ nói đến lần thứ hai. Nó rảo quanh nhà bếp một vòng, mắt láo liên.

Nhác thấy mớ bao ni-lông nhét trong cái giỏ toòng teng trên vách, nó thò tay rút một cái rẹt, mặt mày tí tởn:

- Cái "bô" ni nề!

- Trời đất! - Con Lệ trợn mắt kêu trời - Cái bao mà mày kêu cái "bô", ông nội tao cũng không hiểu nữa là tao!

Con Cúc cười hí hí:

- Tại cô Thanh kêu em nói giọng "nước mắm Nam Ô nguyên chất" chớ bộ!

Cũng như Lệ, những ngày đầu mấy đứa trong quán đến dở cười dở khóc với cái giọng "nước mắm Nam Ô" của con Cúc. Có lần, đang giờ nghỉ trưa con Cúc kêu thằng Lâm đưa giùm tờ

báo, thằng này liền khệ nệ vác cái ghế bố đem tới. ấy là do con Cúc nói chữ "báo" mà ra chữ

"bố". Lần khác, con Cúc khen con Lan "hăng gớm", nhưng nó nói "hăng" thành "hen" nên con Lan tưởng con nhỏ này chê mình "ho hen" liền quay ngoắt lại, xù lông nhím lên. Bữa đó nếu không có con Lệ can gián kịp thời thì trong quán đã xảy ra chuyện lớn rồi.

Đó là nói lúc con Cúc mới vô làm. Sau một tuần, nghe con Cúc chuyện trò lốp xốp riết, tụi thằng Lâm, con Lan dần dần quen tai, không những không hiểu lầm, mà còn thấy hay hay.

Nhưng cho tới cái sự kiện sau đây thì tụi loi choi trong quán mới nể con Cúc, mới thấy nó có một vai trò quan trọng trong quán chớ không phải chơi.

Đó là hôm khách xứ Quảng vào mua ba cây tré.

Sau khi lễ phép lắng tai nghe, thằng Lâm "dạ" một tiếng rõ to rồi vào trong bếp cầm ra... ba cái chén.

Khách lắc đầu:

- Không phải chén. Lấy cho chú ba cái tré!

Khách nói đặc giọng Quảng, Lâm được con Cúc "tập huấn" một tuần rồi mà vẫn nghe "tré"

thành chén, đứng ngơ ngác một lúc rồi lại quay vào trong đổi ba cái chén khác ngập ngừng đem ra.

Khách nhún vai:

- Cháu đem mấy cái chén này ra làm chi?

Thấy thằng Lâm đứng trơ thổ địa, con Lan xăng xái chạy lại:

- Chú kêu cái gì hả chú?

- Lấy cho chú ba cái tré!

Trình độ "thẩm âm" của con Lan chẳng khá hơn Lâm là bao. Nó nhìn ba cái chén trong tay Lâm rồi ngước lên nhìn khách:

- Thì ba cái chén đây nè! Hay là chú muốn đổi ba cái chén khác?

Khách lắc đầu, thở đánh thượt, nhìn vẻ mặt biết đã ngán ngẩm lắm.

Thấy khách nhỏm đít định đứng dậy, con Lệ quýnh quíu đẩy lưng con Cúc:

- Mày ra nghe xem khách nói gì! Tụi kia nó nghe không ra!

Con Cúc ở nhà quê mới chân ướt chân ráo vô thành phố, còn nhát hít. Nó chỉ lanh lợi trong chu vi cái bếp, chớ chỗ khách khứa ngồi ăn, hổm rày nó đâu dám ló mặt ra. Đối với nó, bên ngoài bức vách ngăn là một thế giới khác. Cái thế giới xô bồ đó lạ lẫm với nó quá sức.

Vì vậy khi cô Thanh phân công nó làm tiếp viên chung với thằng Lâm, nó lắc đầu quầy quậy, chỉ xin ở trong bếp làm "trợ lý" cho con Lệ, gọi nôm na là phụ bếp. Và từ ngày đó, nó chí thú ôm cứng cái bếp lò, không rời đi đâu lấy một bước.

Bữa nay cũng vậy, bị con Lệ thúc vô lưng, Cúc bám cứng cái bàn chặt thịt:

- Í, em không dám ra ngoài nớ đâu!

Con Lệ nạt:

- Cô Thanh đi chợ, cả quán này chỉ có mình mày có thể nghe được khách nói gì, mày không ra thì ai ra?

Con Cúc biết con Lệ nói phải, nhưng lòng vẫn run. Nó ngần ngừ một thoáng rồi nắm tay Lệ:

- Vậy thì chị cùng ra với em!

Con Lệ cốc đầu Cúc:

- Lớn tồng ngồng rồi mà y như con nít!

Con Cúc là nhân vật chính. Nhưng khi tiến ra ngoài thì nó đùn con Lệ đi trước, còn nó thập thò sau lưng.

Con Lệ ngọt ngào hỏi khách:

- Dạ thưa, chú kêu món gì ạ?

Khách đã định xô ghế đứng lên, bỗng thấy con Lệ bước tới ngoan ngoãn dạ thưa, giọng nói lại có pha đường phèn ngọt xớt, bèn bấm bụng nhắc lại yêu cầu:

- Chú kêu ba cái tré, sao nãy giờ chẳng thấy chi hết?

Thằng Lâm, con Lan thường xuyên tiếp xúc với khách còn nghe không ra, con Lệ quanh năm chôn chân trong bếp sức mấy nghe nổi. Nó đứng ngẩn, tai dỏng lên.

Ở sau lưng, con Cúc thì thầm:

Cộng đồng chia sẽ sách hay: http://www.downloadsach.com

- Ổng hỏi mua ba cây tré đó! - Rồi sợ con Lệ không hiểu, con Cúc nói thêm - Nem, chả, tré đó mà!

Con Lệ được mách nước, mừng rơn. Nó nói như reo, phải khó khăn lắm nó mới không nhảy tưng tưng trước mặt khách:

- Dạ, con hiểu rồi. Con hiểu rồi. Chú chờ một chút. Để con vô lấy.

Con Lệ quày quả đi vô, mắt long lanh, mặt mày rạng rỡ, nom bộ tịch chẳng khác chi học trò đi thi vừa tìm ra cách giải một bài toán khó.

Bữa đó, nhìn khách cầm ba cây tré giơ lên trước mặt với vẻ hả hê, mấy đứa trong quán thầm cảm ơn con Cúc quá xá.

Cô Thanh đi chợ về, nghe tụi nhóc thuật lại liền lôi con Cúc ra biểu dương:

- Đó, con đã thấy sự lợi hại của con chưa?

Con Cúc lỏn lẻn:

- Lợi hại gì đâu, cô!

Tuy ngoài miệng nói vậy chớ trong bụng con Cúc khoái lắm. Rồi để phát huy "sự lợi hại" của mình hơn nữa, kể từ bữa đó Cúc siêng năng đi ra đi vô hơn. Bức vách ngăn phòng ngoài với nhà bếp đối với con Cúc bây giờ đã không còn là ranh giới cấm kị nữa.

Chương 4: Quán Gò Đi Lên

Con Cúc không ngờ nó mới lượn ra lượn vô có hai ba ngày đã khiến hồn vía thằng Lâm lơ lơ

lửng lửng.

Ngay cả Lâm cũng không ngờ. Nhà Lâm ở tuốt Tây Ninh, ba mẹ sống bằng nghề trồng mía, chẳng khấm khá bao lăm. Nó học hết phổ thông, đùm đề khăn gói xuống Sài Gòn ở nhà bà dì ôn thi đại học. Rớt cái bịch, nó không thèm về quê, ở lại thành phố vừa kiếm việc làm vừa ôn tập chờ sang năm thi lại.

Lâm là đứa có chí. Nó tự nhủ nếu không vào được đại học, nó quyết không trở về nhà. Nó bắt chước người xưa, nếu công chưa thành danh chưa toại thì dứt khoát "một đi không trở lại".

Để thực hiện chí lớn, ngay ngày đầu tiên lò dò tới quán Đo Đo, nó ôm theo một lô sách vở, nhét đầy trong ba lô.

Lâm ban ngày chạy bàn, ban đêm ngủ luôn tại quán. Khi người khách cuối cùng bước ra, nó lụi thụi đi kéo cửa, bấm ổ khóa. Sau khi lau bàn lau ghế đâu đó xong xuôi, nó chun vào nhà vệ

sinh tắm rửa thay đồ rồi leo lên ghế bố, lấy sách vở ra nằm học.

Ban ngày, những lúc vắng khách, nó cũng tranh thủ ôn bài. Nó nhét dấm dúi dăm cuốn sách vào cái kệ đựng chai lọ lỉnh kỉnh ở góc nhà, hễ rảnh rỗi là lôi ra tụng niệm.

Một cái đứa ham học như thế, có chí như thế thì đâu có nghĩ đến chuyện "nhi nữ tình trường".

Thằng Lâm biết thừa con Lan bán đồ khô mê nó tít thò lò nhưng nó cứ phớt tỉnh, ra vẻ ta đây còn con nít lắm, mặc dù năm nay nó mười tám tuổi, bằng tuổi với con Lan.

Ấy vậy mà ngắm nghía con Cúc chừng ba bữa, thằng Lâm thấy bụng dạ mình có điều chi đó không ổn. Tối, nằm học bài, mắt dán vô trang sách nhưng đầu óc nó cứ nghĩ vẩn vơ tới con Cúc lúc này đang nằm ngáy khò khò bên cạnh con Lệ, con Lan trên căn gác lửng.

Nói cho đúng ra, hồi con Cúc mới từ ngoài quê vô, thằng Lâm không để ý mấy. Bữa đầu tiên, nghe con Cúc sửa giọng, nó chỉ buồn cười. Đến khi con Cúc trở lại cái giọng nguyên chất thì nó hơi bực, vì hễ con Cúc nói một câu nó phải hỏi đi hỏi lại đến bốn năm câu, mỏi miệng muốn chết.

Hơn nữa, con Cúc tuy là chị em cô cậu với con Gái nhỏ nhưng hoàn cảnh hai đứa khác xa nhau. Trong khi con Gái nhỏ mở tiệm uốn tóc quanh năm ngồi trong mát thì con Cúc vẫn bốn mùa mười hai tháng loay hoay ngoài ruộng, phụ ba mẹ nhổ cỏ, gặt lúa, bón phân. Nó dang nắng suốt nên trông nó đen đúa nhếch nhác, sánh với vẻ trắng trẻo tươm tất của con Gái nhỏ

thì rõ ràng thua xa lắc xa lơ.

Hôm đầu tiên, con Cúc mang nguyên cái ngoại hình như vậy tấp vô quán Đo Đo, biểu thằng Lâm để ý sao được.

Nhưng bán quán một thời gian, không còn dãi nắng dầm sương, nước da con Cúc dần dần trắng ra. Nó ăn uống lại được nên ngày càng mũm mĩm, trông xinh xắn hẳn. So với con Cúc một tháng trước đây, con Cúc bây giờ đúng là khác xa một trời một vực.

Nhưng con Cúc có đẹp lên cũng chẳng liên quan gì đến thằng Lâm, nếu nó cứ chun hoài trong bếp.

Đằng này, từ ngày phát hiện ra "khả năng phiên dịch" của mình qua vụ "ba cái tré", lại được cô Thanh khen ngợi, khuyến khích, hễ rảnh tay rảnh chân là con Cúc tót ra ngoài phụ con Lan bán hàng, phụ thằng Lâm bưng bê, dọn dẹp. Chỉ có vậy thôi mà thằng Lâm sinh mất ăn mất ngủ.

Lâm mất ngủ còn bởi nó biết con Cúc chẳng có tình ý gì với nó. Một bữa, thấy con Cúc ngồi quạt lò nướng bánh đa một mình ngoài hiên, Lâm mon men lại gần gợi chuyện:

- Em năm nay mấy tuổi hả Cúc?

- Mười bảy. Còn anh Lâm mấy tuổi?

- Anh mười tám. Vậy Cúc phải kêu anh bằng anh hén?

Con Cúc cười:

- Thì trước giờ em vẫn kêu anh bằng anh chớ bằng chi!

Con Cúc nói "bằng" thành "bèn", nhưng lúc này thằng Lâm chẳng còn tâm trí đâu để cười cợt cái giọng "nước mắm Nam Ô" của con Cúc, thậm chí dạo này nó thấy cái giọng đó sao mà thân thương mặn mà quá xá.

Lâm chỉ so bì:

- Nhưng em cũng kêu anh Cải bằng anh vậy.

Con Cúc là gái quê chất phác. Nó không hiểu thằng Lâm nói vậy là có ý bất bình, liền tươi tỉnh gật đầu:

- Thì kêu bằng anh chớ răng. Anh Cải lớn hơn em tới ba tuổi lận mà.

Sự vô tâm của con Cúc khiến Lâm tức sôi. Nó tính nói "Nếu lớn hơn ba tuổi thì kêu bằng chú quách" nhưng rồi thấy xúi bậy con Cúc như vậy là quá đáng nên cuối cùng nó làm thinh. Nó làm thinh nhưng mặt xụ xuống một đống.

Lâm xụ mặt để mong con Cúc nhìn thấy và thắc mắc "Anh đang buồn chuyện chi rứa?" để nó có cớ nói xa nói gần.

Con Cúc nhìn thấy và thắc mắc thiệt. Nhưng thắc mắc của nó chẳng ăn nhập gì đến mơ tưởng của Lâm:

- Tro bay vô mắt anh hả?

Câu hỏi của con Cúc khiến Lâm muốn khóc thét. Đã vậy, con Cúc còn nói thêm bằng giọng hết sức chân thành:

- Anh ngồi xích ra đi. Hay anh vô nhà ngồi, xớ rớ ngoài ni chi cho nắng.

Con Cúc đã nói vậy, thằng Lâm chẳng có cớ chi để bày tỏ nỗi lòng. Nó chán nản thở hắt một cái rồi thất thểu quay trở vô nhà, mặt chảy dài như bánh đa nhúng nước.

Con Lan bán đồ khô ngó ra, dòm bộ tịch thằng Lâm tưởng thằng này mượn tiền mà con Cúc không cho, liền xán lại:

- Anh cần bao nhiêu, em cho anh mượn?

- Cái gì? - Thằng Lâm không hiểu.

Con Lan chớp cặp lông mi dài:

- Ủa, chớ không phải anh đang kẹt tiền hả?

Miệng Lâm méo xẹo:

- Kẹt đâu mà kẹt! Lan toàn đoán mò không hà!

Thấy vẻ mặt thằng Lâm khó coi quá, con Lan liền lảng đi chỗ khác, mày nhíu lại: Vậy chớ

ảnh buồn chuyện chi cà? Thắc mắc đó làm con Lan thẫn thờ suốt cả buổi chiều. Chưa có bữa nào nó thối lộn tiền cho khách nhiều như bữa đó.

Thằng Lâm thực ra đâu phải đứa lòng gang dạ sắt. Sự quan tâm của con Lan làm nó cảm động lắm, chỉ có điều nó không lộ ra đó thôi. Dù sao cảm động cũng không phải là rung động, Lâm biết rõ điều đó. Hai thứ đó khác nhau xa lắc, cũng như bánh bèo khác với bánh ít vậy. Phải chi đứa ân cần hỏi han mình không phải là con Lan mà là con Cúc thì hay biết mấy! Lâm bần thần nghĩ, thấy chuyện tình cảm sao mà nhiêu khê quá.

Sau bữa đó, ba ngày liền hễ vắng khách là thằng Lâm xề lại chỗ chiếc bàn ngoài cùng, ngồi chóng cằm ngó ra.

Nó ngó và nó ganh tị với cái "vị trí béo bở" của thằng Cải. Cải là sếp bãi giữ xe, suốt ngày bắc ghế ngồi tréo mảy trước hiên. Mà hổm rày con Cúc lại hay đem lò than ra ngoài trước ngồi nướng bánh, nghĩa là ngồi sát rạt bên thằng Cải.

Hồi trước, tụi con Cúc con Lệ nướng bánh nướng thịt đằng sau bếp. Nhưng từ ngày khách than cay mắt thì cô Thanh kêu tụi nó đem lò than ra trước hiên ngồi nướng cho khói khỏi luẩn quẩn trong nhà. Thế là thằng Cải tự nhiên trở thành "hàng xóm" của con Cúc.

Nói chính xác thì Lâm chỉ ganh tị với "vị trí" của Cải chớ không phải ganh tị với chính Cải.

Bởi xem ra thằng Cải chẳng có ý tứ gì với con Cúc. Thậm chí, Lâm còn tính nhờ Cải làm

"nhịp cầu giao lưu" giùm mình. Chuyện đó coi bộ không khó khăn chi, nhất là từ hôm thằng Cải quyết định buổi tối ngủ luôn tại quán chớ không về nhà như trước.

Chuyện thằng Cải ngủ đêm lại quán bắt nguồn từ một nguyên nhân rất buồn cười.

Tháng đầu tiên, không hiểu sao quán Đo Đo chỉ đông khách vào ngày thứ bảy và ngày chủ

nhật. Không phải đông vừa vừa mà đông nghẹt. Khách kéo tới nườm nượp, đứng chen lấn vòng trong vòng ngoài khiến mấy đứa trong quán chạy tới chạy lui lính quýnh như gà mắc đẻ.

Ai đi ngang quán Đo Đo vào thời khắc đó, chắc tưởng chủ quán sắp cơi lầu tới nơi.

Nhưng oái oăm thay, quán mở cửa bảy ngày nhưng chỉ thực sự đông khách vào hai ngày cuối tuần. Còn từ thứ hai đến thứ sáu, khách khứa lèo tèo, có bữa vắng ngắt.

Một hôm chồng cô Thanh ghé chơi, nói chuyện với đám con Lan, con Lệ một hồi bỗng phát hiện mình là người khách duy nhất trong quán, liền lấy bộ nghiêm trang, cúi đầu, hai tay chắp trước ngực:

- Nam mô A di đà phật!

Con Lan là đứa đối đáp lanh lợi. Biết chồng cô Thanh có ý ghẹo quán vắng như chùa Bà Đanh, nó vẫn tỉnh khô:

- Không dám, không dám, mời thí chủ ngồi! Thí chủ muốn dùng chi cứ bảo bần ni một tiếng!

Con Lan vừa nói vừa cười nhưng nếu dòm kỹ sẽ thấy miệng nó cười méo xẹo.

Thoạt đầu không ai trong quán nắm được cái quy luật "đông-vắng, vắng-đông" đó.

Thằng Cải cũng vậy. Ngày chủ nhật nó coi xe đến phờ người, tối về nhà nghe mẹ hỏi:

- Quán bán được không Cải?

Nó quệt mồ hôi trán, hớn hở khoe:

- Đông lắm má à!

Mẹ nó không tin:

- Quán mới mở chưa được một tháng mà đông?

Giọng điệu nghi ngờ của mẹ làm Cải tự ái:

- Má không tin thì mời má ra chơi. Con không nói xạo đâu.

Ngày hôm sau, mẹ thằng Cải đi xích-lô ra thiệt. Ra ngay vào lúc quán không có một mống khách, còn thằng Cải thì đang ngồi ngáp vặt trước hiên.

Cải nửa thức nửa ngủ, nhác thấy xích-lô trờ tới trước quán, liền mừng rỡ bật dậy. Nhưng khi nhận ra người ngồi trên xe là mẹ mình, Cải tái mét mặt.

Mẹ nó vừa lúi húi xuống xe, chưa kịp hỏi tiếng nào, nó đã vội chạy lại hoảng hồn xua tay:

- Trời, má ra đây làm chi. Má về đi, bữa nay quán nghỉ bán để... sửa ống nước.

- Chớ sao hôm qua con kêu má ra?

Mặt thằng Cải nhăn hí:

- Con đâu có kêu má ra bữa nay. Bữa khác kìa.

- Bữa khác là bữa nào?

Thằng Cải gãi gáy:

- Con cũng chưa biết. Để từ từ con sắp xếp.

- Hừ, sắp xếp. Mày chỉ nói xạo là giỏi!

Mắng xong, mẹ nó giận dỗi quay ra đường, ngoắc xích lô, leo lên đi thẳng.

Thằng Cải đứng chết trân có đến mười phút. Tới phút thứ mười một, nó xồng xộ bước vô quán, hậm hực hỏi:

- Hồi sáng, ai mở cửa quán?

Thấy mặt mày thằng Cải khác lạ, con Kim rụt rè:

- Có chuyện gì vậy anh Cải?

Mặt thằng Cải vẫn khó đăm đăm:

- Kim trả lời Cải đi đã! Sáng nay người nào mở cửa?

- Kim không biết. Anh hỏi con Lan thử coi!

Con Lan đi vắng, Cải xông vào nhà bếp, níu áo con Lệ:

- Hồi sáng Lệ mở cửa quán phải không?

- Vô duyên! - Lệ giật tay ra - Tự nhiên lại nắm tay nắm chân người ta!

Con Kim đứng ngoài cười hí hí:

- Nắm chân đâu mà nắm chân! Chỉ nắm tay thôi!

Cải sầm mặt liếc con Kim:

- Cải không giỡn với Kim à nghen!

Rồi nó quay sang Lệ, tiếp tục cật vấn:

- Lệ nói cho Cải biết đi! Hồi sáng ai mở cửa quán vậy?

- Tao mở!

Tiếng thằng Lâm thình lình vang lên chỗ ngách cửa.

Cải quay phắt lại:

- Mày mở hả?

- Ừ.

Cải cau mặt:

- Từ ngày mai trở đi, mày đừng mở cửa nữa. Vía mày nặng lắm.

Thằng Lâm giương mắt ếch:

- Vía nặng là sao?

- Là xui chứ là sao! - Cải vung tay giải thích - Để người nặng vía mở cửa, quán sẽ ế suốt ngày.

Thằng Lâm nhăn nhó:

- Nhưng tao không mở thì ai mở? Tao là con trai, lại ngủ ngay dưới nhà, chẳng lẽ để đàn bà con gái ngủ trên gác leo xuống mở giùm?

Lý do thằng Lâm đưa ra nặng ký quá cỡ khiến thằng Cải ngẩn tò te có đến một lúc.

- Tao sẽ mở! - Cuối cùng, Cải nói, giọng quả quyết.

Thằng Lâm ngạc nhiên:

- Nhưng mày đâu có ngoài quán?

- Kể từ tối nay, tao sẽ ngủ luôn tại quán, không về nhà nữa.

Nói là làm, tối đó thằng Cải ở lại phụ thằng Lâm lau bàn lau ghế và quét rửa sàn nhà đến tận khuya, sau đó nó kéo hai cái bàn sát lại đặt chắn ngay cửa rồi tót lên nằm. Thằng Cải chọn cái vị trí như vậy ý chừng là để ngăn cản những đứa khác giành quyền mở cửa với mình.

Thằng Cải thiệt lo xa quá. Chỉ có nó quan tâm đến chuyện vía nặng vía nhẹ chớ những đứa kia xem ra chẳng tha thiết gì đến ba cái chuyện thuộc thẩm quyền của "cõi trên" đó.

Và cũng vì thằng Cải quá coi trọng chuyện đó nên đôi khi nó làm nhiều trò khó coi chết đi được.

Thường lệ, cứ khoảng năm rưỡi, sáu giờ sáng là cả quán thức dậy. Trong khi thằng Cải mở

cửa, quét hiên thì thằng Lâm quét nhà, xếp bàn kê ghế, con Lan sắp lại các lọ nước mắm, mắm ruốc, mắm cái, tương ớt, chuối chần và các loại bánh bày trên kệ đồ khô, còn con Cúc và con Lệ thì lặt rau, gói bánh ít, bằm tôm thịt làm nhưn bánh bèo, nấu nước sôi...

Một hôm, Cải thức giấc như mọi khi. Nhưng khác với mọi khi là tự dưng nó mắc tiểu quá. Vì vậy, thay vì lập tức mở cửa thì nó phóc xuống khỏi bàn, chui tọt vô toi-lét.

Đang tè nửa chừng, chợt nghe tiếng động ngoài cửa sắt, Cải giật bắn mình. Chết rồi, đứa nào mở cửa! ý nghĩ vừa nhoáng lên trong óc, Cải không đợi trút hết "bầu tâm sự", đã cà nhắc chạy ra.

Thấy thằng Cải một tay kéo quần, một tay huơ loạn xạ, miệng la bài hãi:

- Dừng lại, dừng lại! Để đó cho Cải mở!

Đám con gái lấy tay che mắt, miệng la rần:

- Trời! Coi anh Cải kìa!

Con Cúc ré lên, đúng giọng "nước mắm Nam Ô nguyên chất":

- Ui cha, mắc tịt quá! Anh Cải làm chi dị òm rứa!

Mà thiệt ra đâu có chuyện gì kinh thiên động địa: Chỉ là do thằng Lâm lui cui quét nhà, chổng mông đụng nhầm cánh cửa thôi.

Kể từ bữa đó, sáng ngủ dậy hễ thấy Cải biến vô toi-lét, không đứa con gái nào dám xớ rớ đến chỗ cửa. Tụi nó sợ bất cẩn gây nên tiếng động, thằng Cải sẽ thình lình tông cửa đâm bổ ra như

lần trước.

Cộng đồng chia sẽ sách hay: http://www.downloadsach.com

Bây giờ nhớ lại chuyện đó, dẫu đang buồn nẫu ruột trước sự thờ ơ của con Cúc, Lâm cũng không khỏi phì cười.

Lâm cười và nghĩ: Dù sao nhờ vậy mà tối tối mình mới có dịp gần gũi với thằng Cải. Gần gũi thì không thể không tâm tình. Mình sẽ tâm tình. Tâm tình thì không thể không nhờ vả. Mình sẽ nhờ vả. Nhờ vả thì không thể không nhận lời. Mình sẽ nhận lời. à, không phải mình nhận lời mà thằng Cải nhận lời. Cải nhận lời coi như đoạn đường chông gai từ trái tim mình đến trái tim con Cúc rút ngắn được một nửa. Ý nghĩ đó làm Lâm phấn khởi quá xá, và nó bày tỏ

sự phấn khởi đó bằng cách toét miệng cười một mình lần nữa.

Mấy bữa nay thấy thằng Lâm buồn buồn như có tâm sự chi, con Lan đâm buồn theo. Nó đứng bán hàng mà mắt cứ dòm chừng thằng Lâm. Nãy giờ, len lén theo dõi, thấy thằng này thoắt vui thoắt buồn, đang xịu mặt như sắp khóc bỗng nhe răng ra cười như đười ươi, con Lan lo sốt vó: Hay thần kinh ảnh có chi trục trặc?

Chương 5: Quán Gò Đi Lên

Gọi căn gác lửng là chỗ ngủ của đám con gái vì trừ con Kim tối chạy xe về nhà, còn con Lệ, con Lan, con Cúc ban ngày đứng bán, ban đêm sau khi dọn dẹp, tắm rửa đâu đó xong xuôi, tụi nó phủi chân chun hết lên gác, ngủ đùn cục trên đó.

Ở nhà dưới, sau khi tổng vệ sinh thằng Lâm trải chiếc ghế bố dọc kệ đồ khô, tót lên nằm học bài một chặp rồi mới liu thiu đi vào giấc ngủ.

Nhưng từ ngày thằng Cải ngủ luôn tại quán, Lâm xách chiếc ghế bố lại nằm cạnh chiếc bàn của Cải cho có bạn.

Nói "cho có bạn" là nói cho oai, nói theo sách vở, chớ thiệt ra tuy nằm kế nhau nhưng hai đứa chẳng chuyện trò bao lăm.

Thằng Cải là đứa ham nói ba thứ chuyện trời ơi đất hỡi nhưng cứ mỗi lần day qua, thấy thằng Lâm mải mê cắm mắt vào tập, Cải lại nín thinh. Cải không muốn ba cái chuyện bá láp của mình ảnh hưởng đến chuyện học hành nghiêm túc của bạn.

Nhưng tối nay chẳng giống chút gì với những buổi tối trước đó. Thấy thằng Lâm lọ mọ leo lên ghế bố mà lưng quần không nhét theo cuốn tập nào, Cải đã lấy làm lạ. Đến khi thấy thằng này nằm day qua day lại một hồi như bị kiến cắn rồi ngóc cổ nhìn sang chỗ nó nằm, Cải càng ngạc nhiên hơn nữa. Nó vờ nằm im xem thử thằng Lâm làm gì.

- Cải này! - Thấy thằng Cải trơ ra như cục gạch, Lâm gọi khẽ.

Thằng Cải nghe rõ mồn một nhưng cứ lì ra, không thèm cựa quậy.

Lâm nghiêng tai nghe ngóng một hồi rồi lại gọi, lần này vừa gọi nó vừa lay:

- Cải, Cải! Mày ngủ chưa vậy?

Cải đáp, cố nén cười:

- Tao ngủ rồi.

Nghe Cải mở miệng, Lâm mừng húm:

- Mày còn thức hả?

- Tao nói tao ngủ rồi mà.

- Ngủ con khỉ! Mày mở mắt ra đi!

Cải mở mắt:

- Chi vậy?

- Tao có chuyện muốn nói với mày.

Thằng Cải làm khó:

- Sáng mai nói đi!

- Không được! - Lâm nhăn nhó - Chuyện này chỉ có thể nói ban đêm chớ không nói ban ngày được.

Cải quay sang bạn:

- Bộ mày định rủ tao đi ăn trộm nhà hàng xóm hả?

- Tao không giỡn! - Lâm tặc lưỡi - Tao có chuyện cần nhờ mày thiệt mà.

- Nhờ tao?

- Ừ, nhờ mày.

Nghe vậy, thằng Cải bật ngay dậy. Nó ngồi xếp bằng trên bàn:

- Mày định nhờ chuyện gì vậy?

Khi nãy Lâm mong thằng Cải ngồi lên đến chết được. Nhưng đến khi Cải ngồi lên vểnh tai sẵn sàng nghe thì nó lại đâm lúng túng.

Thấy thằng Lâm bỗng dưng ngượng ngập như con gái mới về nhà chồng, Cải thò lỏ mắt:

- Nhờ chuyện gì sao mày không nói?

Lâm cười khổ:

- Chuyện này khó nói lắm.

- Khó nói thì đừng nói nữa! - Cải ngả lưng xuống bàn, giọng tỉnh rụi - Tao đâu có ép mày nói!

Cải mới giỡn chơi một chút mà thằng Lâm đã phát hoảng. Nó quýnh quíu thò tay đỡ lưng Cải, miệng rối rít:

- Để tao nói, để tao nói!

- Vậy thì mày nói đi!

Cải lại ngồi lên, miệng tủm tỉm.

Lâm hít vào một hơi để lấy bình tĩnh. Rồi nó nhìn thằng Cải, nghiêm trang nói:

- Tao hỏi thiệt mày nghen!

Cải cau mặt:

- Thì hỏi đi! Vòng vo hoài!

- Mày thấy tao thế nào?

Thằng Lâm hỏi một câu không đâu vào đâu làm thằng Cải ú ớ:

- Thì tao thấy mày cũng giống hệt... mọi ngày thôi!

- Thấy vậy thì thấy làm gì! - Lâm nhăn như bị - ý tao muốn hỏi là mày thấy tao có... bảnh trai không?

Cải cười:

- Bảnh.

Mặt thằng Lâm tươi rói:

- Thiệt không?

- Thiệt.

Thằng Lâm muốn chắc ăn, lại gặn:

- Thiệt trăm phần trăm chớ?

Cải hừ giọng:

- Mệt mày quá!

Lâm liếm môi:

- Vậy nếu mày là con gái, mày có để ý tao không?

- Không.

Câu trả lời ngắn gọn và khẳng khái của thằng Cải làm Lâm chưng hửng:

- Mày khen tao bảnh trai sao mày lại không để ý?

Cải cười hì hì:

- Tại vì hiện nay tao đang để ý một đứa khác chớ sao!

- Đứa nào vậy?

- Bí mật.

- Ở trong quán này hả? - Lâm tò mò, bụng nơm nớp sợ thằng Cải nhảy vô thương con Cúc.

Nhưng Cải vẫn lấp lửng:

- Tao không nói đâu.

Lâm ngần ngừ một thoáng rồi đánh bạo thăm dò:

- Không phải con Cúc chớ?

- Không phải...

Đang nói, Cải đột nhiên ngó sững thằng Lâm:

- À, thì ra mày thương con Cúc...

Thằng Cải buột miệng oang oang làm Lâm tái mét mặt. Nó ngoảnh cổ lấm lét nhìn lên căn gác lửng rồi quay lại đưa ngón tay lên miệng suỵt khẽ:

- Mày nói nho nhỏ giùm tao chút, thằng khỉ!

Cải nói nho nhỏ:

- Mày thương con Cúc, đúng không?

Lâm nuốt nước bọt:

- Đúng.

- Mấy bữa nay mày bồn chồn đi ra đi vô là vì nó, đúng không? - Cải tiếp tục lào thào.

Lâm đỏ mặt thú nhận:

- Đúng.

Cải nhún vai:

- Vậy thì mày lộn rồi!

Nghe thằng Cải phán một câu chắc nịch, Lâm hoang mang áp tay lên ngực:

- Lộn chuyện gì?

Cải nghiêm mặt:

- Mày thương con Cúc sao nửa khuya mày không đập nó dậy mà lại đập tao?

- Dẹp mày đi! - Lâm méo xệch miệng - Tao đang có chuyện buồn mà mày giỡn hoài!

Cải cười:

- Chính vì biết mày buồn, tao mới giỡn cho mày vui!

Lâm chép miệng, cố nặn vẻ mặt rầu rầu:

- Mày không làm tao vui nổi đâu! Muốn cho tao vui, chỉ có một cách...

- Cách gì?

Chỉ đợi có vậy, Lâm "hiến kế" ngay:

- Mày nói với con Cúc giùm tao một tiếng. Nói tao thương nó.

Cải không ngờ thằng Lâm nhờ một chuyện quá xá khó như vậy. Nó chỉ tay vô ngực, mắt trợn tròn:

- Tao nói.

- Ừ, mày nói.

Cải lắc đầu quầy quậy:

- Không được, nhất định không được! Tao không dám nói đâu!

- Mày định giết tao hả Cải?

Lâm lại giở bộ mặt đưa đám định làm thằng Cải động lòng. Nào ngờ Cải gật đầu cái rụp:

- Ừ, giết mày coi bộ dễ hơn tỏ tình giùm mày nhiều!

Thấy thằng Cải cứ khăng khăng, Lâm tức muốn xịt khói lỗ tai. Nhưng nhắm bộ tức cũng chẳng ăn thua gì, nó bèn chơi trò "có qua có lại":

- Mày ngốc quá! Mày giúp tao bữa nay, mai mốt mày gặp khó khăn gì thì tao giúp lại!

Cải không ngờ thằng Lâm đưa ra một điều kiện hấp dẫn đến vậy, liền thuỗn mặt nghĩ ngợi.

Hiện nay Cải đang để ý một người. Nó chỉ mới để ý đây thôi, tình cảm còn lớt phớt bề ngoài, chưa ăn vô tới xương như thằng Lâm nên nó chưa cảm thấy bức xúc lắm. Nhưng biết đâu sẽ

có ngày mình rơi vô hoàn cảnh giống như nó, Cải chột dạ nhủ bụng.

Tính lợi tính hại một hồi, nó thở đánh thượt:

- Thôi được, sáng mai tao sẽ tìm cách nói giúp mày.

Lâm cười sung sướng:

- Cảm ơn mày, Cải! Thật tao chưa thấy ai tốt bụng...

- Khỏi nịnh! - Cải cắt ngang - Miễn mai mốt mày nhớ "trả ơn" tao là được rồi!

- Nhất định rồi! - Lâm huơ tay - Tao sẽ nói với con Kim...

Cải cắt ngang lần thứ hai:

- Đừng đoán mò! Người tao để ý không phải là con Kim!

Lâm lỏn lẻn:

- Tao chỉ ví dụ thôi mà!

Trưa hôm sau, con Cúc bê cái lò than ra ngồi nướng bánh cạnh thằng Cải như thường lệ.

Nhưng khác thường lệ là con Cúc thấy thằng Cải bữa nay sao chẳng giống thằng Cải mọi hôm chút xíu nào. Thằng Cải mọi hôm trò chuyện liến thoắng, tự nhiên, mồm miệng lúc nào cũng bép xép như tép nhảy. Còn thằng Cải bữa nay nói không nói, cứ ngồi dòm nó lom lom nhưng mỗi khi nó nhìn sang thì lại lật đật ngoảnh mặt đi.

Hai ba lần như vậy, con Cúc lạ lùng nhủ: ảnh làm răng rứa hè? Nhưng vốn tính vô tâm, con Cúc nghĩ thoáng một cái rồi thôi, chẳng thắc mắc chi nhiều, lại cúi đầu nướng bánh.

Con Cúc không biết lúc này bụng thằng Cải đang nóng như lửa đốt, còn nóng hơn cái lò than trước mặt nó nhiều. Cải lãnh sứ mạng nặng nề là tỏ tình giùm thằng Lâm nhưng từ nãy đến giờ nó chưa biết phải bắt đầu cái sứ mạng khó khăn đó như thế nào.

Đã mấy lần, thấy con Cúc ngồi một tay quạt lò một tay cầm cái bánh đa trở qua trở lại, bộ tịch lọm cọm, hiền lành trông giống hệt mấy bà già bán hàng xén nó thường gặp trên chợ Bàu Hoa, thằng Cải hơi hơi yên tâm, nhưng cứ đúng lúc nó dợm mở miệng thì con Cúc lại day sang khiến nó hoảng vía ngó lơ chỗ khác. Cải tức mình lắm. Nó không hiểu tại sao mình lại nhát hít như vậy. Khi nhận lời với thằng Lâm, nó đinh ninh chuyện này chẳng phức tạp chi.

Tỏ tình cho chính mình có khi còn ngán, chứ tỏ tình giùm người khác thì việc quái gì phải sợ.

Vậy mà Cải lóng nga lóng ngóng gần hết buổi trưa vẫn chưa hó hé được tiếng nào. Thằng Cải sốt ruột một thì thằng Lâm sốt ruột mười. Lâm ngồi trong góc nhà hồi hộp ngó ra, chờ cả buổi thấy thằng Cải vẫn câm miệng như hến, nó tức muốn hộc xì dầu. Nó mong thằng Cải

ngoảnh đầu ngó vô để huơ tay múa chân làm hiệu nhưng Cải chẳng thèm liếc mắt vô trong lấy một cái khiến nó càng thêm quạu. Đến khi thấy con Cúc nướng gần hết chồng bánh đa, đang lui cui nướng cái cuối cùng, thằng Lâm không bụng dạ nào ngồi yên được nữa.

Nó giả bộ đi ra ngoài sửa lại tấm bảng thực đơn kê trước hiên, và lúc đi ngang sau lưng Cải, nó lén đá vô mông thằng này một cái.

Cú đá của thằng Lâm là cú đá có ý nhắc nhở nhưng nãy giờ đang sùng thằng bạn vô tích sự

này nên cú đá của Lâm có hơi quá đà.

Thằng Cải không đề phòng, đang ngồi lơ mơ nghĩ cách tỏ tình, thình lình bị thằng Lâm đá đít, liền giật mình "ối" lên một tiếng và ngã nhào vô lò than đỏ hừng hực trước mặt.

- Í, coi chừng anh Cải!

Con Cúc kinh sợ ré lên, mặt cắt không còn hột máu.

Con Lan, con Kim ở trong quán cũng chồm dậy hét lên thất thanh:

- Úi cha! Chết anh Cải rồi!

Nhưng thằng Cải đúng là chưa tới số chết.

Thằng Lâm sau khi tung một cước tính bỏ đi luôn, nghe con Cúc la hoảng, liền giật mình ngoảnh lại. Thấy thằng Cải sắp ngã dúi vô lò than, nó sởn gai ốc, quýnh quíu nhảy lại và hối hả tung thêm một cước nữa. Lần này Lâm nhắm ngay cái lò than. "Binh" một tiếng, cái lò bắn ra xa, lật úp, tro than văng tung tóe như núi lửa phun, còn Lâm thì ôm chân nhảy lò cò, mặt méo đi vì đau đớn.

Con Lan ba chân bốn cẳng chạy ra, lật đật đỡ lưng thằng Lâm, miệng rối rít:

- Anh có sao không? Để em lấy dầu xức cho anh nghen!

Lẽ ra trong tình hình nước sôi lửa bỏng như vậy, con Lan phải hỏi han săn sóc thằng Cải mới đúng, nhưng một là trước nay nó chỉ quan tâm đến thằng Lâm, lăm lăm chờ dịp bày tỏ tình cảm với thằng này, hai là thằng Cải đã có con Cúc "phụ trách" rồi. Lúc này hai đứa nó đang ôm nhau nằm dồn cục dưới đất chứ đâu! Số là lúc thằng Cải bị thằng Lâm đá văng vô lò than, con Cúc điếng người hét giật và chồm tới định đỡ thằng Cải. Không dè đến phút chót, cái lò than bị thằng Lâm đá bay đi chỗ khác, thành thử thằng Cải ngã sấp vô người con Cúc. Hai đứa không còn cách nào khác là ôm chầm lấy nhau té lăn ra đất.

Thằng Lâm biết đó là chuyện bất đắc dĩ nhưng thấy thằng Cải ôm con Cúc lâu quá không chịu ngồi lên thì cáu lắm.

Đợi con Lan xức dầu xong, nó cà nhắc bước lại kéo cổ áo thằng Cải:

- Đủ rồi! Ngồi dậy đi mày!

Cải nhăn nhó:

- Ngồi không nổi! Đau quá!

- Xạo đi! Té nhẹ hều mà đau!

- Nhẹ cái đầu mày! - Cải chà tay vô hông - Dập be sườn tao rồi đây nè!

Lâm sầm mặt:

- Ngồi dậy không nổi thì thả tay ra!

Đến lúc này Cải mới sực nhớ là mình đang ôm cứng con Cúc, liền luống cuống bỏ tay ra, mặt đỏ bừng. Còn con Cúc nãy giờ hồn vía lên mây, chẳng còn nhớ mình đang phiêu diêu tận thế

giới nào. Thằng Cải buông tay ra một hồi, nó mới dần dần hoàn hồn và lồm cồm bò dậy.

Tối đó, Lâm gắt Cải:

- Mày tỏ tình giùm tao vậy đó hả?

- Tao sắp...

- Sắp cái con khỉ! - Lâm cự nự - Tao biểu mày giúp tao bày tỏ nỗi lòng với con Cúc chớ có biểu mày ôm nó cứng ngắc đâu! Mày tỏ tình giùm tao hay tỏ tình cho mày vậy?

Cải ấp úng thanh minh:

- Tao đâu có cố ý.

- Hừ, không cố ý mà nằm bệt dưới đất cả buổi! - Lâm chưa nguôi giận - Biết vậy tao để mày thành con heo quay cho rồi!

- Tại mày chứ bộ! - Thấy thằng Lâm lằng nhằng hoài, Cải bực mình vặc lại - Hết chỗ đá rồi hay sao mà lại đá vô mông tao!

Lâm nghiến răng:

- Ai biểu mày ngồi câm miệng hến cả buổi chi!

- Trời đất! - Cải giơ hai tay lên trời - Bộ mày tưởng chuyện đó dễ nói lắm hả? Phải lựa đúng thời cơ chớ!

- Thời cơ với chẳng thời cơ! - Lâm bĩu môi - Mày là đồ gan sứa thì có!

- Ừ, tao gan sứa đó! - Cải giận dỗi đáp, vừa nói nó vừa kéo mền trùm kín đầu, vẻ muốn chấm dứt câu chuyện - Ngày mai, mày tự mình nói chuyện với con Cúc đi, tao không nói giùm đâu!

Thái độ quyết liệt của thằng Cải khiến Lâm bất giác lo lắng. Bây giờ nó mới hối hận là đã trách cứ thằng Cải quá đáng. Thực ra Lâm thừa biết mọi chuyện đều do nó mà ra. Nó đá thằng Cải lộn nhào vô lò than suýt chết, Cải không lôi ba đời nhà nó ra nguyền rủa đã là may, thế

mà nó lại hung hăng lên án ngược lại nạn nhân của nó, đúng là bậy bạ quá sức.

Để bớt bậy bạ, Lâm lắc Cải:

- Cải nè.

Cải hất tay Lâm ra:

- Đừng đụng vô đồ gan sứa này.

Lâm cười xí xóa:

- Tao lỡ lời mà, giận tao làm chi tội nghiệp!

- Tao không giận mày! - Tiếng thằng Cải phát ra từ dưới tấm mền - Nhưng tao nhất quyết không bao giờ tỏ tình giùm mày nữa!

Miệng thằng Lâm mếu xệch:

- Mày nói vậy khác chi mày giết tao! Chẳng thà mày cứ giận tao nhưng vẫn nhất quyết tỏ tình giùm tao, như vậy tao thấy dễ thở hơn!

Kiểu ăn nói nhí nhố của thằng Lâm khiến Cải đang rúc dưới tấm mền cũng phải phì cười. Nó thò đầu ra:

- Khi nãy mày lỡ lời thiệt hả?

Lâm mừng quýnh:

- Ừ, tao lỡ lời.

- Vậy tao không phải là đồ gan sứa hả?

Lâm gật đầu:

- Mày không phải là đồ gan sứa.

- Đồ gan sứa chính là mày hả?

Cú phản đòn của thằng Cải khiến Lâm ngẩn ra:

- Hỏi kiểu gì dễ xa nhau vậy mày?

Cải tỉnh khô:

- Nếu mày tự nhận mình là đồ gan sứa, tao mới có lý do để giúp mày. Nếu mày là người can đảm thì mày tự tỏ tình lấy, còn mượn tao nói giùm làm chi!

Biết rơi vào thế kẹt, Lâm đành thở dài:

- Mày nói đúng. Tao chính là đồ gan sứa.

Cải toét miệng cười:

- Nếu mày đã là đồ gan sứa, tao làm gì kệ tao, mày không được thúc giục hay huơ tay đá chân

Cộng đồng chia sẽ sách hay: http://www.downloadsach.com

như hồi sáng nghe chưa!

- Ừ, tao sẽ không huơ tay đá chân.

- Cũng không được ghen tuông bậy bạ.

- Tao sẽ không ghen tuông bậy bạ.

- Cho dù tao lỡ tay... ôm nhầm con Cúc một lần nữa.

Lâm bí xị:

- Cho dù mày lỡ tay.

- Nhớ nha?

- Nhớ.

Lâm nói nhớ mà người nó xụi lơ như chết rồi.

Chương 6: Quán Gò Đi Lên

Trưa hôm sau, "hiện trường" vẫn giống y chang hôm trước. Thằng Cải ngồi tréo mảy trên chiếc ghế thấp, chùm thẻ giữ xe một nửa giắt túi một nửa lủng lẳng bên hông. Con Cúc ngồi quạt lò nướng bánh kế bên. Thằng Lâm ngồi chóc ngóc trong quán ló mắt ngó ra.

Bữa nay, Cải quyết tâm phải làm tròn sứ mạng thằng Lâm ủy thác. Nó phải chứng tỏ cho thằng Lâm thấy nó không phải là đồ gan sứa. Hôm qua, mặc dù cuối cùng thằng Lâm rút lời lại nhưng Cải biết trong tâm thằng này vẫn khi dể nó. Chỉ tại không biết nhờ ai nên thằng Lâm phải nhờ đến nó đó thôi.

Cải chứng tỏ quyết tâm bằng cách vừa nhác thấy con Cúc bê lò than từ trong nhà đi ra chưa kịp ngồi xuống, nó đã tằng hắng:

- Cúc nè!

- Dạ.

Con Cúc lui cui kê lò, ứng tiếng đáp. Nghe con Cúc "dạ" một tiếng ngọt xớt và hiền khô, thằng Cải thấy yên tâm lắm.

Nó sắp xếp ý tứ trong đầu đâu ra đó rồi bình tĩnh tiếp:

- Bữa nay Cải muốn nói với Cúc một chuyện quan trọng.

Con Cúc nghe nói có chuyện quan trọng thì ngước mắt ngó lên:

- Chuyện chi mà quan trọng rứa anh Cải?

Khổ nỗi, con Cúc ngó lơ thì không sao, còn hễ nó nhìn chằm chặp vô mặt, thằng Cải lại đâm lóng ngóng. Nó nuốt nước bọt:

- À, thiệt ra thì cũng không quan trọng gì lắm...

Con Cúc cười hí hí:

- Có chuyện chi anh Cải nói phứt ra đi, lúc kêu quan trọng lúc kêu không, nghe khó hiểu quá!

Tiếng cười của con Cúc làm Cải thêm lúng túng. Nó bối rối gãi đầu:

- Ờ... ý Cải muốn nói là... Cúc nhích cái lò ra xa một chút... để chỗ đó sợ có ngày Cải té nhào vô lần nữa.

Con Cúc tưởng thiệt liền lom khom nhấc cái lò nhích qua bên trái, cách thằng Cải thêm một quãng.

Trong khi đó Cải tiếp tục gãi đầu sồn sột, may mà đầu nó sạch sẽ, nếu không chí rận chắc đã rớt lộp độp. Đã vậy, nghe thằng Lâm ngồi ho khan đằng sau lưng, Cải càng quýnh dữ. Trưa hôm qua, lúc Cải "thi hành nhiệm vụ" thì thằng Lâm chun tuốt vô góc nhà ngồi quan sát. Bữa nay, Lâm quyết ngồi ngay cái bàn ngoài cùng, sát sau lưng thằng Cải và con Cúc. Ngồi chỗ

đó Lâm có thể dỏng tai nghe ngóng để kịp thời động viên thằng Cải nếu thằng này nửa chừng nhụt chí. Còn nếu thấy Cải bắt đầu trơn tru "Anh Lâm ảnh nhờ Cải nói với Cúc là..." thì Lâm sẽ len lén rút lui êm. Lâm đã tính rồi, lúc đó nó sẽ chui tuốt vô trong bếp kín đáo ngó ra xem con Cúc phản ứng ra sao.

Khi nãy thấy thằng Cải hùng hồn "Cải muốn nói với Cúc một chuyện quan trọng", Lâm mừng rơn, đã nhỏm đít định đứng dậy. Nhưng hóa ra thằng Cải chỉ hùng hổ được mỗi câu đầu. Đến câu thứ hai nó xuôi xị khiến thằng Lâm xuôi xị theo. Chính vì vậy, Lâm mới vờ ho húng hắng để vực dậy tinh thần thằng Cải.

Tiếng ho của thằng Lâm coi vậy chớ lợi hại lắm. Nó ho tới "tua" thứ ba thì Cải nghiến răng day sang con Cúc:

- Cúc nè.

- Dạ.

- Chuyện khi nãy í mà.

- Chuyện khi nãy răng?

- Chuyện khi nãy chưa phải chuyện quan trọng mà Cải định nói với Cúc đâu.

- Ủa, rứa hả? - Con Cúc chớp chớp mắt, ngạc nhiên - Chớ chuyện anh Cải muốn nói là chuyện chi?

Cải gồng mình hít một hơi dài:

- Thiệt ra đây không phải là chuyện của Cải.

Con Cúc càng nghe càng không hiểu mô tê gì:

- Ủa, không phải chuyện của anh Cải thì anh Cải nói với em làm chi?

- Chuyện của người khác. Nhưng người khác nhờ...

Thằng Lâm lúc này tư thế giống hệt mèo đang rình chuột. Nó mọp người xuống bàn, đầu nghiêng một bên, tai vểnh lên. Nghe thằng Cải vòng vo Tam Quốc lâu lắc, nó hơi bực. Nhưng đến khi Cải chuẩn bị nói tới chỗ quan trọng, nó lại cắn chặt môi và hồi hộp nín thở lắng nghe.

Nhưng đúng vào lúc thằng Cải sắp hoàn thành sứ mạng trọng đại thằng Lâm giao thì chuông điện thoại reo um khiến cả thằng Cải lẫn con Cúc giật mình ngoảnh cổ ngó vô trong.

Thằng Lâm chửi lầm rầm trong bụng và lót tót chạy lại nhấc máy.

Hóa ra ba con Cúc ở ngoài quê gọi vô:

- Dạ, dạ, có. Bác đợi một chút.

Đáp xong, thằng Lâm lật đật đặt ống nghe xuống và hấp tấp phóng ra cửa, hí hửng lập công:

- Cúc, vô nghe điện thoại kìa. Ba em gọi đó!

Thằng Lâm nói chưa hết câu, con Cúc đã quýnh quíu co giò chạy, tay vẫn cầm cái bánh đa nướng dở.

Lâm ngó theo, thắc mắc không biết gia đình con Cúc có ai đau ốm bệnh hoạn gì không mà nhằm lúc trưa trờ trưa trật ba nó lại gọi vô.

Bụng lo lắng, Lâm quên cả ngồi. Nó cứ đứng trơ giữa cửa, nhíu mày ngó vô trong.

Đợi con Cúc buông máy xuống, lững thững đi ra, thằng Lâm nôn nóng xán lại:

- Ba em gọi vô có chuyện gì không vậy Cúc?

Con Cúc cười:

- Dạ, không có chi. Ba em chỉ hỏi thăm sức khỏe em thôi.

- Hỏi thăm sức khoẻ sao nói chuyện cả buổi vậy?

- À, ba em còn dặn dò em đủ thứ nữa.

Lân ngần ngừ một thoáng rồi liếm môi hỏi:

- Khi nãy ba em có hỏi ai kêu em vô nghe điện thoại không?

- Có! - Con Cúc gật đầu - Ba em hỏi ai vừa nhấc máy, em kêu là anh.

Lâm hồi hộp:

- Ba em có hỏi gì về anh không?

- Có. Ba em hỏi anh là ai, em nói anh làm chung với em.

- Rồi sao nữa?

- Rồi ba em hỏi nhà anh ở đâu, em kêu nhà anh ở Tây Ninh, ban ngày đứng bán tối ngủ luôn tại quán.

Thấy ba con Cúc hỏi thăm mình cặn kẽ, thằng Lâm mừng thầm trong bụng. Ông già chắc có thâm ý gì mới điều tra gia cảnh mình từng li từng chút như vậy, không duyên không cớ

chẳng ai lại đi hỏi ba chuyện râu ria chi cho mệt. Nghĩ vậy, thằng Lâm long lanh mắt nhìn con Cúc, tí tởn thăm dò tiếp:

- Ba em còn nói gì nữa không?

Con Cúc thật thà:

- Có. Ba em biểu em tối ngủ chung nhà với đàn ông con trai phải coi chừng, đừng để mấy đứa lưu manh dụ dỗ, lường gạt. Ba em kêu ở thành phố bọn bất lương nhiều lắm!

Thằng Lâm không ngờ cái câu tiếp theo lại xoay ra như vậy. Con Cúc nói xong cả buổi rồi, đã đi ra ngoài ngồi nướng tiếp cái bánh đa gần xong rồi mà thằng Lâm vẫn còn đứng chết trân tại chỗ, mặt mày sượng ngắt.

Thằng Cải không biết thằng Lâm đang quê độ, thấy con Cúc bước ra liền hăm hở tiếp tục câu chuyện bỏ dở:

- Để Cải nói tiếp cho Cúc nghe nha. Người ta nhờ Cải...

Thằng Lâm tay chân nhấc không nổi chứ tai nó đâu có điếc. Thấy thằng Cải nhiệt tình quá

mức, nó hoảng hồn.

- Cải! - Lâm gọi giật.

Thằng Cải đang được trớn, sắp sửa hoàn thành sứ mạng, đột ngột bị phá bĩnh thì cáu lắm. Nó ngoảnh vô trong, bực mình:

- Gì?

Lâm ngoắt:

- Vô đây tao nói cái này cho nghe!

Cực chẳng đã, Cải phải chống tay đứng dậy, uể oải đi vô.

- Tao sắp sửa nói giùm mày được rồi, tự dưng lại kêu tao vô đây! - Cải cằn nhằn.

Lâm nhún vai:

- Chính vì biết mày sắp nói ra điều đó, tao mới ngoắt mày vô đây cho mày đừng nói!

- Bộ mày tính giỡn chơi hả Lâm? - Cải sửng sốt - Khi nãy mày còn ngồi sau lưng tao ho hắng um sùm để giục tao nói cho lẹ kia mà!

- Khi nãy khác bây giờ khác! - Lâm cười khổ - Bây giờ tao mà nói thương nó, nó sẽ nghĩ tao là đồ lưu manh chuyên dụ dỗ lường gạt đàn bà con gái liền!

Tất nhiên thằng Cải chẳng biết mô tê gì. Nó không nghe được lời dặn dò của ba con Cúc nên mắt cứ trố ra:

- Sao không dưng mày lại nghĩ chi đen tối vậy?

Lâm trả lời bằng cách níu tay Cải:

- Mày ngồi xuống đây đi!

Đợi thằng Cải ngồi xuống, Lâm đảo mắt ngó quanh một vòng rồi hạ giọng thì thào thuật lại cuộc nói chuyện vừa rồi giữa nó với con Cúc.

- Ba nó vừa cảnh giác nó phút trước, phút sau mình nhảy vô mình nói thương, khác chi mình chứng minh ba nó nói đâu có đó! - Cuối cùng, Lâm tặc lưỡi kết luận.

- Ừ há! - Cải gãi đầu, rồi nó gật gù - Mà ba con Cúc cũng hay thiệt! Hình như ổng có linh cảm con gái sắp bị đồ lưu manh dụ dỗ nên đúng vào lúc quan trọng nhất ổng lại gọi vô cản trở!

Lúc đầu Lâm tưởng thằng Cải tỏ thông cảm với mình nên thằng Cải nói tới đâu nó gục gà gục gặc tới đó. Đến khi Cải nói hết câu thì Lâm mới biết mình bị trác, liền ngẩu mắt lên:

- Bộ mày muốn tao đá mày văng vô lò than một lần nữa hả Cải?

Chương 7: Quán Gò Đi Lên

Sau sự cố bất ngờ đó, Lâm quyết định tạm thời án binh bất động. Lâm định chờ cho mọi chuyện nguôi nguôi, với hy vọng con Cúc đang ở tuổi ham ăn ham ngủ sẽ mau chóng quên đi những lời dặn dò khủng khiếp của ba nó.

Thực ra Lâm không phàn nàn gì ba con Cúc. Bậc làm cha làm mẹ nào có con đi xa mà chẳng lo lắng. Lo lắng quá ắt sẽ hình dung ra đủ thứ cạm bẫy đang chờ đợi con mình.

Hồi Lâm mới đặt chân xuống Sài Gòn, mẹ nó cũng căn dặn nó không thiếu chuyện gì. Mẹ nó lúc nào cũng nơm nớp sợ nó bị tụi xấu dụ dỗ, y như ba con Cúc vậy. Mẹ nó dặn nó tránh xa các quán xá. Mẹ nó không cho nó uống cà phê. Mẹ nó không cho nó uống nước ngọt. Muốn uống cà phê cho tỉnh ngủ đặng ôn bài thì mua cà phê bột về pha, còn đi đường có khát cháy cổ thì ráng chạy về nhà hoặc tấp vô nhà bạn bè xin nước uống! Mẹ nó dặn nó vậy. Đó là do mẹ nó nghe người ta nói bọn xì ke ma túy thường chui vô quán phục sẵn trong đó, đợi tay nào ngờ nghệch dẫn xác vô, sẽ lân la lại gần giả bộ làm quen rồi lén bỏ thứ bột trắng quỉ quái kia vào trong nước uống. Nạn nhân vô tình uống miết sẽ đâm ghiền, sau đó sẽ tự nguyện làm theo sự sai phái của bọn chúng.

Lâm bây giờ đã thành "cựu binh" ở đất Sài Gòn, mẹ nó đã thôi viết thư căn dặn mỗi tuần như

trước. Nhưng cứ nhớ lại chuyện đó là Lâm thấy tức cười và thương mẹ vô cùng. Vì vậy mà Lâm rất thông cảm với tâm trạng của ba con Cúc.

Lâm chỉ buồn chính con Cúc. Ba nó dặn nó thì nó cứ lẳng lặng mà tiếp thu, tự nhiên đem nói huych toẹt ra làm chi. Nói thẳng vô mặt Lâm như vậy có khác nào muốn ám chỉ Lâm là hạng người bất lương cần phải đề cao cảnh giác.

Nhưng nỗi buồn của thằng Lâm chỉ thoáng qua. Trong thâm tâm nó tự an ủi rằng con Cúc là đứa lù khù, nó hỏi thì con Cúc nói chớ thiệt ra chẳng có ẩn ý chi.

Hơn nữa, trong những ngày đó Lâm lại có niềm vui lãnh tháng lương đầu tiên. Cầm xấp tiền trên tay, nó sung sướng ngắt ra làm hai, một nửa để dành, một nửa nhét túi tiêu xài.

Tiêu xài gì đây? À, đúng rồi, mình phải mua một cái đồng hồ. Quán xá mà không có được cái đồng hồ day mặt ra đường thì trông chẳng khí thế chút nào.

Nghĩ là làm, tối đó Lâm chạy ra cửa hàng xách về một cái đồng hồ bự chảng, nhờ thằng Cải đóng đinh rồi lọ mọ bắt ghế leo lên treo ngay giữa quán.

Sáng hôm sau, cô Thanh nhìn thấy cái đồng hồ chễm chệ trên vách, ngạc nhiên hỏi:

- Đồng hồ ở đâu ra vậy tụi bây?

Con Lan khoe:

- Anh Lâm mua đó cô.

Cô Thanh nhìn Lâm:

- Con mua cái đồng hồ bao nhiêu để cô gửi lại tiền!

- Khỏi, cô! - Lâm hùng dũng - Tháng lương đầu tiên, con mua làm kỷ niệm mà!

Thấy thằng Lâm oai phong quá, thằng Cải nhất quyết không chịu thua. Ngày hôm sau nó lụi hụi khiêng về quán cái bàn thờ xanh xanh đỏ đỏ, ông địa ngự một bên ông thần tài ngự một bên.

Nó "chỉ đạo" cô Thanh:

- Buôn bán mà không thờ mấy ông này không xong đâu cô!

Ông địa bộ dạng dân dã, áo xanh quần đỏ, đầu chít khăn, râu tóc đen nhánh, ngồi phơi cái bụng chang bang, tay cầm một thỏi vàng nén sáng chóe, ngó bắt sướng con mắt. Ông thần tài vận áo thụng đỏ, đầu đội mão đỏ, tóc râu bạc phơ, nom đạo mạo tiên phong đạo cốt nhưng vẫn không chịu thua ông địa, nghĩa là tay vẫn cầm khư khư một thỏi vàng.

Từ ngày có cái bàn thờ, sáng sáng thằng Cải phải làm thêm một nhiệm vụ quan trọng là pha cà phê mời ông địa và ông thần tài uống. Riêng ông địa có thêm khoản thuốc lá 555 đúng kiểu bình dân thoải mái.

Thằng Cải đặt trước mặt hai ông một ly cà phê đen, bật hộp quẹt châm thuốc rồi nhét vào tay ông địa. Xong, nó đốt nhang lầm rầm khấn vái.

Chẳng ai nghe rõ Cải nói gì trong miệng, chỉ biết đại khái nó khấn cho quán Đo Đo ngày một ăn nên làm ra. Cải khấn suốt một tuần, khách khứa chẳng đông lên bao lăm.

Một hôm, cô Thanh đang dọn dẹp kế bên, thấy Cải nhắm mắt lào thào, bèn hiếu kỳ lắng tai nghe:

- ... Xin ơn trên phù hộ cho chủ của con là Lâm Thiên Thanh làm ăn phát đạt, tiến vô như

nước...

Mới nghe thằng Cải khấn tới đó, cô Thanh bật la hoảng:

- Trời ơi là trời! Ai nói với con tên cô là Lâm Thiên Thanh hả Cải?

Thằng Cải quay lại, mặt ngớ ra:

- Ủa, tên cô không phải là Lâm Thiên Thanh hả? Con tưởng ai tên Thanh cũng đều là Lâm Thiên Thanh hết chớ!

Cô Thanh nhăn hí:

- Sao con lại có ý nghĩ kỳ quặc như vậy?

Cải giương mắt ếch:

- Có gì kỳ quặc đâu cô! Dì của con cũng bán quán, cũng tên là Lâm Thiên Thanh mà.

- Dì của mi thì kệ dì của mi!

Cô Thanh lắc đầu, ngán ngẩm:

- Đâu phải ai bán quán, ai tên Thanh cũng là Lâm Thiên Thanh. Tên của cô là Nguyễn Thị

Thanh, lần sau có khấn thì khấn cho đúng tên cô, nhớ chưa?

- Dạ nhớ.

Thằng Lâm đứng bên cười hì hì:

- Hèn chi hổm rày quán mình vắng mà quán của dì thằng Cải lại đắt như tôm tươi!

Đó là những chuyện buồn cười xảy ra trong quán Đo Đo sau kỳ lương đầu tiên.

Đám con gái xài tiền theo kiểu khác. Con Lệ xách tiền đi may áo mới, mặc dù quanh năm nó chỉ luẩn quẩn trong bếp, không đi xa cái lò quá hai mét. Con Lan chơi sang hơn, ra tiệm ảnh chụp vài pô kiểu cọ, ý chừng để mai mốt đem khoe thằng Lâm.

Con Kim đi làm bằng xe Dream, tiền lương chỉ đủ để nó đổ xăng và ăn vặt. Kim đi làm không phải vì sinh kế, nó chỉ muốn giúp cô Thanh, "sếp" cũ của nó.

Riêng con Cúc không thèm lãnh lương. Ngày phát lương, nó nói với cô Thanh:

- Cô cứ giữ đó giùm con. Con dồn nhiều nhiều, mai mốt về phép, con đem về cho gia đình!

Thằng Lâm nghe con Cúc nói vậy, càng thương hơn, càng thấy mình... không chọn lầm người.

Vì vậy, mấy hôm sau nghe con Cúc hỏi mượn tiền, nó móc túi đưa liền:

- Em cứ xài thoải mái, không cần trả làm chi!

- Ý, anh Lâm nói rứa răng được! - Con Cúc giảy nãy - Em chỉ mượn thôi, rồi mai mốt em trả lại anh đàng hoàng!

Lâm khoát tay:

- Em đừng băn khoăn chuyện đó. Em cứ coi tiền của anh cũng giống như... tiền của em vậy!

Nghe thằng Lâm nói vậy, con Cúc lấy làm lạ quá sức. Nó là đứa chất phác, đâu có đủ trình độ hiểu được cái ý nghĩa thâm thúy đằng sau câu nói "trữ tình" đó. Cho nên thằng Lâm kêu nó đừng băn khoăn, nó càng băn khoăn tợn. Nó không hiểu tại sao thằng Lâm lại biểu nó coi tiền của thằng Lâm giống như tiền của nó. Ngẫm nghĩ một hồi, như chợt hiểu ra, con Cúc sáng mắt lên:

- Ừm anh Lâm nói rứa nghe cũng phải! Tiền giống tiền mà!

Thằng Lâm nghe con Cúc nói câu thứ nhứt, bụng nó như mở cờ, nó tưởng con Cúc hiểu được tình ý của nó và sẵn sàng đáp lại. Nhưng đến khi con Cúc nói câu thứ hai thì thằng Lâm dở cười dở mếu. Mắt cụp xuống, Lâm làu bàu bực bội: Thiệt mình chưa thấy ai ngốc như con nhỏ này! Mình đúng là một thằng ngốc mới cất công đi tán tỉnh một con ngốc!

Cũng may cho Lâm, nếu nó biết con Cúc mượn tiền của nó để đi mua lốp xe cho thằng Cải thì nó sẽ còn nguyền rủa mình tơi tả hơn nữa.

Thiệt ra con Cúc chỉ tội nghiệp thằng Cải chứ chẳng yêu iếc gì. Hổm rày, Cúc ngồi nghe thằng này tâm sự chuyện gia đình, mủi lòng muốn rớt nước mắt.

Cải sống với mẹ mười mấy năm nay, tình mẫu tử có thể nói là thiêng liêng đằm thắm vô hạn.

Mẹ nó tính tình nóng nảy, sáng la chiều mắng nhưng Cải vẫn một mực yêu thương và lễ phép với mẹ. Đùng một cái, mẹ nó chìa ra trước mặt nó một xấp giấy tờ chứng minh nó là con nuôi chớ không phải con ruột.

Lẽ ra mẹ thằng Cải không tiết lộ sự thật phũ phàng đó ra làm chi. Bà đã giữ kín bí mật đó bao nhiêu năm nay rồi. Nhưng mẹ ruột thằng Cải đang sống ở nước ngoài thình lình viết thư về

bày tỏ ý định bảo lãnh Cải xuất cảnh theo diện đoàn tụ. Thế là mẹ nuôi nó lôi chuyện đó ra ánh sáng và bắt nó ký giấy.

Nhưng Cải nhất định không ký. Từ bé đến lớn, nó chỉ biết và gắn bó với mỗi một bà mẹ nuôi, lại quen sống ở Việt Nam rồi, nay bắt nó rời bỏ khung cảnh quen thuộc để chuyển đến một đất nước xa lạ sống với một bà mẹ xa lạ, nó đâu có chịu.

Thế là giữa Cải và bà mẹ nuôi xảy ra xung đột dữ dội. Mấy bữa nay thấy ngày nào thằng Cải cũng vác bộ mặt đưa đám ngồi thu lu bên cạnh, con Cúc thắc mắc dò hỏi, mới hay ra nỗi đau của Cải.

Nhưng dù bị mẹ chì chiết, đánh mắng, Cải vẫn một mực hiếu thảo. Sau khi mua cái bàn thờ

ông địa, tiền còn lại Cải đem về đưa hết cho mẹ. Vì vậy chiếc xe đạp cà tàng của Cải cái lốp mòn vẹt cả tháng nay vẫn chưa thay được.

Con Cúc thấy vậy, xót ruột quá mới mượn tiền thằng Lâm đặng mua lốp xe cho Cải.

Con Cúc lạ nước lạ cái, có biết đường sá chi đâu mà đi một mình, bèn mượn con Kim chở đi.

Con Kim là đứa ưa làm khôn. Trên đường đi, nó nghiêm nghị nói với con Cúc:

- Ở quán Đo Đo, em nói giọng "nước mắm Nam Ô nguyên chất" thì không sao, vì khách vô quán đa số là người Quảng. Nhưng đi ra ngoài em nói cái giọng nặng trịch đó, không ai hiểu gì đâu!

Con Kim làm con Cúc chột dạ:

- Chết rồi! Rứa em phải làm răng hả chị?

Mới hù một phát đã được con Cúc rối rít "xin ý kiến", con Kim khoái chí lên mặt:

- Em đừng lo! Chỉ cần để ý một chút thôi. Cố đừng nói "bao gạo" thành "bô gộ", "bằng phẳng" thành "bèn phẻn" hay "nham nhám" thành "nhôm nhốm" là được!

Con Kim là dân Quảng Tây, nói tiếng Việt còn đơn đớt nhiều chỗ, nhưng gặp con Cúc nhà quê, nó vẫn làm oai khủng khiếp.

Con Cúc là đứa lờ khờ, lại nhát gan, nghe "thầy dùi" dặn sao làm vậy. Dọc đường nó lẩm nhẩm "học đánh vần" muốn trẹo quai hàm.

Tấp vô tiệm bán phụ tùng xe đạp, nghe chủ tiệm hỏi:

- Mua gì đó mấy cháu?

Con Cúc nhíu mày, cố vận dụng "bài học":

- Dạ, bán cho con một cái "láp xe độp"!

Khổ thân con Cúc, nó luống cuống quá mức nên càng ráng nói cho "chuẩn" lại càng trật chìa.

- Cháu mua cái gì? - Chủ quán không hiểu, nghiêng tai hỏi lại.

Cúc càng toát mồ hôi:

- Dạ, cái... "láp xe độp".

Chủ quán trợn mắt, tính hỏi tiếp lần thứ ba thì đứa con trai đứng bên nhanh nhẩu "thuyết minh":

- Chỉ hỏi mua cái lốp xe đạp đó ba!

- Trời đất! - Chủ quán giơ hai tay lên trời - "Lốp xe đạp" thì nói "lốp xe đạp" đại cho rồi, còn bày đặt nói lái là "láp xe độp"!

Thiệt oan cho con Cúc, nó có định nói lái nói liếc gì đâu!

Con Kim biết con Cúc bị oan nhưng không nghĩ ra cách gì thanh minh giùm bạn ngoài cách đứng ôm bụng cười.

Cúc ít khi nổi nóng, nhưng lúc này đang mắc cỡ chưa biết chun đi đâu, ngoảnh sang thấy con Kim nhe răng khỉ ra cười, nó đâm quạu.

- Có chi hay mà cười! Tại chị xúi tui chớ ai!

Nghe con Cúc xưng "tui", biết nó đang nổi khùng, con Kim lật đật nổ máy xe, giả lả:

- Em ngồi lên chị chở về.

Con Cúc không nói không rằng, lẳng lặng leo lên ngồi đằng sau con Kim. Nó ngồi trơ như cục gạch, từ đó cho đến lúc về tới quán.

Lúc xuống xe, nó đột ngột phát biểu một câu đầy vẻ dứt khoát:

- Giọng mình răng mình cứ nói y như rứa là chắc ăn nhứt!

Để rút ra được cái "triết lý" sâu sắc đó, chắc từ nãy đến giờ con Cúc suy nghĩ ghê lắm!

Chương 8: Quán Gò Đi Lên

Chuyện con Cúc mua cái láp xe độp, à quên, cái lốp xe đạp tặng thằng Cải khiến thằng Cải cảm động bao nhiêu càng khiến thằng Lâm tức ói máu bấy nhiêu.

Lâm không ngờ con Cúc coi bề ngoài nhu mì nhủ mỉ như vậy lại là đứa bụng dạ thâm hiểm độc ác quá chừng. Nó dám hỏi mượn tiền của mình để mua quà cho "người yêu" của nó thì đúng là quá quắt! Lâm đau đớn nghĩ, cảm thấy như có ai cầm dao bằm tới bằm lui trái tim mình hệt như con Lệ đang nghiến răng nghiến lợi bằm thịt chan chát trong bếp vậy.

Lâm đau nhứt là hổm rày nó quá tin tưởng thằng Cải, giao thằng Cải "phụ trách" việc tỏ tình giùm nó. Nhưng té ra thằng Cải gần gũi con Cúc không phải là để tỏ tình cho mình mà để tỏ

tình cho nó. Hèn gì nó cứ làm bộ ấp a ấp úng, việc mình giao nó nhẹ hều mà nó làm hoài không xong. Hèn gì bữa trước nó ôm con Cúc cứng ngắc mà con Cúc không la lấy một tiếng.

Rõ ràng hai đứa nó có tình ý với nhau lâu rồi, không sai chạy vào đâu được.

Lâm tức lắm, nhưng chỉ tức ngấm ngầm. Nó không dám lộ ra mặt, sợ mấy đứa chung quanh kêu nó là đồ nhỏ mọn. Nhưng tối tối, nó không trò chuyện với thằng Cải nữa. Nó cũng không thèm nằm cạnh chiếc bàn của Cải như mọi bữa. Nó lôi chiếc ghế bố về vị trí cũ dọc kệ đồ khô, hễ tót lên là chúi mũi vô tập, làm như trên đời ngoài chuyện học ra nó không còn quan tâm đến chyện chi nữa.

Nhìn bộ tịch thằng Lâm, Cải biết tỏng thằng này đang giận mình vụ cái lốp xe. Nhưng Cải không thèm thanh minh, mặc cho thằng Lâm làm mình làm mẩy.

Cải tuy không học cao bằng Lâm, ngoại hình cũng không có vẻ "trí thức" như Lâm, nhưng nó cũng có tự ái của nó chớ. Thằng Lâm hiểu lầm nó thì thằng Lâm ráng chịu. Thằng Lâm không thèm hé môi, nó cũng dứt khoát không thèm mở miệng.

Chỉ có con Cúc là vô tư. Gặp thằng Lâm, nó vẫn toét miệng cười nói vui vẻ khiến thằng này ngày nào cũng phải nhe răng ra gượng gạo đáp lễ, rầu muốn chết.

Cứ tưởng cuộc chiến tranh lạnh giữa thằng Lâm và thằng Cải sẽ kéo dài cho đến ngày tận thế

hoặc ít nhất cũng tới khi con Cúc lấy chồng thằng Lâm lấy vợ thì đùng một cái, tình hình bỗng nhiên thay đổi.

Quán Đo Đo gần đây khách khứa bỗng đông dần lên, không hiểu do thằng Cải thay cái tên Lâm Thiên Thanh lạ hoắc lạ huơ bằng tên Nguyễn Thị Thanh mỗi khi khấn khứa hay do quán mở lâu ngày, tiếng lành đồn xa, khách khứa lần hồi tìm đến.

Thoạt đầu là đám choai choai.

Một buổi tối, mười mấy đứa cả trai lẫn gái ầm ầm kéo vô quán, ồn ào náo loạn như đám giặc.

Thằng Lâm thấy khách xông vô một lúc mười mấy mạng, bụng quýnh lên:

- Dạ, mấy anh chị ngồi chung hay ngồi riêng?

- Ngồi chung chớ! - Một đứa con trai cười - Đi chung dĩ nhiên phải ngồi chung rồi!

Nghe vậy, thằng Lâm loay hoay kê bàn. Nó là đứa nhanh nhẹn, nhưng lúc này vẫn thấy tay chân sao chậm chạp lề mề quá. Đám khách loi choi đứng nghẹt cửa quán cười nói nhí nhố và luôn miệng giục càng khiến nó thêm hoảng.

Con Lan chạy lại phụ thằng Lâm ngay từ đầu nhưng hì hà hì hụi cả buổi ba cái bàn sắp vẫn chưa xong. Bàn trong quán cái dài cái ngắn, gặp khách đi ăn theo đoàn, phải lựa đúng những cái bàn cùng loại, xoay dọc lại kê thành một dãy dài. Quán chật, bình thường xoay trở đã khó, khi cuống lên càng lướng vướng hơn.

Bí thế, thằng Lâm ngó ra cửa, hét tướng:

- Cải! Mày ngồi trơ mắt ếch ra đó hả? Vô phụ một tay coi!

Thằng Cải chạy vô, cười hì hì:

- Tao tưởng mày không bao giờ nhờ đến tao nữa chớ!

Thằng Lâm mặt hầm hầm:

- Mày đừng có ăn nói xóc hông tao!

Tuy miệng nói vậy nhưng thấy thằng Cải ra tay gọn lẹ, nhoáng một cái dãy bàn đã kê xong, bụng Lâm cũng nguôi nguôi.

Đợi khách "an tọa" đâu vào đó, Lâm bước lui ra sau một bước, niềm nở:

- Các anh chị kêu món gì?

- Chờ một chút! - Đứa con trai tóc quăn ngồi đầu bàn giơ tay lên đáp, mắt vẫn dán chặt vô tờ thực đơn - Để tui này "nghiên cứu" kỹ lưỡng đã!

Nhìn bộ tịch thằng này, Lâm đoán nó nếu không là "thủ lĩnh" thì cũng là "thủ quỹ" của cả bọn. Lâm rời ghế nhà trường chưa tới một năm, còn lạ gì cái phong cách đi ăn tập thể của đám học trò.

Thằng tóc quăn lấy ngón tay trỏ rà dọc tờ thực đơn, thận trọng tỉ mỉ như máy ra-đa rà mìn.

Dòm vẻ mặt căng thẳng của thằng này, Lâm biết thừa nó đang rà cột giá cả. Nếu rà cột món ăn, chả ai lại mặt nhăn mày nhíu như thế.

Hơn nữa, thằng tóc quăn vừa rà vừa lẩm bẩm:

- Tám ngàn... mười hai ngàn... mười ngàn... bảy ngàn...

Thốt nhiên nó reo lên như thể vừa lượm được cục vàng ai để quên trong tờ thực đơn:

- A, đây rồi!

Mấy đứa khác chồm tới:

- Gì vậy?

- Bánh bèo... một ngàn rưỡi một chén...

Nói xong, thằng tóc quăn ngước nhìn Lâm:

- Cho tụi này mười bốn chén bánh bèo.

Mười bốn chén bánh bèo vị chi hăm mốt ngàn, chưa bằng hai phần bánh đập thịt nướng. Lâm tính nhẩm trong đầu, giọng thất vọng:

- Các anh chị còn kêu thêm món gì nữa không ạ?

Một đứa con gái trong bàn bật kêu:

- Í, có món gì năm trăm kìa!

Thằng tóc quăn liếc mắt vào tờ thực đơn trên tay, cười hề hề:

- Đó là món khăn lau, ăn không được đâu mà ham!

Đứa con gái không chịu thôi:

- Thế còn món hai ngàn rưỡi?

- À, món... chè đậu ván.

Một đứa khác nheo mắt:

- Chè đậu ván là chè gì? Kêu thử xem sao!

Thằng tóc quăn lắc đầu:

- Để bữa khác đi. Bữa nay không đủ tiền.

Rồi không đợi đồng bọn có ý kiến, nó lại nhìn Lâm:

- Cho chín ly trà đá đi!

Lâm tưởng thằng này nói lộn, liền cẩn thận hỏi lại:

- Dạ, chín ly hay mười bốn ly ạ?

Thằng tóc quăn cười:

- Chín ly thôi. Tụi này uống chung.

Lâm thở đánh thượt, lếch thếch đi vô.

Thấy cô Thanh ngồi cạnh con Kim chong mắt ngó ra, Lâm càu nhàu:

- Đi nguyên một hội mười mấy người, báo hại mình xếp bàn kê ghế muốn chết, rốt cuộc kêu có mười bốn chén bánh bèo với chín ly trà đá, cô nghĩ có dễ quạu không?

Cô Thanh mỉm cười:

- Con đừng có vô duyên. Tụi nó là học trò, làm gì có tiền, con phải thông cảm chớ. Người ta đến với mình là quý rồi con à.

Không phải thằng Lâm không thông cảm. Nó từng là học trò, từng đi ăn uống kiểu này, nó biết chớ. Nhưng từ lúc phát hiện con Cúc mượn tiền của mình để mua lốp xe tặng thằng Cải, ngực thằng Lâm lúc nào cũng như chèn đá, gặp chuyện gì nó cũng bực dọc, cáu gắt.

May mà cô Thanh kịp thời chỉnh nó, nếu không nó còn nổi quạu với đám khách lóc chóc này thêm mấy lần nữa.

Nhất là khi Lâm bưng cái mâm đựng mười bốn chén bánh bèo ra, thấy cạnh mỗi chén có đặt một cái siêu, cả bàn gần như chồm hết dậy, nháo nhác nhìn:

- Í, cái cây gì kìa!

- Tăm xỉa răng gì mà to đùng vậy?

- Ngộ quá! Đây chắc là Thanh Long Đao của Quan Vân Trường!

Thằng tóc quăn ngó Lâm:

- Dọn cái cây này ra chi vậy anh?

Thằng Lâm cố nặn một nụ cười:

- Dạ, để ăn bánh bèo.

- Ăn cách sao, anh chỉ tụi này với?

Thằng Lâm lầm lì cầm cái siêu lên. Người Quảng ăn bánh bèo bằng cái siêu. Cái siêu vót bằng tre, mũi nhọn, lưỡi mỏng và cứng, trông hao hao con dao găm. Những ngày đầu, thằng Lâm và mấy đứa trong quán tập sử dụng cái siêu toát mồ hôi hột. Con Lan thấy khó quá, mấy lần tính bỏ ngang, bị cô Thanh nạt:

- Con phải tập cho nhuyễn, rủi khách hỏi, mình biết đường mà hướng dẫn chớ.

Nhờ vậy mà bữa nay thằng Lâm có dịp trổ tài trước đám khách lạ.

Lâm vung cái siêu rạch hai nhát gọn gàng theo hình chữ thập, xẻ chén bánh bèo làm tư. Rồi nó kề cái siêu vào miệng chén, ngoáy một vòng ngoạn mục. Cái bánh bèo lập tức tách ra khỏi trôn chén.

Trước những cặp mắt thô lố của khách, Lâm chích cái siêu vào chén bánh bèo, dích một góc tư giơ lên:

- Ăn vậy đó.

Ba bốn cái miệng trầm trồ:

- Hay quá!

- Coi bộ khó dữ à!

Vừa xuýt xoa, đám con trai con gái vừa hào hứng cầm lên mỗi đứa một cái siêu sục vào chén bánh, thi nhau ngoáy tít. Bàn ăn bỗng chốc hỗn độn không thể tả. Đứa thì bặm mối đánh vật với chén bánh bèo, nạy cách gì cũng không lên. Đứa thì hất tung cái bánh ra bàn, lăn lông lốc.

Tiếng cười đùa la hét vang lên muốn sập quán.

Rốt cuộc, chỉ vài đứa là học được cách dùng siêu. Số còn lại la trời:

- Khó quá bà con ơi. Lấy giùm tụi này mấy cái muỗng đi anh.

- Ừ, lấy muỗng múc ăn coi bộ chắc cú hơn!

Thằng Lâm lắc đầu, quày quả đi vô lấy muỗng.

Nhưng đám khách choai choai này dù sao cũng còn đỡ, nghĩa là tuy nhí nhố ồn ào, nói thì nhiều ăn chẳng bao nhiêu nhưng dù sao vẫn gọi là có ăn.

Đám lóc chóc sáng nay mới làm thằng Lâm sôi gan.

Bốn đứa hai nam hai nữ vô quán, kéo ghế cái rột, đoạn vớ tờ thực đơn ngồi đọc cả buổi như

đọc tiểu thuyết.

"Đọc" xong, bốn đứa ngó nhau, lắc đầu:

- Mấy món này lạ quá, biết đường đâu mà ăn.

Đứa con gái ngước lên kệ đồ khô, nói:

- Thôi, mua bánh ăn đi!

Đứa con trai gật đầu:

- Phải đó!

Nó nhìn Lâm:

- Ở đây có bánh gì hả anh?

Con Lan đứng cạnh nhanh nhẩu trả lời thay:

- Có bánh đúc, bánh đập...

- Eo ôi, bánh gì hết "đúc" lại tới "đập"! Nghe ghê quá!

Đứa con gái rụt cổ, cắt ngang. Rồi nó chỉ tay lên phong bánh vuông vuông y như bánh xà phòng trên kệ:

- Còn bánh kia là bánh gì?

Con Lan lễ phép:

- Dạ, bánh nện.

Lần này không chỉ con nhỏ mà cả ba đứa bạn nó đều ôm bụng cười:

- Quán gì bán toàn các thứ bánh "khủng khiếp" vậy nè trời. Mới "đập" chưa xong đã lại "nện"

rồi, ai chịu thấu!

- Thế còn bánh này?

Con nhỏ cố nín cười, rướn người chỉ bịch bánh trăng trắng nho nhỏ nom "hiền lành" nằm cạnh phong bánh nện.

Con Lan nãy giờ sùng lắm nhưng cố giữ bình tĩnh:

- Bánh này hả? Dạ, bánh này là bánh nổ!

Bốn đứa kia lập tức rú lên:

- Ối trời, đụng thứ dữ rồi. Chuồn lẹ tụi mày ơi.

Nói xong, trước cặp mắt sững sờ của những người trong quán, đứa con trai lên tiếng lúc nãy đứng bật dậy co giò chạy trước. Ba đứa kia ngơ ngác một thoáng rồi lật đật co giò chạy theo.

Sự cố xảy ra quá đột ngột khiến con Lan đứng như trời trồng, miệng ú ớ như bị ai bóp cổ.

Còn thằng Lâm thì mặt tái đi vì giận. Mãi một lúc nó mới nhúc nhích được và lần vô chỗ cô Thanh ngồi.

- Cô thấy đó! - Lâm gầm ghè, nó tiếc không có lửa trong miệng để phun ra - Khách khứa kiểu này thì ai chịu nổi!

Cô Thanh tủm tỉm:

- Tụi nó đùa một chút cho vui, chấp nhứt làm chi!

- Thiếu gì kiểu không đùa lại đùa cái kiểu đó! - Lâm vẫn chưa nguôi bực bội - Chỗ người ta làm ăn chớ có phải sân khấu hài đâu!

Con Lan bước tới sau lưng thằng Lâm:

- Anh Lâm nói đúng đó cô! Con nghi chắc có ai thuê mấy đứa kia tới phá mình quá!

- Con đừng có nói bậy! - Cô Thanh nạt - Tụi nó bỏ đi ra chẳng qua vì không ăn được mấy món lạ thôi chớ không có ý gì đâu!

Thấy cô Thanh bênh mấy đứa giặc con kia chằm chặp, Lâm tức mình bỏ đi ra đằng trước.

Nó ngồi xổm xuống cạnh thằng Cải:

- Thiệt tao tức muốn lòi con mắt luôn Cải ơi!

Cải cười cười:

- Chuyện mấy đứa vừa rồi đó hả?

- Chớ còn ai vô đây!

- Tức làm quái gì cho mệt!

Tự nhiên Cải nói tạt ngang:

- Trong bọn có một con nhỏ dễ thương ác!

- Dẹp mày đi! - Lâm nổi cáu - Con nhỏ đó đem liệng cho sấu ăn là vừa!

Cải cười:

- Liệng cho sấu uổng lắm! Liệng cho tao đi!

Lâm không ngờ thằng Cải lại có gan nói một câu xanh dờn như vậy. Nó nhìn sửng bạn:

- Sao mày tham lam quá vậy? Mày đã thương con Cúc rồi còn đèo bòng thêm người khác làm chi?

Cải nhếch mép:

- Ai nói mày tao thương con Cúc? Mày đừng có suy bụng ta ra bụng người!

Câu nói của thằng Cải khiến Lâm nóng ran mặt mày. Nó giật mình nhận ra vừa rồi nó đã vô tình nói tuột những điều nó nghĩ. Nó đã vô tình để lộ sự ghen tức bấy lâu nay nó cố giấu. Nghĩ

lại, Lâm mắc cỡ quá xá. Khi nãy đang cáu gắt, nó quên phắt giữ mồm giữ miệng.

Nhưng đã lỡ leo lên lưng cọp, Lâm không thể leo xuống. Dù sao ngồi trên lưng cọp cũng chắc ăn hơn leo xuống đứng sớ rớ trước miệng cọp. Lâm ngó ra đường, chép miệng:

- Mày đừng có giấu tao. Tao đã biết hết rồi.

- Mày chẳng biết cóc gì cả.

Lâm vẫn rầu rầu:

- Tao chẳng trách mày đâu. Chuyện tình cảm đâu có ai nói trước được.

Cải bắt đầu nổi quạu:

- Mày vô duyên quá Lâm ơi!

Giọng Lâm tiếp tục... vọng về từ cõi âm:

- Thì chính vì tao vô duyên nên con Cúc nó mới chuyển qua yêu mày.

- Yêu cái đầu mày thì có! - Cải đập tay lên thành ghế - Con Cúc nó chẳng có "chuyển qua chuyển lại" gì hết. Nó chẳng yêu tao cũng chẳng yêu mày. Nó chỉ yêu ông bà già nó thôi.

Cải càng cố thanh minh, Lâm lại càng nghi ngờ:

- Mày đừng có sợ tao buồn.

Rồi nó hạ giọng, thều thào:

- "Đường vào tình yêu có trăm lần vui có vạn lần buồn" mà.

Cải kêu lên:

- Trời đất, mày học ca cải lương tự lúc nào vậy hả Lâm?

- Mày ngu quá. Đó không phải là cải lương mà là tân nhạc. Mấy xe kẹo kéo hay mở bản này, tao nghe riết, thuộc lúc nào không hay.

Lâm làm Cải phì cười:

- Thì ra tình yêu của mày là "tình yêu kẹo kéo". Hèn gì càng kéo càng thua.

Lâm chớp mắt, giọng cam chịu:

- Thì tao đã nói tao chịu thua mày mà.

- Thua cái con khỉ! - Cải nhún vai - Tao nói thiệt mà mày không tin. Con Cúc với tao không có gì với nhau hết.

Lâm hờn dỗi:

- Không có gì mà nó mua lốp xe tặng mày?

- Tặng lốp xe đâu phải là yêu! Nó thấy tao không có tiền thay lốp xe thì nó động lòng nó mua tặng vậy thôi!

Lâm hơi mừng mừng:

- Đơn giản vậy thôi hả?

- Đơn giản vậy thôi.

- Nghĩa là giữa hai đứa bây không có gì thật hả?

Cải cười:

- Có chớ. Có cái hàng rào.

Lâm hơi khựng lại nhưng rồi nó chợt hiểu, liền sung sướng huơ tay:

- Vậy là mai mốt tao tiếp tục nhờ mày bày tỏ nỗi lòng giùm, mày vẫn tận tình giúp đỡ hả?

- Dĩ nhiên rồi! - Cải gật đầu - Chỉ có điều...

Thấy Cải ngập ngừng, Lâm nín thở:

- Chỉ có điều sao?

Cải tặc lưỡi:

- Tao chỉ lo sau khi tao nói giùm mày rồi, rủi con Cúc nó lắc đầu thì...

- Không có rủi gì hết! - Lâm thu nắm đấm - Mày phải tỏ tình sao cho con Cúc gật đầu mới được! Không xong thì tao giết mày!

Cải ngửa cổ ra:

- Vậy mày giết tao ngay bây giờ đi! Chết lúc này dù sao cũng oanh liệt hơn chết khi thất bại!

Cải giễu. Nhưng Lâm chẳng cười. Nó đập tay lên tay Cải, giọng âu lo:

- Mày ráng lên nghe Cải. Số phận tao đều đặt hết vào tay mày đó. Nếu con Cúc từ chối tình .

cảm của tao chắc tao chết.

- Mày không chết được đâu. Nếu bị từ chối mà chết, người ta đã chết như rạ và thành phố này đã phải xây thêm ngàn cái "nhị tì" rồi.

Lâm buồn bã:

- Ừ, có thể tao không chết. Nhưng tao sẽ thi rớt đại học lần nữa là cái chắc. Khi đó, tao chỉ có nước về quê trồng mía. Rồi vì quá đau lòng, mắt mũi tao trở nên kèm nhèm, thay vì chặt mía tao sẽ lẩn thẩn chặt vô chân tao. "Phập" một cái, chân tao đứt lìa, giãy đành đạch, máu tuôn xối xả, nhưng tao vẫn không nghe đau đớn. Mắt mờ đi, tao tưởng đó là khúc mía và lại vung dao tiếp tục chặt nốt chân kia...

Cái viễn ảnh u ám và đẫm máu thằng Lâm vừa ai oán vẽ ra khiến Cải dựng tóc gáy. Nó rùng mình, cắt ngang:

- Thôi, thôi, mày đừng nói nữa. Tao sẽ cố nói sao cho con Cúc không từ chối...

Đang xịu mặt than vãn, nghe thằng Cải hứa hẹn, mắt thằng Lâm lập tức sáng trưng. Nó như

hóa thành con người khác, miệng láu táu:

- Mày nói thiệt đó hả Cải. Trời, tao chơi với mày quả là không lầm, quả đúng y như ông bà nói "chọn bạn mà chơi"...

Trong thoáng mắt, Lâm quên ngay nỗi buồn con Cúc, quên ngay nỗi buồn "bánh nện, bánh nổ" vừa rồi. Thân thiết và đầy cảm động. Nó nắm chặt cánh tay thằng Cải, và khi hành động như vậy, nó cũng quên ngay rằng cánh tay đó mới ôm cứng con Cúc cách đây mấy ngày chớ

đâu!

Chương 9: Quán Gò Đi Lên

Đến quán Đo Đo trong những ngày gần đây không chỉ có khách choai choai. Khá nhiều khách đứng tuổi lần lượt ghé quán "ăn cho biết" và một vài người trong số đó chẳng bao lâu trở

thành những khách quen của quán.

Đầu tiên là ông Tiger.

Ông Tiger khoảng trên ba mươi tuổi, người tầm thước, thanh mảnh, ăn vận bình dân nhưng gọn gàng lịch sự.

Không ai biết ông Tiger tên thật là gì, làm nghề gì và từ đâu đến.

Một ngày đẹp trời nọ, ông ghé quán và từ hôm đó trở đi không ngày nào ông không đến, kể cả

những hôm sấm chớp đùng đoàng, gió mưa tầm tã.

Ông Tiger luôn luôn đi một mình, luôn luôn ngồi một mình một bàn, luôn luôn uống bia Tiger, hôm nào trong quán hết Tiger thì ông nhịn chớ cương quyết không uống qua các loại bia khác, vì vậy mấy đứa trong quán mới gọi ông là... ông Tiger.

Thoạt đầu không đứa nào trong quán ưa nổi ông Tiger. Theo lời con Kim, con Lan thì ông Tiger có rất nhiều "tội". Tội thứ nhứt là ông đi một mình nhưng lại khoái chiếm riêng một cái bàn lớn nhứt, như vậy là giành mất chỗ của khách. Cái bàn đó, nếu ông Tiger chịu thu bớt lại còn có thể ngồi thêm ba bốn người nữa. Nhưng ông Tiger không những không thu bớt mà còn phình ra. Hễ ngồi xuống ghế là ông đặt cái cạc-táp to tướng lên bàn chớ không chịu đặt lên ghế như người ta. Nhưng đó mới chỉ là tội thứ nhứt. Tội thứ hai là sau khi "an tọa" xong, ông không chịu ngồi yên mà lần lượt rút từ trong cái cạc-táp cồng kềnh ra đủ thứ lỉnh kỉnh bày giăng giăng trên bàn: từ những thứ sang trọng như sách vở, báo chí đến những thứ bình dân như gói xôi bắp, bịch lòng gà...

Ngay hôm đầu tiên, ông Tiger đã ngoắt thằng Lâm, con Lan lại dặn:

- Kể từ ngày mai trở đi, hễ thấy chú bước vô, mấy đứa cứ đem ra hai chai Tiger ướp lạnh để

sẵn trước mặt cho chú. Khi nào thấy chú uống hết, tiếp tục đem ra hai chai nữa, không cần đợi chú kêu. Cứ thế, chừng nào thấy đủ sáu chai thì thôi.

Ông Tiger ngày nào cũng uống sáu chai bia với lòng gà, xôi bắp thủ sẵn trong cạc-táp. Con Kim phụ trách việc thu tiền và kết toán sổ sách, thấy ông Tiger không thèm kêu món ăn của quán thì hậm hực lắm. Theo nó thì điều đó có thể kể như là cái tội thứ ba.

Cái tội thứ tư của ông Tiger là uống có sáu chai bia mà ngày nào cũng ngồi lì từ hai giờ trưa đến tám giờ tối, chiếm mất chỗ của biết bao nhiêu là lượt khách. Mà có phải ông "bám trụ" để

làm chuyện gì nghiêm túc cho cam. Suốt sáu tiếng đồng hồ, ông bày mấy tờ báo nước ngoài kín mặt bàn rồi rút cây viết bíc trong túi áo ra, ông vừa nhấm nháp ly Tiger vừa trầm ngâm...

chơi ô chữ.

Theo con Kim thì trên đời không có chuyện gì ngứa mắt hơn chuyện ngồi nhìn một cái ông già đầu như ông Tiger ngồi mải mê chơi trò con nít.

Nhưng bốn cái tội trên đây so với cái tội thứ năm của ôngTiger thì vẫn còn quá nhẹ, vẫn chưa thấm tháp vào đâu. Đó là cái tội không bao giờ mang theo đủ tiền.

Bữa đầu tiên, lúc con Kim bước lại tính tiền, ông Tiger nhìn vào tờ phiếu trước mặt rồi ấp úng gãi đầu:

- Cho anh thiếu lại hai chục ngàn được không?

Con Kim tưởng ông nói giỡn, bèn lỏn lẻn:

- Thôi mà chú.

Con Kim tưởng ông Tiger bông lơn cũng phải. Ông Tiger đâu có ăn uống chi nhiều. Sáu chai Tiger có bốn mươi tám ngàn chớ mấy. Mà với một người ăn vận tươm tất lịch sự, nhứt là lúc nào cũng xách kè kè cái cạc-táp to đùng như ông thì khoản tiền ít ỏi đó đâu có nhằm nhò gì.

Ông Tiger không đủ tiền trả sáu chai bia, mặt mày đã khó coi, nay thấy mình xưng "anh" mà con Kim nhứt quyết kêu bằng "chú" thì vầng trán thông minh của ông càng nhăn hơn nữa:

- Anh không đem theo đủ tiền thật mà. Ngày mai anh sẽ ghé trả.

Lần này, nhìn bộ tịch thiểu não của ông Tiger, con Kim biết là ông không giỡn.

Nó liền quay vô chỗ cô Thanh, xin ý kiến.

Cô Thanh cười:

- Cho ổng thiếu đi.

- Rủi ổng không quay lại thì sao, cô?

- Không sao hết! - Cô Thanh "triết lý" - Mất hai chục ngàn để hiểu được một con người, cái giá đó đâu có đắt!

Nhưng số cô Thanh đúng là số hên. Rốt cuộc cô hiểu thêm được ông Tiger mà không mất một đồng xu cắc bạc nào.

Ngày hôm sau, ông Tiger quay lại, cũng đúng vào hai giờ trưa.

Vừa ngồi xuống ghế, ông ngoảnh cổ ra sau, hí hửng ngoắt con Kim:

- Anh trả tiền thiếu hôm qua nè.

Con Kim bước ra, xởi lởi:

- Từ từ trả cũng được. Làm chi gấp vậy chú.

Ông Tiger lôi từ trong túi áo ra tờ hai chục ngàn, cười hề hề:

- Tính anh thiếu ai phải trả liền. Để lâu nó khó chịu trong người lắm.

Bữa đó, ngoài sáu chai bia, ông Tiger còn hào hứng kêu thêm một dĩa hến xào và ăn thêm hai đòn chả. Con Kim ngó ra, vui vẻ nghĩ:

- Bữa nay chắc ổng mới lãnh lương.

Nhưng ông Tiger làm như không muốn cho con Kim vui vẻ được lâu.

Cuối buổi, khi nó hớn hở bước lại tính tiền, ông Tiger lại lục tung các túi áo túi quần rồi ấp a ấp úng y như hôm qua:

- Cho anh thiếu lại mười lăm ngàn, mai trả được không?

Con Kim mắt trợn tròn, nó như không tin vào tai mình:

- Chú nói thiệt đó hả?

Ông Tiger cười:

- Chuyện tiền bạc ai nói giỡn làm chi.

Xác nhận của ông Tiger khiến con Kim suýt chút nữa xỉu lăn ra đất. Hai tai lùng bùng, nó phải thò tay ngắt vô đùi một cái để trấn tĩnh:

- Chú chờ một chút, để con vô hỏi cô con!

Con Kim quay lưng tính đi vô. Nhưng nó vừa dợm bước đã bắt gặp ánh mắt của cô Thanh. Cô Thanh nhìn nó, hất hàm một cái.

Con Kim hiểu ý, quay lại cười duyên:

- Cô con kêu không sao. Mai mốt chú trả cũng được.

Ông Tiger nhìn nụ cười tươi rói của con Kim, bất giác buột miệng:

- Nụ cười của em...

- Sao?

Ông Tiger tặc lưỡi:

- Đẹp quá!

Con Kim tức mình hừ một tiếng:

- Năm ngàn nữa!

- Cái gì? - Ông Tiger ngơ ngác.

Con Kim tỉnh khô:

- Ai vô quán Đo Đo mà khen bậy, phạt năm ngàn!

Ông Tiger gãi gáy:

- Em nói thật đó hả?

- Ai tỏ ý nghi ngờ, phạt năm ngàn! - Con Kim lạnh lùng - Cho tới giờ này, chú thiếu tổng cộng hăm lăm ngàn rồi đó.

Ông Tiger không biết con Kim nói thiệt hay nói chơi, nhưng thấy mặt mày nó nghiêm nghị

quá, ông cũng hơi ơn ớn. Ông mấp máy môi định phân trần nhưng sợ bị phạt thêm, bèn nuốt nước bọt hai ba cái rồi xách cạc-táp đi thẳng một nước.

Con Kim chờ cho ông Tiger khuất sau cánh cửa, liền gập bụng cười.

Cô Thanh bước ra:

- Con vừa giở trò quỉ quái gì với người ta vậy hả?

Con Kim quẹt nước mắt:

- Hù ổng chơi vậy thôi! Đi ăn mà không lo đem theo tiền, chỉ lo tán tỉnh lăng nhăng!

Cô Thanh tủm tỉm:

- Biết đâu ổng thương mi thiệt.

- Không dám đâu, cô!

Cô Thanh khịt mũi:

- Tao thấy với đứa nào ổng cũng xưng "chú", chỉ riêng với mi là ổng xưng "anh" ngọt xớt.

Con Kim rụt cổ:

- Tha cho con đi, cô! Rớ vô ông này chắc cả đời còng lưng đi làm trả nợ cho ổng quá!

Cô Thanh nheo mắt trêu:

- Còn hơn là cứ cà nhỏng suốt đời như mi.

- Cô kệ con!

Con Kim tuy ngoài miệng nói vậy chứ trong bụng nó nghĩ lung lắm. Nó năm nay hăm ba tuổi, đâu còn nhỏ nhít như con Lan, con Cúc. Trong quán, trừ cô Thanh ra, nó và con Lệ là hai đứa lớn tuổi nhứt. Tuổi đó, người ta lấy chồng được rồi.

Con Kim cũng muốn lấy chồng lắm, nhưng nó chỉ mộng lấy chồng ngoại quốc hoặc ít ra cũng là Việt kiều. Hoàn toàn ngược với thằng Cải, lúc nào con Kim cũng mơ đến chuyện đi xuất cảnh.

Hoàn cảnh của con Kim so với mấy đứa trong quán cũng khá đặc biệt. Ba mẹ nó là người Quảng Tây nhưng định cư tại Campuchia từ thời xa lắc xa lơ. Năm 1975, tình hình lộn xộn, ba mẹ nó ẵm nó chạy qua Việt Nam. Trong cuộc tháo chạy hỗn loạn đó, ba nó lạc đâu mất, mãi đến bây giờ cũng không gặp lại. Mẹ con nó nghi ba nó bị tụi Pôn Pốt giết.

Suốt một thời gian dài, hai mẹ con sống lây lất, không giấy tờ, không hộ khẩu. Tình thế đưa đẩy con Kim trở thành "công dân quốc tế": tính nó là người Trung Quốc cũng đúng, coi nó là người Campuchia cũng xong, mà kể nó là người Việt Nam cũng được. Đó là trên lý thuyết, còn trong thực tế nó chẳng chứng minh được nó là người thuộc quốc gia nào hết trọi.

Chính vì lẽ đó nên con Kim dù lanh hết biết, theo bạn bè ngược xuôi buôn bán kiếm được cả

đống tiền, cũng chẳng xoay xở gì được. Không có một tờ giấy lận lưng, nó mua nhà cũng khó, mua xe cũng kẹt, làm chuyện gì cũng dở dở ương ương. Con Kim rầu đời là do vậy, mơ có một "hoàng tử" ngoại quốc đến mang quách nó đi cũng là do vậy.

Gần đây, không biết con Kim chạy chọt sao đó, giấy tờ các loại đã được cấp đầy đủ. Nó mua đất ở Nhà Bè, xây một căn nhà gạch nho nhỏ cho hai mẹ con ở, kể cũng ổn định. Nhưng giấc mơ xuất cảnh đã ăn sâu vô đầu óc nó, không thể nào gột bỏ được.

Cô Thanh gần gũi với con Kim lâu năm, còn lạ gì tâm sự của nó. Khi nãy cô ghẹo chuyện ông Tiger là ghẹo cho vui, chớ cô thừa biết nếu xem việc "thi đỗ" vô trái tim con Kim như một kỳ

tuyển sinh đại học thì "thí sinh" Tiger "không đạt điểm chuẩn" là cái chắc, thậm chí với cái tội đi ăn lúc nào cũng thiếu chịu, có khi ông sẽ bị con Kim gạch tên khỏi danh sách thí sinh ngay từ đầu không chừng.

Ông Tiger sức mấy biết được mộng ước của giai nhân. Ngày kế tiếp, ông lại đến, lại ngoắt con Kim:

- Cho anh gửi tiền thiếu hôm qua nè!

Khi con Kim bước ra, ông Tiger móc túi lấy ra năm tờ năm ngàn đặt trước mặt:

- Chừng này đủ chưa?

Con Kim chỉ nhón lấy ba tờ, mỉm cười:

- Dư rồi chú!

Ông Tiger nhướn mắt:

- Sao hôm qua em bảo là hai mươi lăm ngàn?

Con Kim lỏn lẻn:

- Con nói giỡn mà.

Mặt ông Tiger nhăn hí:

- Em năm nay mấy tuổi?

- Dạ, hăm ba.

Ông Tiger lắc đầu:

- Em nhỏ hơn anh có chín tuổi mà kêu anh bằng "chú", chắc anh tổn thọ quá!

Con Kim làm bộ ngây thơ:

- Dạ, chớ chú muốn sao?

Mắt ông Tiger sáng trưng:

- Anh muốn em thay đổi cách xưng hô! Đừng kêu anh bằng "chú" nữa.

Con Kim cười:

- Tưởng sao, chuyện đó có khó chi đâu, chú!

- Lại "chú" nữa! - Ông Tiger tặc lưỡi - Em kêu cách khác coi nào!

- Dạ, từ nay con sẽ kêu chú bằng "bác" hén?

Con Kim vừa nói vừa cười khúc khích, quày quả đi vô. Còn ông Tiger như đang bị ai điểm huyệt. Ông ngồi chết trân, mắt nhìn theo con Kim nhưng đầu óc thì đang phiêu phưởng tận đâu đâu.

Từ bữa đó, số lượng bia ông Tiger uống tăng thêm hai chai nữa: vị chi mỗi ngày ông uống tám chai. Tửu lượng ông tăng lên nhưng khí sắc ông có phần giảm xuống. Mỗi lần vô quán, ông vẫn nhét theo xôi bắp, lòng gà trong cạc-táp, vẫn trải mấy tờ báo kín mặt bàn để chơi ô chữ nhưng mặt ông nom buồn bã lắm. Tụi trong quán kháo nhau: chắc ổng thất tình con Kim.

Con Kim nghe hết nhưng nó không bình luận gì, chỉ cười.

Nó cười ba ngày, và đến ngày thứ tư nó đột ngột nói với cô Thanh:

- Ngày mai con xin nghỉ.

Cô Thanh sửng sốt:

- Con nói thiệt hả?

- Dạ thiệt.

- Sao nghỉ?

Con Kim đáp bằng giọng kiêu hãnh:

- Con đi lấy chồng.

Cô Thanh sửng sốt thêm lần nữa:

- Con nói thiệt hả?

- Thiệt chớ.

Con Kim gật đầu xác nhận và nó móc bóp lấy ra một tấm hình, hớn hở khoe:

- Ảnh đây nè.

Cô Thanh cầm tấm hình, ngắm nghía một hồi rồi xuýt xoa:

- Đẹp trai quá hén?

Cô nhìn con Kim:

- Con gặp anh chàng này ở đâu vậy?

- Người quen giới thiệu. Ảnh là người Đài Loan. Ảnh ở bển qua Việt Nam cưới vợ đó cô.

Cô Thanh trả tấm hình, thở đánh thượt:

- Tưởng mi đi đâu, mi đi lấy chồng tao đâu có cản được.

Ngày hôm sau, con Kim vui vẻ tạm biệt mọi người rồi lên xe dông thẳng. Nó đi lấy chồng sao thấy nhẹ nhàng như đi coi hát.

Cô Thanh gom mấy đứa còn lại, phân công:

- Từ ngày mai, con Lệ ra ngoài thu tiền thay con Kim, con Cúc lên chức "bếp trưởng" thế con Lệ.

Con Cúc nghe nói được lên chức thì mừng lắm. Nhưng nó vẫn băn khoăn:

- Vậy lấy ai rửa chén, lặt rau hả cô?

- Con đừng lo! Cô sẽ tuyển thêm một đứa nữa phụ cho con.

Con Kim ra đi, trong quán đứa nào cũng buồn. Con Cúc từ phụ bếp lên làm "bếp trưởng", con Lệ từ "bếp trưởng" lên làm "kế toán trường", bên cạnh nỗi buồn ít ra còn có niềm vui "thăng quan tiến chức". Chớ còn thằng Cải, thằng Lâm và nhứt là con Lan thì buồn hiu hắt.

Nhưng mấy đứa này dẫu sao cũng không thể buồn bằng ông Tiger. Hôm trước con Kim tôn ông Tiger lên chức "bác", ông buồn tình tăng tửu lượng hai chai. Nay con Kim bỏ ông ra đi không một lời từ giã, ông sầu đời tăng thêm hai chai nữa. Chỉ có điều ông tăng tửu lượng nhưng tiền bạc trong bóp nhứt quyết không tăng. Không hôm nào ông không thiếu nợ, thường thì thiếu mười lăm, hai chục ngàn, hôm nào ông cao hứng kêu thêm miến xào cua hoặc bánh đập thịt nướng, phần nợ cũng vin vô đó mà nhịp nhàng hăng hái tăng theo.

Chương 10: Quán Gò Đi Lên

Ông Tiger xuất hiện tuần trước, tuần sau quán Đo Đo xuất hiện thêm ông Thịt Luộc Muối Tiêu.

Ông Thịt Luộc Muối Tiêu tóc đã muối tiêu nhưng không phải vì vậy mà ông có cái biệt danh đó.

Cũng như ông Tiger, không ai biết ông Thịt Luộc Muối Tiêu tên thật là gì, nhà cửa và công tác nơi đâu.

Chỉ biết ông vào quán Đo Đo chỉ để ăn mỗi một món: thịt heo luộc. Một tỉ người vô quán Đo Đo để ăn thịt heo luộc nhưng nếu không chấm mắm nêm thì người ta cũng chấm thịt heo với nước mắm ngon. Riêng ông Thịt Luộc Muối Tiêu khẩu vị lạ đời: thịt heo luộc chấm muối tiêu.

Ông Thịt Luộc Muối Tiêu giống ông Tiger ở chỗ ngày nào cũng đến quán nhưng khác ông Tiger ở chỗ ông không độc chiếm một cái bàn để hưởng cái thú làm vua một cõi. Vì vậy, mấy đứa trong quán khoái ông Thịt Luộc Muối Tiêu hơn ông Tiger.

Nói cho đúng ra, tụi trong quán vừa khoái lại vừa sợ ông Thịt Luộc Muối Tiêu.

Ông Thịt Luộc Muối Tiêu hiền như bụt, dĩ nhiên chẳng làm gì bá láp để thiên hạ phải sợ. Tụi con Lan, thằng Lâm sợ ông là sợ chuyện khác.

Ông Thịt Luộc Muối Tiêu có lẽ ban ngày rất bận rộn nên hôm nào cũng khoảng chín giờ rưỡi tối, tức là lúc ông Tiger đã ra khỏi quán, ông mới lò dò bước vô.

Giờ đó là giờ quán Đo Đo chuẩn bị đóng cửa nên ông Thịt Luộc Muối Tiêu tự nhiên trờ thành người khách cuối cùng trong ngày.

Riết thành lệ, hễ thấy ông Thịt Luộc Muối Tiêu với mái tóc cắt ngắn và cặp kiếng cận trên sống mũi xuất hiện là con Lan quay ra sau nhắc con Cúc, con Lệ:

- Chín rưỡi rồi đó, chuẩn bị dọn dẹp đi!

Cái đồng hồ to đùng thằng Lâm mua về treo chình ình ngay giữa quán, con Lan không thèm coi. Ông Thịt Luộc Muối Tiêu nay là cái đồng hồ của nó.

Nhưng nếu "cái đồng hồ" Thịt Luộc Muối Tiêu lúc nào cũng chạy đúng giờ thì cuộc đời có lẽ

không có gì đáng lo.

Ngặt nỗi không phải ngày nào ông Thịt Luộc Muối Tiêu cũng xuất hiện đúng vào chín giờ rưỡi tối để đóng tròn vai người khách cuối cùng.

Có hôm cao hứng mới tám giờ, tám rưỡi ông đã ghé. Và không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, hễ ông đã đặt chân vô quán là sau đó chẳng có thêm mống khách nào bước vô nữa. Sự xuất hiện của ông luôn luôn thay cho lời... bế mạc.

Tụi trong quán sợ ông là sợ chuyện đó. Hôm nào đồng hồ mới điểm tám tiếng mà ông Thịt Luộc Muối Tiêu đã lù lù trước cửa là tụi thằng Lâm, con Lan, con Lệ than trời như bông.

Tuy rất sợ cái vía dữ tợn của ông nhưng ngược lại tụi loi choi trong quán lại rất quý ông. Quá chín rưỡi tối mà ông Thịt Luộc Muối Tiêu chưa đến, thằng Cải nhứt định không chịu kéo cửa.

Nó nói:

- Ráng đợi ổng chút đi! Mình đóng cửa thế nào tối nay ổng cũng nhịn đói đi ngủ cho coi!

Lâm nheo mắt nhìn Cải:

- Mày lo cho người khác quá há?

- Còn phải nói! - Cải đập tay lên ngực - Bộ mày không biết tính tao hả!

Chỉ đợi có vậy, Lâm hất hàm:

- Thế chuyện tao nhờ mày, mày lo đến đâu rồi?

Cải vò đầu:

- À, chuyện đó hả? Gần xong rồi!

Lâm nín thở:

- Bộ mày nói với con Cúc rồi hả?

- Chưa.

- Chưa sao mày kêu gần xong?

- Chính vì chưa nói mới kêu là "gần xong". Chớ nếu tao đã nói ra thì "xong" quách rồi còn đâu!

Lâm nghiến răng trèo trẹo:

- Tao không giỡn với mày nghe Cải!

Cải vọt ra xa, cười hì hì:

- Tao cũng đâu có giỡn!

Lâm thu nắm tay:

- Bộ mày muốn làm tao tức chết hả?

- Tức thì tức chứ đừng chết! - Cải xua tay - Rủi tao nói xong, con Cúc thú nhận nó thầm yêu mày từ lâu, mày chết đi là uổng lắm!

Thằng Cải mồm mép lanh lợi quá khiến Lâm nói không lại. Nó thở một hơi xụi lơ:

- Vậy chừng nào mày mới nói?

- Mai tao nói.

- Chắc không?

- Chắc. Tao kêu mai là mai mà.

Lâm nhún vai:

- Tao không nói chuyện đó.

- Chớ mày nói chuyện gì?

Lâm tặc lưỡi:

- Tao muốn hỏi mày có chắc là sẽ thành công không?

Nghe thằng Lâm nhắc, Cải giật thót. Bây giờ nó mới sực nhớ thằng Lâm giao cho nó một nhiệm vụ quá xá khó. Tỏ tình giùm vốn đã khó rồi. Đằng này, thằng Lâm bắt nó phải tỏ tình thế nào cho con Cúc gật đầu, cho con Cúc phải toét miệng cười sung sướng khi biết thằng Lâm yêu nó thì cái khó đó càng tăng gấp bội. Muốn con Cúc "tâm phục khẩu phục" và giơ tay đầu hàng vô điều kiện, chỉ có nước kiếm một cây súng gí vô lưng con Cúc thì may ra! Cải đưa tay gãi gáy, bần thần nghĩ.

Thấy thằng Cải đáp không đáp, cứ đứng nhăn mày nhíu trán, Lâm thắc thỏm:

- Sao? Bộ mày thấy không chắc ăn hả?

- Chắc chớ!

Lâm bán tín bán nghi:

- Chắc sao mày trầm ngâm nghĩ ngợi hoài vậy?

Cải gật gù:

- Chính vì càng trầm ngâm nghĩ ngợi tao mới càng thấy chắc!

Cải nói vung một câu rồi sợ thằng Lâm hỏi tới hỏi lui, nó lật đật bỏ đi chỗ khác.

Lâm băn khoăn nhìn theo Cải, không biết thằng này dựa vào đâu mà ăn nói hùng hồn quá cỡ, tính chạy lại hỏi cho rõ ràng cụ thể. Nhưng nó vừa nhích chân thì đã phải hấp tấp quay lui.

Ông Thịt Luộc Muối Tiêu đang lù lù từ xa đi lại.

Chương 11: Quán Gò Đi Lên

Như những lần trước, bữa nay thằng Cải vẫn bắt đầu sứ mạng trọng đại của mình ngay cạnh cái lò than. Con Cúc tuy đã lên chức "bếp trưởng", nghĩa là chỉ cần đứng một chỗ "chỉ huy", không nhứt thiết phải tự tay làm những chuyện lặt vặt nhưng ngặt vì cô Thanh chưa kiếm được người phụ bếp, con Cúc trưa trưa vẫn phải khệ nệ khiêng cái lò than ra trước hiên ngồi nướng bánh.

Nhờ vậy thằng Cải mới có địa điểm thích hợp để tỏ tình giùm thằng Lâm. Chớ nếu con Cúc cứ đứng lì trong bếp như con Lệ trước đây thì thằng Cải chỉ có nước khóc.

- Cúc nè! - Cải thận trọng mở đầu.

- Dạ.

- Cái chuyện bữa trước đó mà...

Con Cúc vừa lui cui quạt lò vừa hỏi:

- Chuyện cái lốp xe đó hả?

- Không phải chuyện đó! - Cải khẽ nhăn mặt - Cải định nói với Cúc cái chuyện bữa trước Cải nói nửa chừng đó.

- A, em nhớ rồi! - Con Cúc ngước lên, mặt tươi hơn hớn - Chuyện người ta nhờ anh Cải nói giùm đó hả?

Thấy con Cúc nhìn mình hí ha hí hửng, Cải đâm lúng túng:

- Ừ. Chuyện đó đó.

- Chuyện nớ là chuyện chi rứa anh Cải?

Con Cúc lại hỏi, may làm sao lần này nó lại cúi xuống.

Thằng Cải hít vào một hơi và nghiến chặt răng để giữ bình tĩnh:

- Có người nhờ Cải nói với Cúc là người ta thương Cúc.

Khi nói câu đó, thằng Cải run lắm. Nó nhắm mắt quay mặt đi chỗ khác, dỏng tai chờ nghe con Cúc chửi. Nhưng con Cúc không chửi, cũng không có vẻ chi tức giận. Lạ hơn nữa là nó cũng không lộ vẻ thẹn thùng mắc cỡ như mấy đứa con gái khác. Nghe có người thương mình, nó cười hí hí:

- Í, ai vậy anh Cải?

Thằng Cải nghe vậy, liền he hé mắt ngoảnh lại:

- Thằng Lâm.

Con Cúc lại "í" một tiếng nữa:

- Anh Lâm hả? Anh Lâm thương em sao ảnh không nói với em mà nhờ anh Cải nói giùm chi rứa hè?

Lần này thì cặp mắt thằng Cải không he hé nữa mà trợn ngược lên. Nó không ngờ con Cúc lại ngang nhiên hỏi một câu "khủng khiếp" như vậy, bèn khụt khịt mũi:

- Thì thằng Lâm không dám nói, nó mới nhờ Cải nói.

Con Cúc chép miệng:

- Lạ quá hỉ! Thương thì nói thương chớ mắc mớ chi không nói. Thương chớ có phải ghét đâu!

Thằng Cải trố mắt nhìn con Cúc một hồi như nhìn một quái vật rồi rụt rè hỏi dò:

- Nó thương Cúc vậy Cúc có thương lại nó không?

Con Cúc gật đầu:

- Thương chớ!

Không hiểu sao nghe con Cúc xác nhận một cách lanh lẹ và hùng hồn, tóc gáy thằng Cải cứ

dựng đứng cả lên. Nó không tin cái sứ mạng khó khăn của mình lại hoàn thành một cách quá sức đơn giản như vậy. Nó liếm môi, giọng hoang mang:

- Cúc nói thiệt đó hả?

- Thiệt chớ. Hồi mô tới chừ ai thương em, em cũng thương lại hết á.

Cải giật thót:

- Bộ trước giờ nhiều người thương Cúc lắm hả?

- Nhiều lắm! - Con Cúc khoa tay một vòng - Cô Thanh nè, chị Lệ nè, chị Kim nè, chị Lan nè, cả anh Cải nữa nè...

Con Cúc kể một lô một lốc khiến thằng Cải nghe tai mình ù ù như xay lúa. Nó khoát tay lia lịa:

- Đủ rồi, đủ rồi! Cúc đừng kể nữa!

- Răng đừng kể nữa? - Con Cúc ngạc nhiên - Em kể còn thiếu nhiều lắm đó. Còn ba em, mẹ

em nữa nè, còn con Gái lớn, con Gái nhỏ nữa chi...

Cải ôm đầu:

- Khổ quá! Thương kiểu đó thì nói làm chi! Thằng Lâm thương Cúc là thương kiểu khác. Và Cải hỏi Cúc có thương lại thằng Lâm hay không cũng là hỏi thương kiểu khác kìa!

- Kiểu khác là kiểu chi?

- Kiểu chi hả?

Cải cắn môi muốn rướm máu, đầu nó quay như chong chóng vẫn chưa nghĩ ra cách gì giải thích cho con Cúc hiểu.

Chợt Cải sáng mắt lên:

- À, kiểu giống như... ba Cúc thương má Cúc vậy mà.

Con Cúc vẫn ngây thơ:

- Em thấy cũng rứa chớ có khác chi mô.

Con Cúc làm thằng Cải muốn khóc quá chừng. Nói chuyện với con nhỏ ngờ nghệch này thà nói chuyện với cái đầu gối còn hơn! Cải bực bội nghĩ. Rồi nó bực lây qua thằng Lâm: Bộ hết người thương rồi hay sao mà thằng bạn "trí thức" của nó đi thương chi con nhỏ đần độn này không biết!

- Khác xa lắc xa lơ chớ sao không khác! - Cải nổi quạu - Ba Cúc thương má Cúc thì đẻ ra Cúc, chớ con Gái nhỏ thương Cúc thì có... đẻ ra ai đâu!

Thằng Cải phát khùng nên nói năng vụng về, trắng trợn quá xá cỡ. Gặp đứa con gái khác, nghe thằng Cải ví von suồng sã như vậy, chắc nó chửi cho tắt bếp.

Nhưng con Cúc không phải là đứa con gái khác. Cho nên nó sáng mắt lên:

- À, em hiểu rồi! ý anh Cải muốn nói là anh Lâm thương Cúc để mai mốt cưới về làm vợ đó phải không?

Thấy con Cúc nói năng huỵch toẹt không thua gì mình, Cải khoái chí gật đầu lia:

- Đúng rồi đó.

Con Cúc lắc đầu:

- Rứa thì không được đâu!

Cải chưng hửng:

- Sao không được? Bộ Cúc có người yêu ngoài quê rồi hả?

- Em làm chi có giống độc nớ! Nhưng trước khi em đi, ba mẹ em dặn rồi...

- Ba má Cúc dặn sao? - Cải áp tay lên ngực.

Con Cúc chớp mắt mơ màng:

- Ba mẹ em dặn em vô trong ni đừng có bồ bịch lung tung, phải lo chí thú làm ăn, kẻo cô Thanh buồn lòng.

Thấy con Cúc đem ba mẹ ra làm bằng chứng, thằng Cải hết ham bắt bẻ. Giả như bạn bè con Cúc khuyên như vậy, thằng Cải còn có thể chửi bạn con Cúc là đồ ngu và kêu con Cúc đừng nghe những lời bá láp đó. Nhưng với ba mẹ con Cúc thì Cải đâu có thể chửi vung tán tàn lên được.

Thằng Cải bị con Cúc làm cho nghẹn họng, cứ ngồi trơ mắt ếch ra đó. Mãi một lúc, nó mới bần thần hỏi lại:

- Như vậy là Cúc không đáp lại tình cảm của thằng Lâm hả?

- Đáp răng được mà đáp! - Con Cúc cười hì hì - Em mà đáp lại, ba em đánh cho nát đít!

Thằng Cải chán quá. Liếc mắt vô trong, thấy thằng Lâm đang thô lố mắt ngó ra, nó càng chán hơn nữa. Rồi lẩn thẩn hình dung ra cái cảnh thằng Lâm tưởng chân mình là khúc mía và lia con dao một cái "phập", Cải rùng mình nghe lạnh toát sống lưng.

Nó sè sẹ kéo ghế lại sát con Cúc, thì thầm:

- Cúc nè.

Con Cúc sau khi từ khước tình cảm của thằng Lâm, lại hồn nhiên cúi đầu nướng bánh. Nghe thằng Cải lào thào, nó ngó qua:

- Chuyện chi nữa đó anh Cải?

Cải gãi cằm:

- Cũng chuyện khi nãy chớ chuyện chi. Nhưng có một điều quan trọng mà Cúc chưa biết.

Rồi không đợi con Cúc hỏi, Cải nói luôn:

- Nếu Cúc từ chối tình cảm của thằng Lâm, kỳ thi đại học sắp tới, nó rớt là cái chắc. Nếu thi rớt, nó sẽ phải về quê chặt mía. Lúc đó mắt mũi nó kèm nhèm...

- Anh Cải đừng hù em.

Con Cúc lo lắng cắt ngang, không để thằng Cải kịp mô tả cái đoạn phim kinh dị hôm qua thằng Lâm vừa cung cấp.

Đối với một đứa nhà quê như con Cúc, thi đậu vô đại học là chuyện cực kỳ trọng đại. Đa số

trẻ con quê nó ngoi lên tới cấp hai đều học lõm bõm một hai năm rồi bỏ ngang ở nhà làm ruộng. Đứa nào lên cấp ba đã được mọi người nhìn bằng con mắt kính trọng, nể vì. Lên tới đại học thì khỏi nói, lập tức trở thành "sự kiện". Nhà nào có con đậu vô đại học bữa trước, bữa sau mổ bò khao cả làng, y như quý tử của họ vừa đỗ trạng nguyên thám hoa bảng nhãn vậy.

Vì vậy không cần nghe tới đoạn chặt tay chặt chân đầy "bạo lực" kia, chỉ nghe thằng Cải nói thằng Lâm có thể rớt đại học vì thất tình, con Cúc đã phát hoảng.

Thằng Cải nhìn thấu được lòng dạ con Cúc, liền khoái chí "hù" thêm:

- Cải nói thiệt đó. Cúc mà không đáp lại tình cảm của thằng Lâm thì tai họa không biết đâu mà lường.

Mặt con Cúc xanh dờn:

- Vậy em phải làm răng đây anh Cải?

Cải chém tay vào không khí:

- Phải thương lại nó.

Con Cúc nói giọng muốn khóc:

- Thương răng được mà thương?

- Sao lại không! Em thương nó trong này, ở ngoài quê ba má em làm sao biết được!

Con Cúc mếu máo:

- Nhưng hồi mô tới chừ em chỉ coi anh Lâm như anh trai thôi. Biểu em thương ảnh như

thương anh Cải, thương chị Lan, chị Lệ thì được, còn bắt em thương ảnh như mẹ em thương ba em thì em làm răng làm được!

Bộ tịch thiểu não của con Cúc khiến thằng Cải bất giác động lòng. Tự dưng nó thấy con Cúc tồi tội và thấy mình ang ác. ừ, con Cúc hiền lành là vậy, ngây thơ là vậy, tự nhiên vì nhận lời với thằng Lâm mắc dịch mà mình bày kế dọa dẫm, bức hiếp nó thì đúng là bá láp quá cỡ.

Nhưng nếu "tha" con Cúc thì lại tội thằng Lâm. Thằng Lâm ở quê lên thành phố thi đại học đã phải vượt qua bao gian nan vất vả, nay để nó rớt thêm một lần nữa thì xót xa cho nó quá.

Đó là chưa kể, rủi mai mốt vì chuyện này mà nó chặt trụi lủi cặp giò của nó, lúc đó gặp lại nó trên xe lăn, mình mặt mũi nào mà trò chuyện với nó.

Cải tấn thối lưỡng nan, nghĩ tới nghĩ lui cả buổi không nảy được mẹo nào, mặt nhăn như khỉ ăn ớt.

Trong khi đó con Cúc lại luôn miệng giục:

- Làm răng chừ anh Cải?

Khiến ruột nó thêm rối bòng bong.

Con Cúc giục tới lần thứ ba thì thằng Cải không nhịn được, trợn mắt nạt:

- Cúc có im đi không! Phải giữ im lặng cho Cải tính chớ!

Thấy thằng Cải nổi khùng, con Cúc liền im thít, cúi đầu quạt lò.

Cộng đồng chia sẽ sách hay: http://www.downloadsach.com

- À, Cải nghĩ ra rồi! Có cách này hay lắm!

Nghe thằng Cải thình lình nói như reo, con Cúc lật đật quay sang, mắt sáng rỡ:

- Cách chi rứa anh Cải?

Mắt thằng Cải sáng trưng:

- Cách giả bộ!

- Giả bộ? - Con Cúc ngơ ngác.

- Ừ, giả bộ.

Con Cúc chớp mắt:

- Giả bộ là răng?

- Như thế này này! - Cải xăn tay áo - Bây giờ tuy trong bụng Cúc không thương thằng Lâm nhưng ngoài mặt vẫn làm bộ thương...

Con Cúc nhíu mày:

- Em thấy khó quá anh Cải ơi! Hồi mô tới chừ em đâu có quen làm như rứa.

- Khó cũng phải ráng! - Cải hừ mũi - Nếu Cúc không làm vậy, thằng Lâm sẽ rớt đại học. Như vậy Cúc mang tội nặng lắm đó. Chết xuống âm phủ bị rút lưỡi, bỏ vô vạc dầu là cái chắc!

Con Cúc đâu có sợ bị rút lưỡi hay ném vô vạc dầu. Nó chỉ sợ thằng Lâm rớt đại học. Cho nên sau một hồi ngẫm nghĩ, nó đau khổ gật đầu:

- Được rồi, em sẽ làm bộ thương.

Bụng thằng Cải mở cờ:

- Cúc nói thiệt đó chớ?

- Nói thiệt.

Con Cúc gật đầu lần nữa. Rồi nó nghiêm nghị nói thêm:

- Nhưng em chỉ giả bộ đến chừng nào anh Lâm thi đậu vô đại học thôi nghe. Sau đó em không có "thương" ảnh nữa đâu á.

Cải cười hì hì:

- Thì Cải cũng chỉ cần Cúc "thương" thằng Lâm tới lúc đó thôi. Sau đó Cúc muốn chuyển qua thương ai thì tùy Cúc.

Ngược với vẻ mặt tí tởn của thằng Cải, con Cúc không nói gì, chỉ lặng lẽ cúi đầu để thằng Cải không nhìn thấy ánh mắt thẫn thờ của nó. Nó buồn, nó lo hay tro bay vô mắt nó vậy cà?

Chương 12: Quán Gò Đi Lên

Thằng Lâm không đợi được đến tối.

Hai giờ, ông Tiger bước vô, thằng Lâm lấy hai chai bia ướp lạnh đặt trước mặt khách rồi ba chân bốn cẳng vù ra chỗ thằng Cải ngồi.

- Mày nói với con Cúc rồi phải không? - Lâm hồi hộp hỏi, mắt nhìn Cải lom lom.

- Rồi.

- Mày nói sao?

- Tao nói mày thương nó.

Lâm nghe tim mình đập thình thịch:

- Thế nó nói sao?

Cải tỉnh rụi:

- Nó nói nó cũng thương mày.

Lâm nhăn mặt:

- Xạo đi!

Cải nhếch mép:

- Ừ, tao xạo.

Lâm níu tay Cải:

- Tao lạy mày đó Cải! Kết quả sao mày nói tao nghe đi!

Cải hất tay Lâm ra:

- Tao nói mày kêu tao xạo, lại còn hỏi!

Lâm sững sờ:

- Bộ khi nãy mày nói thiệt đó hả?

- Chuyện quan trọng ai giỡn với mày làm chi! - Cải nheo mắt - Nó nói ngay từ lúc mới bước chân vô quán, nó đã thương mày rồi.

Lâm áp tay lên ngực:

- Như vậy là nó thương tao trước khi tao kịp thương nó?

- Còn gì nữa.

- Ôi!

Lâm kêu lên một tiếng nghẹn ngào. Rồi không kềm được nỗi sung sướng đang tràn ngập trong lòng, Lâm múa tít hai tay. Nó sung sướng đến mức nếu không phải đang ngoài hiên nó đã quỳ sụp xuống lạy thằng Cải ba lạy rồi.

Không lạy được, nó ôm chầm lấy Cải:

- Ôi, tao thương mày quá Cải ơi.

- Dang ra! - Cải gầm gừ - Coi chừng người ta tưởng mày pê-đê!

Lâm chưa nguôi xúc động:

- Tao thương mày thiệt mà!

- Đừng dóc! - Cải hừ mũi - Mày thương con Cúc chớ thương gì tao!

Lâm giơ tay lên trời:

- Tao mà không thương mày trời đánh tao sặc gạch!

Cải vẫn lạnh lùng:

- Mày đâu phải là cua, làm quái gì có gạch mà sặc với không sặc!

Thái độ của thằng Cải khiến Lâm chột dạ. Nó nhìn chằm chằm vô mặt bạn:

- Bộ mày giận tao hả?

Cải ngậm tăm.

- Tối nay tao sẽ kéo cái ghế bố lại nằm cạnh mày như trước! - Lâm rụt rè nói.

Giọng thằng Cải đượm hờn mát:

- Mày nên khiêng cái ghế bố lên ngủ trên gác thì hơn!

- Thôi mà Cải! - Lâm năn nỉ - Ơn của mày tao đội muốn gãy cổ, lẽ nào tao xạo mày. Tao thương mày thiệt mà. Không những thương mà còn quý, còn trọng...

Thằng Cải biết thằng Lâm nói mười phần thì ba hoa hết bảy phần nhưng vẫn thấy khoai khoái.

Nó "xì" một tiếng:

- Tao hơi đâu đi giận mày! Tao chỉ muốn chứng minh cho mày thấy tao là thằng bạn không dễ

gì kiếm được...

Cải vừa nói vừa đập tay lên ngực. Sau khi thuyết phục được con Cúc làm theo kế hoạch của mình, thằng Cải cảm thấy ngực nó hình như có nở ra được vài phân.

Lâm rối rít phụ họa:

- Đúng, mày là đứa bạn có đốt đuốc lùng sục mười năm cũng không dễ gì kiếm được.

Kể từ lúc đó, thằng Lâm phấn khởi hát hò luôn miệng. Không chỉ hát hò, cứ chốc chốc nó lại quay đầu nhìn vô trong bếp, coi thử con Cúc có nhìn mình tình tứ hay e thẹn gì không.

Nhưng nó ngoái cổ tới ba lần vẫn chẳng thấy con Cúc ngó ngàng gì tới nó. Nó ngoảnh vô lần thứ

nhứt, thấy con Cúc đang trét nhưn bánh bèo. Lần thứ hai, con Cúc bằm thịt. Lần thứ ba, con Cúc lặt rau. Chẳng lần nào dành cho nó.

Lâm buồn lắm, đành tự an ủi: con Cúc là đứa "vui duyên mới không quên nhiệm vụ" đó mà.

Đến tối, lúc khách đã vãn, cả quán ngồi vô bàn cơm, Lâm lại láo liên dòm con Cúc. Lần này nó mừng rơn khi thấy con Cúc nhìn lại nó.

Con Cúc nhìn và nói:

- Anh Lâm ăn cơm đi, làm chi ngó sững em rứa?

Thằng Cải toét miệng cười hể hả, đoán con Cúc nói vậy là do làm theo "chỉ đạo" của mình.

Trong khi đó, mặt mày thằng Lâm ửng lên vì sung sướng. Nó không biết phải trả lời như thế

nào, bèn bưng chén cơm lên, lỏn lẻn cười.

Chỉ có con Lan là nhíu mày thắc mắc. Nó không ngạc nhiên về câu hỏi của con Cúc, mà ngờ

ngợ về thái độ của thằng Lâm. Thằng Lâm làm nó nghi ngờ quá xá. Câu hỏi của con Cúc bình thường thôi, có gì thằng Lâm phải ngượng ngập đến vậy.

Chắc thằng Lâm có tình ý chi đây. Con Lan nghĩ vậy và suốt bữa ăn nó kín đáo đưa mắt dò xét. Và càng dò xét nó thấy thằng Lâm càng đáng nghi. Nó thấy thằng Lâm cứ cười luôn miệng, chẳng có chuyện gì đáng cười cũng nhe răng ra cười. Và khi toét miệng ra như vậy, ánh mắt thằng Lâm lại nhìn con Cúc. Những lúc đó cặp mắt thằng Lâm mới long lanh làm sao.

Vậy là ảnh thương con Cúc chớ chẳng để ý gì đến mình. Con Lan buồn bã kết luận.

Lan là đứa miệng mồm lanh lẹ nhưng bụng dạ hiền lành. Mẹ nó là thủ kho của một xí nghiệp may, ba nó bị liệt gần mười năm nay, quanh năm suốt tháng nằm chèo queo một chỗ. Nhà nó có bốn chị em, nó là chị hai, tức là lớn nhứt. Vì vậy, con Lan ra đời rất sớm. Mới mười bốn, mười lăm tuổi nó đã đi làm kiếm tiền phụ với mẹ nuôi em. Nhưng con Lan không có nghề

ngỗng gì, chỉ đi làm theo thời vụ, chỗ nào kêu thì đi. Nó đi làm chỗ này một thời gian, hết việc lại nghỉ, rồi xin vô làm chỗ khác, rồi lại nghỉ rồi đi làm chỗ khác nữa. Tình ra, quán Đo Đo là "cơ quan" thứ mười mấy của con Lan lận.

Đi làm bốn phương, dĩ nhiên con Lan cũng gặp lắm chuyện buồn. Nhưng chưa lần nào nó đau lòng như lần này. Nó và cơm như cái máy, rệu rạo nhai, rệu rạo nuốt, chẳng thấy ngon lành chi.

Nhưng dù sao con Lan cũng chưa hoàn toàn tuyệt vọng. Tuy thằng Lâm để ý con Cúc nhưng điều quan trọng nằm ở nơi con Cúc. Nếu con Cúc không đáp lại thì tình cảm của thằng Lâm cũng đành bỏ xó.

Mà con Cúc thì làm như chẳng có ý tứ gì đặc biệt. Vừa ngồi vô bàn, nó hỏi thằng Lâm một câu rồi từ đó cho đến khi buông đũa đứng dậy, nó không nói thêm tiếng nào nữa, thậm chí không cả nhìn về phía thằng Lâm. Thấy vậy, con Lan hơi mừng mừng.

Tất nhiên, con Lan mừng bao nhiêu thì thằng Lâm rầu rĩ bấy nhiêu. Nó không hiểu tại sao con Cúc thương mình "ngay từ lúc mới đặt chân vô quán" mà suốt bữa ăn chỉ nhìn mặt mình có mỗi một cái, chỉ nói với mình có mỗi một câu.

Tối đó, Lâm kéo cái ghế bố nằm sát bên thằng Cải, hỏi:

- Hồi trưa mày nói thiệt không vậy Cải?

- Nói thiệt chuyện chi?

- Chuyện con Cúc thương tao đó.

Cải nhăn nhó:

- Sao mày hỏi dai nhách vậy Lâm?

Lâm chép miệng:

- Tao chẳng nghi ngờ gì mày. Tại tao thấy thái độ con Cúc sao lạnh lùng quá.

Cái điều thằng Lâm thấy, thằng Cải cũng thấy. Thoạt đầu nó hơi giận con Cúc. Nhưng nghĩ

lại, thấy không thể đòi hỏi nhiều hơn ở một đứa ngây thơ khờ khạo như con Cúc. Bắt một đứa ngờ nghệch như vậy "nhập vai" ngay cái rụp kể cũng khó.

Cải tìm cách trấn an Lâm:

- Lạnh lùng đâu mà lạnh lùng.

Lâm than thở:

- Suốt bữa cơm nó chỉ nhìn tao có một cái.

- Mày ngu quá! - Cải dạy đời - Tụi con gái bao giờ cũng kín đáo, ý tứ trong chuyện tình cảm.

Chẳng lẽ lúc nào nó cũng nhìn mày đắm đuối và toét miệng ra cười như đười ươi?

Lâm biết thằng Cải có lý, nhưng vẫn ca cẩm:

- Kín đáo cũng kín đáo vừa vừa thôi chứ. Kín mít vậy, ai chịu nổi.

Cải khoát tay:

- Thôi, ngủ đi!

Trưa hôm sau, đợi con Cúc khiêng lò ra, thằng Cải đưa tay khều:

- Cúc nè.

- Gì anh Cải?

- Hôm qua Cúc làm như vậy là không được.

- Răng không được?

- Cúc nghiêm quá, thằng Lâm nghi ngờ.

Con Cúc lo lo:

- Chớ em phải làm răng?

- Phải nhìn nó nhiều hơn.

Con Cúc thở phào:

- Chuyện nớ thì dễ ợt chớ khó chi.

- Cười với nó cũng nhiều hơn.

Con Cúc gật đầu:

- Chuyện ni em cũng làm được luôn.

Con Cúc nói là làm ngay.

Nó ngoái cổ vô trong, thấy thằng Lâm đang ngồi chóc ngóc ngó ra, liền nhoẻn miệng cười một cái tươi rói.

Thằng Lâm không tin vô mắt mình. Hôm qua, lúc ngồi ăn cơm, chờ cả buổi không thấy con Cúc cười một cái, nay con Cúc tự động quay đầu vô tìm... ánh mắt của nó rồi nhe răng ra cười, biểu nó không muốn xỉu sao được!

Trống ngực đập tưng tưng. Lâm đứng dậy, giả bộ đi ra trước hiên. Khi lượn ngang cái lò than, nó khẽ đưa mắt liếc con Cúc, bắt gặp con Cúc đang nhìn lại nó. Trong lúc nó đang sững sờ, con Cúc lại mỉm cười "tình tứ" lần thứ hai làm nó sém chút nữa té nhủi vô lò than.

Ngày hôm đó, con Cúc còn nhìn nó thêm bảy lần và cười với nó thêm năm lần nữa.

Thằng Lâm sung sướng vô hạn. Tối, nó chìa cho thằng Cải ba điếu thuốc 555.

- Bày đặt hối lộ hả mày? - Cải cười - Tao đâu có biết hút thuốc.

- Trước đây có thể mày không hút thuốc thiệt! - Lâm nhún vai - Nhưng từ ngày khuân ông địa về, điếu đóm cho ổng riết, mày nhiễm cái tật hút sách của ổng mất rồi.

- Đừng đoán mò!

- Đoán mò cái mốc xì! Sáng nào mày cũng lấy tiền của cô Thanh đi mua ngàn rưỡi hai điếu,

Cộng đồng chia sẽ sách hay: http://www.downloadsach.com

ông địa trong nhà, mày ngoài hè mỗi người phì phèo một điếu, bộ tao không thấy sao?

Thấy bể mánh, thằng Cải cười hề hề. Nó lấy hai điếu thuốc bỏ vô túi, còn một điếu kẹp giữa hai ngón tay rồi hất hàm:

- Nếu thấy rồi thì chạy đi lấy hộp quẹt lại đây!

Chương 13: Quán Gò Đi Lên

Con Kim xách túi trở về quán Đo Đo vào một ngày không ai biết trước.

Vừa thấy bóng nó thấp thoáng trước cửa, thằng Cải ré lên:

- Í, Kim!

Đám con gái bên trong mừng rỡ ùa ra.

Con Cúc reo ầm:

- A, chị Kim về chơi!

Con Lan nghiêng đầu ngắm nghía:

- Chị Kim mới lấy chồng có mấy ngày mà đẹp ra quá ta!

Sau một lúc tay bắt mặt mừng, con Lệ dòm dáo dác, ngạc nhiên hỏi:

- Sao đi có một mình vậy? Chồng Kim đâu?

Con Kim cười hì hì:

- Chồng hả? Không lấy nữa! Kim về đây xin làm lại!

Cô Thanh tươi cười bước ra:

- Ghé ăn ủng hộ quán hả mi?

Rồi cô nắm tay con Kim kéo vô trong:

- Vô đây chơi.

Con Kim đặt phịch người xuống, thở ra:

- Con về đây xin làm lại.

- Kỳ vậy? - Cô Thanh ngạc nhiên - Con nói thiệt hay nói chơi đó?

- Thiệt đó, cô.

- Sao con không theo chồng về Đài Loan?

Con Kim tặc lưỡi:

- Rốt cuộc con đâu có lấy thằng cha đó.

Cặp môi cô Thanh vẽ thành hình chữ O:

- Trời đất, sao vậy con?

Lúc này tụi con Lan, con Lệ, con Cúc và thằng Lâm bu nghẹt chung quanh, hiếu kỳ dỏng tai nghe.

Cô Thanh sợ con Kim có điều chi khó nói, liền xua tay:

- Mấy đứa giải tán đi! Chuyện người lớn tụi bây nghe làm chi.

Con Lệ dẩu môi:

- Con Kim bằng tuổi với con. Nó người lớn, con cũng đâu có phải là con nít.

Cô Thanh trừng mắt:

- Mi ngon mi đi lấy chồng như nó đi. Tới chừng đó mới tính mi là người lớn được.

Con Kim thấy găng quá, liền cười cười:

- Kệ tụi nó cô. Chuyện của con đâu có gì cần giấu giếm.

Con Lan vỗ tay:

- Chị Kim nói đúng đó. Tụi con cần nghe để học tập rút kinh nghiệm chớ cô.

Nghe con Kim nói vậy, cô Thanh không thèm đuổi đám lóc chóc kia nữa. Cô quay lại con Kim:

- Thiệt ra là chuyện gì vậy? Cô thấy thằng đó bảnh trai lắm mà.

Con Kim chép miệng:

- Thằng cha đó chỉ bảnh phần trên thôi cô ơi.

Con Cúc láu táu:

- Còn phần dưới của ảnh thì răng hả chị?

Con Cúc vừa hỏi xong, mấy đứa đứng chung quanh ôm bụng cười ngặt nghẽo. Còn cô Thanh thì day qua nạt:

- Mi có im đi không! Con gái gì mà ăn nói vô duyên!

Con Cúc bối rối gãi đầu, không hiểu mình vô duyên chỗ nào. Nó là đứa nhà quê, quen nghĩ gì nói nấy, tự nhiên mới hỏi một câu đã bị rầy, mặt bất giác ngẩn ra. Tuy không hiểu, nhưng thấy tụi con Lan, con Lệ cười rũ, mặt nó liền đỏ lựng.

Con Kim cố nín cười, kể:

- Nhà trai mời nhà gái đến nhà hàng Arc-en-ciel ở quận 5 để hai bên ra mắt nhau. Kêu là nhà gái cho oai chớ bên con chỉ có hai mẹ con, sục sạo vất vả lắm mới mò thêm được một ông cậu họ xa ở tuốt trên Hóc Môn. Khi ba người bên con tới thì "chú rể" và mấy người nữa đã ngồi sẵn trong bàn. Hai bên nói qua nói lại, tâm đầu ý hợp lắm...

Con Lan thấy con Kim cà kê lâu lắc, sốt ruột giục:

- Chị Kim kể lẹ lẹ tới chỗ quan trọng đi, để em còn ra bán hàng chớ.

Con Kim nhìn con Lan, cười hì hì:

- Nói tóm lại là nếu cứ ngồi trò chuyện hoài như vậy thì chị đã lấy thằng cha đó làm chồng rồi. Nhưng kẹt một cái là con người ta đâu có ngồi suốt đời được...

- Đúng rồi đó! - Con Cúc lại ngứa miệng - Ngồi như rứa ê mông lắm. Em từng ngồi sàng gạo em biết mà.

Lần này thì cô Thanh không thèm nạt con Cúc nữa, chỉ lắc đầu.

Con Kim quay nhìn cô Thanh, thở dài:

- Tưởng mọi chuyện đâu vô đó rồi, nào ngờ khi đứng dậy ra về, con bỗng phát hiện thằng chả

đi cà thọt. Sém chút nữa con xỉu ngay tại chỗ rồi đó cô.

Con Lan nín thở:

- Rồi sao hả chị?

- Thì dẹp luôn chớ sao.

Thằng Lâm nhớ đến câu chuyện chặt chân của mình, cảm thấy tủi thân, bèn cảm khái:

- Nếu ai cũng như chị Kim, những người tật nguyền không lấy vợ lấy chồng gì được sao?

Con Kim hừ mũi:

- Chuyện tật nguyền là chuyện phụ, chuyện chính là họ lừa mình. Ngay từ đầu họ có cho mình biết chú rể bị tật đâu. Ý họ muốn gài mình vào thế đã rồi...

Cô Thanh gục gặc đầu:

- Con quyết liệt như vậy là đúng!

Cô đặt tay lên vai con Kim:

- Thôi, con ở lại đây làm với cô.

Con Kim quay về quán Đo Đo, nhân sự trong quán thêm một phen đảo lộn.

Con Lệ trở vô lại trong bếp giữ chức "bếp trưởng", nhường chiếc bàn kế toán cho con Kim.

Con Cúc tụt xuống làm phụ bếp như những ngày đầu.

Con Lệ, con Cúc "xuống chức" một cách vui vẻ. ấy là vì đứa nào cũng mến con Kim. Việc con Kim trở lại khiến tụi nó mừng rỡ hơn nhiều so với việc "thăng quan tiến chức".

Thằng Lâm, thằng Cải cũng vui lắm.

Lâm nói:

- Kim về lại quán, tôi mừng hết lớn.

Con Kim cười:

- Lâm đừng đổ thừa. Tuổi của Lâm mừng không mừng gì cũng chẳng lớn thêm được nữa đâu!

Thằng Cải nắm tay con Kim:

- Kim xinh đẹp, giỏi giang, lanh lẹ, sợ gì không có chồng hả Kim!

Con Kim cảm động:

- Kim có sợ gì đâu!

Tất nhiên, người vui nhứt phải là ông Tiger. Bởi vì lúc con Kim ra đi, ông là người buồn nhứt.

Hai giờ chiều ông tới, thấy đứa nào từa tựa như con Kim đang ngồi bên trong, ông tưởng mình đang chiêm bao. Ông dụi mắt hai ba lần, ngó lại vẫn thấy cái đứa đang ngồi đó giống hệt người ông thầm thương trộm nhớ.

Bán tín bán nghi, ông sè sẹ bước lại gần, tay che che trước trán, mắt không dám chớp.

Bộ tịch của ông Tiger khiến con Kim tức cười quá. Nó cười hì hì:

- Con đây, chú.

- Ôi, em đó hả? - Ông Tiger mừng rỡ, bây giờ ông mới dám mở miệng - Em về hồi nào vậy?

- Hồi sáng, chú.

Gặp lại con Kim, ông Tiger mừng quá nên chẳng buồn để ý đến cách xưng hô "xa cách" của nó. Ông hồi hộp:

- Em về chơi hay về luôn?

- Dạ, con về luôn.

- Ôi, hay quá!

Ông Tiger hoan hỉ thốt. Nhưng rồi sực nhớ đến một chuyện quan trọng, ông trố mắt nhìn con Kim:

- Ủa, nghe nói em đi lấy chồng mà? Chuyện đó có không?

Con Kim muốn dập tắt mọi hy vọng của ông Tiger, liền nhanh nhẩu gật đầu:

- Dạ có.

- Vậy sao em còn trở lại quán Đo Đo? - Ông Tiger không khỏi thắc mắc.

Con Kim cười tươi như hoa:

- Có chi lạ đâu chú? Lấy chồng xong, càng phải ráng làm ăn để mai mốt nuôi con chớ!

Nghe con Kim nói vậy, mặt ông Tiger lập tức xịu xuống. Mặt con Kim giống hoa tươi bao nhiêu thì mặt ông trông giống hoa héo bấy nhiêu.

- Em nói vậy cũng phải!

Buông thõng một câu, ông uể oải quay lại chỗ ngồi quen thuộc, uể oải rút bịch lòng gà và gói xôi bắp từ trong cạc-táp ra.

Dạo này ông Tiger uống mỗi ngày mười chai bia. Lẽ ra bữa nay ông phải tăng thêm hai chai nữa cho tương xứng với nỗi buồn trong lòng nhưng có lẽ tửu lượng của ông chỉ tới đó nên ông đành bằng lòng với con số mười tròn trịa.

Không tăng được bia, ông tăng thức ăn. Ông kêu nhộng, hến xào, chả, tré.

Con Kim đi lấy chồng hụt trở về, thấy ông Tiger tập ăn thức ăn của quán thì mừng lắm. Chỉ

cái tật thiếu tiền là ông Tiger không sửa được. Kêu càng nhiều món, số tiền thiếu càng lớn.

Nhưng bây giờ con Kim không coi đó là tội lỗi gì nghiêm trọng. Ông Tiger chuyên thiếu nợ, nhưng bao giờ ngày hôm sau ông cũng mang đến trả đàng hoàng, đầy đủ.

Thế là ông Tiger đã kêu món ăn của quán, mặc dù ông vẫn ghiền xôi bắp, lòng gà, lúc nào cũng thủ sẵn trong cạc-táp. Đó là tiến bộ thứ nhứt của ông Tiger, con Kim hài lòng kết luận.

Tiến bộ thứ hai là bây giờ ông không buồn bắt bẻ cách xưng hô của con Kim. Hồi con Kim còn phòng không chiếc bóng, ông nằng nặc bắt nó kêu ông bằng "anh". Nay con Kim đã yên bề gia thất rồi, chuyện nó kêu ông bằng "anh" hay bằng "chú" đối với ông đã không còn quan trọng nữa.

Ông nói thẳng ý nghĩ đó với con Kim:

- Bây giờ em muốn kêu anh bằng gì cũng được!

Ông Tiger tuyên bố câu đó với vẻ trang trọng và kiêu hãnh hệt như tổng thống tuyên bố giảm thuế cho người nghèo. Ngực ông ưỡn về phía trước, ra khí độ của một bậc trượng phu, không chấp nhứt chi cách xưng hô vụng về của kẻ... tiểu nhân. Nào ngờ con Kim làm ông cụt hứng quá xá. Nó láu lỉnh:

- Dạ, chuyện đó chú khỏi lo! Trước giờ con chỉ kêu có một cách thôi chú.

Nghe con Kim đối đáp xóc hông như vậy, ông Tiger quê quá. Không biết làm chi cho đỡ

ngượng, ông nhìn quanh, thấy con Lan đang xớ rớ gần đó, liền sầm mặt nạt:

- Chú kêu dĩa hến cả buổi rồi, sao chưa có?

Tội nghiệp con Lan, lòng nó chưa nguôi chuyện thằng Lâm, giờ bỗng nhiên bị ông Tiger

"giận cá chém thớt"!

- Gần có rồi chú!

Con Lan nói một câu rồi lủi thủi quay vô, mặt chảy dài như bánh đa nhúng nước.

Nhưng ông Tiger chỉ buồn bực mấy ngày đầu thôi. Dần dần, thấy con Kim đối xử với ông vẫn vui vẻ, thân thiện, cách ăn nói đùa giỡn lại không có vẻ chi là gái có chồng, ông bình tâm trở

lại.

Rồi từ chỗ bình tâm ông chuyển qua ngạc nhiên.

Ông theo dõi con Kim suốt mười ngày, thấy nó vẫn đơn thân độc mã trên chiếc xe Dream, anh chồng chẳng tới lui đưa đón, cũng không hề ló mặt đến quán lấy một lần.

Ông Tiger thắc mắc quá, nhưng không dám hỏi ai.

Một bữa không nén được tò mò, ông ngoắt thằng Cải, giả bộ hỏi:

- Cháu bao nhiêu tuổi?

- Dạ, hai mươi.

Ông chỉ thằng Lâm:

- Còn chú em kia?

- Dạ, thằng đó mười tám.

Ông Tiger lại chỉ con Lan.

- Dạ, con nhỏ đó cũng mười tám.

Ông Tiger chỉ lòng vòng một hồi, cuối cùng chỉ tới con Kim.

- Dạ, chị đó hăm ba.

Ông Tiger chép miệng:

- Hăm ba mà đã lập gia đình, sớm quá!

Thằng Cải không biết ông Tiger giăng bẫy, liền cười hề hề:

- Gia đình đâu mà gia đình! Chị đó còn độc thân mà, chú!

Thằng Cải làm ông Tiger sửng sốt quá chừng:

- Sao nghe nói cổ mới đi lấy chồng?

- Tính vậy nhưng không được chú ơi! - Thằng Cải ra vẻ trải đời - Chuyện tình cảm nhiều sóng gió bất ngờ lắm!

Ông Tiger nghe như có làn gió mát thổi qua hồn. Cũng như thằng Lâm, ông muốn sụp xuống lạy thằng Cải quá.

Không lạy thằng Cải được, ông ngoắt thằng Lâm:

- Từ hôm nay, đem cho chú mười hai chai bia nghe!

Thì ra tửu lượng của ông Tiger không chỉ gói gọn trong phạm vi mười chai. Nghe con Kim trở về với đời sống độc thân, ông uống cả trăm chai chắc cũng không say. Chỉ hiềm nổi ăn mừng kiểu đó tốn kém quá.

Từ bữa đó, ông Tiger ăn uống tới đâu trả tiền tới đó, không còn thiếu nợ nữa.

Sự thay đổi của ông Tiger khiến con Kim buồn vui lẫn lộn. Không nghe câu nói quen thuộc

"Cho anh thiếu lại hai chục ngàn mai trả được không?", nó cảm thấy như thiêu thiếu điều gì.

Con Kim trở về chừng hai ngày thì bà Fanta xuất hiện. Bà Fanta là người ngoại quốc nhưng lại mê món mì Quảng.

Hôm đầu tiên bà bước vô, không đứa nào dám lại gần.

Con Lan chạt tuốt vô bếp, cùng con Cúc con Lệ đứng dồn thành một cục.

Thấy bà Fanta ngồi dáo dác dòm quanh, con Lệ thúc con Lan:

- Mày ra hỏi khách dùng chi, sao chun tuốt vô đây?

Con Lan ôm cứng con Cúc:

- Em có biết tiếng Tây tiếng U chi mà hỏi?

- Mày ngu quá! - Con Lệ hừ mũi - Không biết nói thì lấy tay huơ.

- Huơ đi đâu?

- Huơ vô tờ thực đơn chớ huơ đi đâu! Mày chỉ từ trên xuống dưới, tới chỗ nào bả gật đầu thì thôi!

Con Lệ làm khôn, nhưng nó quên rằng tờ thực đơn chỉ ghi toàn tiếng Việt. Bà Fanta dòm vô đó cũng như dòm vô cánh rừng, biết chi mà gật với lắc.

Con Lan không đủ bình tĩnh để phát hiện ra sơ hở của con Lệ. Nghe con Lệ mách nước, nó hít vô một hơi rồi hùng dũng đi ra.

Cộng đồng chia sẽ sách hay: http://www.downloadsach.com

Nhưng số con Lan là số hên. Bà Fanta không biết sinh sống ở Việt Nam bao lâu mà tiếng Việt coi bộ khá sõi.

Thấy con Lan bước lại, bả ngước lên nói ngay:

- Mì quảng!

Con Lan bẻ tay răng rắc, chuẩn bị huơ tay, nghe vậy mừng hùm, dạ một tiếng rồi quay vô, rối rít khoe với con Lệ, con Cúc:

- Bả nói tiếng Việt rành lắm. Bả kêu mì Quảng.

Con Lan bưng tô mì Quảng ra, bà Fanta lại nói:

- Nước mắm.

Con Lan ngó trật lại, thấy thiếu lọ nước mắm, lại ba chân bốn cẳng chạy vô, phục lăn:

- Bả kêu nước mắm chị Lệ ơi.

Con Lệ hừ mũi:

- Bả kêu nước mắm thì đem nước mắm ra. Có chút xíu vậy mà cũng quên.

Con Lan cầm lọ nước mắm chạy ra, nhoáng cái đã phóng vô lần nữa:

- Trời đất, bà Tây này bả rành tiếng Việt quá chừng chừng! Lần này bả kêu tới bánh đa.

Con Cúc tròn mắt:

- Bánh đa mà bả cũng biết hả chị?

Con Lan gật đầu:

- Ừ, vậy mới nói!

Vừa đáp con Lan vừa cầm cái bánh đa lật đật chạy đi.

Nhưng lần này con Lan hố to. Thấy nó chìa cái bánh đa ra, bà Fanta lắc đầu.

Thằng Lâm nãy giờ ngồi trước hiên nói chuyện với thằng Cải, lò dò đi vô, thấy vậy liền bước lại làm oai:

- What do you need?

Bà Fanta giật mình khi nghe "nhà trí thức" Lâm xổ tiếng Anh. Và bà mỉm cười lặp lại hai tiếng "bánh đa" khi nãy.

Thằng Lâm cúi nhìn cái bánh đa trên tay con Lan, nhíu mày nói:

- Chắc bả chê cái bánh này bị khét. Lan vô đổi cái bánh khác đi.

Con Lan đổi cái bánh khác đem ra, bà Fanta vẫn lắc đầu quầy quậy.

Rồi trước cặp mắt ngơ ngác của con Lan và thằng Lâm, bà đứng lên khỏi ghế, thủng thỉnh tiến đến chỗ quầy để các loại nước giải khát, chỉ tay vào... chai Fanta.

Thằng Lâm ôm đầu:

- Trời đất, bả muốn uống Fanta!

Con Lan mặt đỏ bừng, lẩm bẩm:

- Vậy mà mình tưởng bả kêu bánh đa.

Con Cúc không biết ất giáp chi, thấy con Lan tiu nghỉu đi vô, liền hí hửng hỏi:

- Ngoài bánh đa, bả còn kêu thêm món gì khác không hở chị?

- Bánh đa đâu mà bánh đa! - Con Lan thở đánh thượt - Bả kêu Fanta đó mày ơi!

Cũng như ông Tiger và ông Thịt Luộc Muối Tiêu, từ hôm đó trở đi bà Fanta ghé quán mỗi ngày, nghiễm nhiên mang một cái tên mà bả không biết và trở thành một trong ba người khách ruột của quán Đo Đo.

Chỉ khác một điều: bà Fanta luôn ghé buổi sáng, ông Tiger trấn thủ suốt buổi chiều, còn ông Thịt Luộc Muối Tiêu chỉ xuất hiện vào giờ thằng Cải lăm le kéo cửa.

Chương 14: Quán Gò Đi Lên

Thằng Lâm từ dạo được con Cúc ban phát miễn phí đều đặn cả chục ánh mắt và nụ cười cả

ngày thì phấn khởi lắm. Bây giờ tối tối sau khi phủi chân leo lên ghế bố, nó vùi đầu vào mấy cuốn tập, ôn thi nghiêm chỉnh, không còn nhấp nhổm như bị kiến cắn nữa.

Thằng Cải thấy vậy mừng húm. Nó khoe với con Cúc:

- Từ hôm được Cúc "thương" đến giờ, thằng Lâm học hành tiến bộ lắm.

Con Cúc băn khoăn:

- Rứa là ảnh sẽ thi đậu phải không anh Cải?

- Chắc chắn rồi.

Con Cúc sung sướng:

- Nếu đúng như rứa thì em "thương" ảnh đến mấy cũng được!

Con Cúc làm thằng Cải cảm động quá chừng. Nó nhìn con Cúc bằng ánh mắt ấm áp:

- Cúc tốt bụng ghê!

- Có chi mô mà tốt bụng anh Cải! - Con Cúc cười hì hì - Mỗi ngày chỉ nhìn ảnh rồi nhăn răng ra cười ai làm chẳng được!

Khi nói như vậy, con Cúc không ngờ mọi chuyện dần dần rắc rối hơn nó nghĩ.

Thằng Lâm được con Cúc "nhìn rồi nhăn răng ra cười" suốt một tháng đã bắt đầu thấy chán.

Một hôm không nhịn được, nó thú nhận với thằng Cải:

- Tao thấy chuyện tình của tao với con Cúc nó sao sao ấy Cải ơi!

Cải giật thót:

- Sao sao ấy là sao?

- Tao cũng chẳng biết nữa! - Lâm gãi đầu - Nhưng cứ như vậy hoài thì nhạt nhẽo quá!

Cải nhìn Lâm dò xét:

- Chớ mày muốn sao?

- Tao muốn tỏ tình với nó.

Cải giương mắt ếch:

- Tỏ tình gì tỏ tình hoài vậy? Bữa trước mày nhờ tao tỏ tình rồi mà.

Giọng Lâm buồn buồn:

- Nhưng tao muốn chính miệng tao nói thương nó và tận tai nghe nó nói thương tao.

- Chi vậy?

- Tao thích vậy.

Cải tự ái:

- Bộ mày không tin tao hả?

- Không phải là không tin! - Lâm phân trần - Nhưng đã yêu nhau thì phải nói yêu qua yêu lại.

Cứ nhìn nhìn ngó ngó suông thì chán lắm.

Cải chừng như hiểu ra tâm trạng của Lâm. Nó trầm ngầm một hồi rồi tặc lưỡi:

- Thôi được rồi. Trưa mai tao sẽ nhường chiếc ghế của tao lại cho mày. Mày ngồi sát rạt con Cúc, tha hồ mà nói yêu qua yêu lại.

Dĩ nhiên thằng Cải hứa hẹn như vậy là có tính toán. Trước khi nhường cái vị trí thuận lợi đó lại cho thằng Lâm, nó đã dặn dò con Cúc kỹ lưỡng.

Thằng Lâm không hay biết chi, đặt đít ngồi xuống cả buổi, vẫn chưa dám hó hé tiếng nào.

Thấy thằng này ngồi lâu thiệt lâu mà chưa chịu mở miệng nói thương mình, con Cúc sốt ruột giục:

- Anh Lâm nói chi nói lẹ đi! Lát nữa cô Thanh tới không thấy anh Cải ngồi coi xe, cổ rầy đó!

Thằng Lâm nãy giờ trống ngực đập tưng tưng, đang mơ màng sắp xếp những lời lẽ văn hoa ý nhị trong đầu, bỗng dưng thấy con Cúc giục mình tỏ tình như ngoài chợ người ta giục mua cá, mặt nó bất giác tưng hửng:

- Cúc nói sao?

Con Cúc bồn chồn đáp, mắt vẫn nhìn lom lom ra đường:

- Em kêu anh nói gì thì nói lẹ lẹ đi!

Rồi thấy thằng Lâm cứ ú a ú ớ, con Cúc sốt sắng gợi ý:

- Anh Lâm định nói thương em phải không?

Thằng Lâm giật mình:

- Ờ, ờ... anh cũng định...

- Anh Lâm định nói rứa chớ chi nữa! - Con Cúc toét miệng cười - Em cũng thương anh Lâm lắm!

Con Cúc làm một lèo dồn dập khiến thằng Lâm choáng váng. Đầu ong ong, nghe con Cúc nói thương mình mà sao sống lưng nó lạnh toát. Nó đinh ninh khi nói đến chuyện đó, con Cúc sẽ

bẽn lẽn ngượng ngùng ghê lắm. Nó chờ nhìn thấy nụ cười hoa tình ái nở e ấp trên gương mặt của người con gái nó không nguôi tưởng nhớ bấy lâu nay.

Nhưng Lâm chẳng thấy gì như vậy cả. Con Cúc làm nó hoang mang quá. Con Cúc nói chuyện yêu đương sao nghe ào ào, nghe vui vẻ tưng bừng như đang chơi lô tô hay đang lắc bầu cua cá cọp.

Thằng Lâm chưa hết bàng hoàng thì cô Thanh tới. Thế là nó đành phải đứng lên khỏi ghế, bụng không biết nên vui hay nên buồn.

Thằng Cải thấy thằng Lâm đi vô, liền chạy lại vỗ vai, nhăn nhở:

- Sao, nãy giờ nói yêu qua yêu lại đã chưa?

- Đã cái đầu mày! - Lâm làu bàu - Nãy giờ toàn con Cúc nói, tao có nói được gì đâu.

Thái độ của thằng Lâm khiến Cải lo lắng. Nó thót bụng lại:

- Con Cúc nói gì mày vậy?

- Nó nói nó thương tao!

Nghe cái giọng ỉu xìu của bạn, Cải như không tin vào tai mình. Nó há hốc miệng:

- Nó nói nó thương mày chớ có phải nó báo tin ba mày qua đời đâu, sao mặt mày giống đưa đám quá vậy?

Gặp lúc khác, nghe cái câu trù ẻo của thằng Cải, sức mấy thằng Lâm chịu bỏ qua. Nhưng lúc này, ruột đang rối bòng bong, nó chẳng buồn để ý ba cái chuyện râu ria tiểu tiết đó. Nó chỉ thở

dài:

- Nó nói nó thương tao nhưng mặt nó lại tươi hơn hớn.

- Tao chẳng hiểu gì cả! - Cải vò đầu - Mày nói rõ ràng chút coi!

Lâm nuốt nước bọt:

- Tao thấy nó cười hì hì, y như giỡn chơi vậy.

- Trời đất! - Cải kêu lên - Vậy mày còn đòi gì nữa! Chẳng lẽ mày muốn nó khóc?

- Ai kêu nó khóc làm chi! Nhưng nó đừng nhe răng ra cười mới phải! - Lâm nhăn nhó, cảm thấy khó khăn khi phải giải thích cho thằng Cải hiểu được cảm giác của mình - Ai lại vừa nói thương người ta vừa cười hí hí!

Phàn nàn xong, thằng Lâm tỉ mỉ tường thuật cho thằng Cải nghe cuộc đối đáp vừa xảy ra ngoài hiên.

Thằng Cải trước nay chưa nói thương ai bao giờ và cũng chưa bao giờ được ai nói thương, không biết cái không khí lúc đó nó ra làm sao, nhưng khi xem phim xem kịch trên ti-vi, nó thấy không ai làm như con Cúc.

Cải có cảm giác thằng Lâm nói đúng, bèn gãi cổ, cố tìm cách trấn an bạn:

- Mày trách oan con Cúc, tội nghiệp! Nó thương mày từ lâu lắm rồi nhưng chưa có dịp nói ra.

Nay thổ lộ được cái điều thầm kín đó, nó sung sướng quá nên nhăn răng ra cười đó thôi.

Thằng Lâm nghệt mặt nghe, bụng cố tin tin: ừ, dám lắm! Con Cúc là con gái quê, buồn thì khóc hu hu, vui thì cười hích hích, đâu có ý tứ như con gái thành thị. Bữa nay tỏ tình được với mình, nó phấn khởi quá không nhịn được nên toét miệng ra cười, có vậy mà mình lại nghi ngờ

tấm chân tình của nó, thiệt bậy hết sức! Thằng Lâm nhủ bụng như vậy và tối đó nó tụng bài ro ro, học đến đâu thuộc làu làu đến đó.

Nó đâu có biết sáng hôm sau, thằng Cải đi lùng con Cúc.

- Cúc muốn giết thằng Lâm, giết luôn Cải hả Cúc?

Con Cúc tròn xoe mắt:

- Có chuyện chi mà anh Cải nói nghe kinh rứa?

Cải nghiêm mặt:

- Hôm qua Cúc nói Cúc thương thằng Lâm phải không?

Ngó bộ mặt hầm hầm của thằng Cải, con Cúc run trong bụng:

- Thì anh Cải dặn em nói rứa mà.

- Dặn cái con khỉ, Cúc khờ quá! - Cải đấm hai tay vào nhau - Ai lại làm ào ào như tạt nước rửa nhà vậy. Mai mốt Cúc cứ để cho thằng Lâm muốn nói gà nói vịt gì kệ nó, Cúc đừng có giành nói trước. Cúc chỉ ngồi cúi đầu xuống thôi, y như lúc Cúc ngủ gục vậy. Đợi khi nào thằng Lâm hỏi Cúc có thương nó không, lúc đó Cúc hãy mở miệng, hiểu chưa?

- Ui cha, rắc rối quá! - Con Cúc than - Ba cái chuyện quỷ này em đâu có rành, anh Cải dặn răng thì em làm rứa!

Thằng Lâm không biết thằng Cải lén lút "phụ đạo" cho con Cúc hai ba bữa liền nên một hôm thấy thằng Cải xách xe ra chợ mua hành tỏi, nó xề xuống chiếc ghế cạnh con Cúc.

Nó ngồi nhìn con Cúc một hồi, thấy con Cúc cắm cúi quạt than chớ không nhìn nó cười hì hì và thúc nó tỏ tình như bữa trước, nó yên tâm lắm lắm.

Lâu thiệt lâu không thấy con Cúc ngước lên, Lâm đánh bạo hắng giọng:

- Cúc nè.

- Gì anh Lâm?

Con Cúc đáp, vẫn cúi gằm đầu.

Thằng Lâm ngó vậy chớ lãng mạn lắm. Nó khoái văn hoa thơ mộng, định ví đôi mắt người yêu như hai vì sao nhưng đang trưa đứng bóng, chẳng có vì sao nào lấp lánh để chỉ cho con Cúc.

Nó ngó xuống bếp lò, chợt nảy ra ý nghĩ so sánh đôi mắt con Cúc với hai hòn than đỏ:

- Đôi mắt của Cúc ấy mà!

Con Cúc vẫn tiếp tục "ngủ gục" theo lời dặn dò của thằng Cải:

- Đôi mắt em răng?

Lâm chỉ tay vô lò than:

- Anh thấy đôi mắt em sáng như hai...

Thằng Lâm chưa kịp thốt ra hai tiếng "hòn than" đã giật mình khựng lại. Nó chợt nhớ chỉ có mắt cọp mới đỏ rực như hai hòn than thôi, còn mắt con người ta đâu có man dại như vậy.

May mà con Cúc đang gằm đầu nên không thấy thằng Lâm đang chỉ tay vô cái bếp than đỏ

hừng hực. Thấy thằng Lâm ngập ngừng, nó hỏi:

- Sáng như hai cái gì hả anh Lâm?

Lâm rụt tay lại:

- À, ý anh muốn nói đôi mắt em sáng như hai... hai...

Đang bí, Lâm sực nhớ đến bài học hồi nhỏ, liền hí hửng:

- Như... hai hòn bi ve đó mà.

Hồi nhỏ, Lâm có học bài đó thiệt. Nhưng đó là bài tập đọc tả con mèo. Mắt giống như hòn bi ve cũng là mắt mèo chớ không phải mắt người ta. Lâm biết vậy nhưng kẹt quá đành lấy ra ví von đại, hy vọng con Cúc lù khù này chẳng phản đối chi.

Nào ngờ con Cúc hồi nhỏ cũng học ngay chóc bài đó, mặt liền nhăn như bị:

- Bộ anh Lâm kêu em là mèo hả?

Con Cúc làm thằng Lâm tá hỏa:

- Đâu có.

- Chớ răng anh Lâm kêu mắt em giống hòn bi?

Lâm gãi đầu:

- Mắt mèo cũng giống hòn bi, mắt em cũng giống hòn bi, nhưng bi của em đẹp hơn!

Thấy thằng Lâm lính quýnh nói lung tung, con Cúc ngứa miệng tính cãi tiếp nhưng sực nhớ

Cộng đồng chia sẽ sách hay: http://www.downloadsach.com

những lời dặn dò của thằng Cải, nó lập tức nín thinh cúi xuống bếp lò quạt lia quạt lịa.

Không nghe con Cúc bắt bẻ gì nữa, Lâm khoái lắm. Nó tưởng con Cúc bùi tai trước lời giải thích của nó, bèn tán tỉnh tiếp:

- Còn tóc em đó mà.

- Tóc em răng?

Lâm lim dim mắt, mơ mộng:

- Anh thấy tóc em giống như muôn sợi tơ vàng óng ánh.

Lần này con Cúc có muốn "ngủ gục" cũng không được. So sánh bá láp của thằng Lâm khiến nó không nhịn nổi, liền cười hí hí:

- Tóc bà Fanta mới giống tơ vàng. Mẹ em kêu tóc em giống cây chổi chà.

Hình ảnh của thằng Lâm thơ mộng trữ tình bao nhiêu thì hình ảnh con Cúc đưa ra lại "phàm phu tục tử" bấy nhiêu. Cái lối ăn nói "trần tục" của "người yêu" khiến Lâm cụt hứng ngồi im.

Lâm định tán hươu tán vượn lòng vòng một hồi rồi ngỏ thiệt tấm chân tình với con Cúc để

được nghe con Cúc ấp úng nói lời yêu cho thỏa lòng mong ước. Nhưng ý định nên thơ đó đã bị hình ảnh "cây chổi chà" trong lối văn chương bình dân của con Cúc quét sạch sành sanh không còn một mảy.

Thôi để lần sau! Lâm buồn rầu tự nhủ và lẳng lặng đứng lên khi thấy thằng Cải đang cong lưng phóng xe từ phía chợ Tân Định chạy về.

Chương 15: Quán Gò Đi Lên

Số thằng Lâm mấy bữa nay đúng là số ăn mày. Nó chưa kịp nguôi nỗi buồn con Cúc đã gặp tiếp bao chuyện dở cười dở khóc khác.

Từ ngày bà Fanta xuất hiện và thường xuyên bám trụ tại quán Đo Đo, các ông Tây bà đầm lần lượt noi gương, kéo nhau vô quán.

Con Lan bây giờ thấy khách ngoại quốc bụng đã bớt run nhưng vẫn đùn nhiệm vụ giao tiếp cho "nhà trí thức" Lâm.

Thằng Lâm lăm le thi vô Đại học Kinh tế, hai năm nay chỉ lo ôn luyện toán lý hóa, phần tiếng Anh chẳng rớ vô lấy một chữ. Vì vậy mà vốn liếng ngoại ngữ của nó trước đây vốn chẳng nhiều nhặn gì nay coi như đã hao hụt gần hết.

Chỉ từ khi bà Fanta đặt chân vô quán, nó mới lôi mấy cuốn sách dạy tiếng Anh ra nhẩm tới nhẩm lui để đối phó với hoàn cảnh. Nhưng bà Fanta nói tiếng Việt như sáo, Lâm chẳng có mấy dịp thực tập tiếng Anh.

Mãi đến gần đây, người nước ngoài đi ăn nhiều, thằng Lâm mới có cơ hội bập bẹ "Can I help you?", "Wait a minute!" một cách oai phong.

Lâm "xổ" tiếng Anh quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy câu đơn giản nhưng đám con Lan, con Cúc phục lăn. Trong bọn có được một đứa biết nói chuyện xí lô xí là với mấy ông Tây bà đầm, "sự kiện" đó khiến tụi lóc chóc trong quán vô cùng hãnh diện và có cảm tưởng giá trị

của mình tăng vọt hẳn lên.

Chắc chắn tai họa sẽ không có cớ để xảy ra nếu thằng Lâm cứ trung thành với mấy câu "Ông, bà cần gì?", "Xin chờ một lát!" quen thuộc kia.

Đằng này, khi không nó ưng làm oai. Một bữa, thấy ông Tây quen dẫn theo hai thằng Tây con khoảng chín, mười tuổi vô quán, nó bước lại:

- Can I help you?

Lâm hỏi cho có lệ, chớ nó biết ông khách này trước nay chỉ ăn mỗi món bún thịt bò xào. Ông Tây cười, giơ ba ngón tay lên và nói lúng búng một câu không dấu:

- Ba-tô-bun.

Lát sau, Lâm bưng ba tô bún ra đặt trước mặt khách. Nếu ngay lúc đó, nó quay đi như mọi khi thì không sao. Đằng này không hiểu cao hứng thế nào, nó lại chỉ tay vô hai thằng nhóc ngồi cạnh ông Tây, vui vẻ hỏi:

- Are they my children?

Lâm muốn hỏi "Chúng có phải là con ông không?", nhưng thay vì nói "your children" thì nó lại quýnh quáng nói nhằm thành "my children", thành ra "Chúng có phải là con tôi không?".

Ngay lúc đó Lâm không nhận ra sai lầm tai hại của mình. Cho nên vừa hỏi xong, thấy ông khách quen sầm mặt xuống và đùng đùng đứng dậy dắt hai đứa con bỏ đi một nước, Lâm ngơ

ngác ngó theo, miệng ú ớ không nói được tiếng nào, cũng không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao.

Nó cúi nhìn ba tô bún, coi có con sâu hay con ruồi nào trong đó khiến khách giận dữ bỏ về

không nhưng chẳng thấy gì cả.

Lâm đứng đực, vỗ vỗ trán một hồi mới hoảng vía nhớ ra chữ "my children" bá láp trong câu hỏi của mình, liền tái mét mặt "a" lên một tiếng, suýt chút nữa xỉu lăn ra giữa quán. Con Lan thấy lạ, chạy ra:

- Có chuyện gì vậy anh Lâm?

- À, à, không có gì! - Lâm ấp úng đáp, mặt vẫn còn thất thần.

Con Lan nhìn ba tô bún còn y nguyên trên bàn, ngạc nhiên:

- Ủa, sao khách không ăn gì hết vậy nè?

Thằng Lâm không đáp, đặt ba tô bún trở lại vô khay, lầm lũi bưng đi.

Cô Thanh nhác thấy, hỏi:

- Sao vậy Lâm?

Lâm cúi gằm đầu, làm thinh đi luôn vô bếp. Một lát nó quay ra chỗ cô Thanh ngồi, móc túi lấy ra tờ hai chục ngàn:

- Con trả tiền ba tô bún này nghe cô!

Cô Thanh nhíu mày:

- Mà chuyện gì vậy?

Thằng Lâm đỏ mặt liếc con Lan, hạ giọng:

- Cô biểu con Lan đi chỗ khác, con mới nói được.

Cô Thanh ngó con Lan cười:

- Mi đi chỗ khác cho người lớn nói chuyện.

Con Lan bị đuổi, tức mình lắm. Nó nguýt thằng Lâm một cái dài thiệt dài mới chịu hậm hực quay đi.

Đợi con Lan đi tuốt ra xa, cô Thanh quay dòm thằng Lâm lom lom:

- Rồi, con nói đi!

Thằng Lâm tằng hắng bốn năm cái mới đủ can đảm thuật lại câu chuyện oái oăm khi nãy.

Lâm kể ngắc nga ngắc ngứ, đến chỗ lộn "con ông" qua "con tôi", nó nhìn trân trân xuống đất, mặt đỏ lên như tôm luộc.

Còn cô Thanh thì chúi gập trên bàn cười rung cả người, cười sặc cười sụa, cười đến nỗi đám con Lệ con Cúc ngơ ngẩn nhìn nhau không rõ chuyện chi.

Cười một hồi cô ngồi thẳng lên, quẹt nước mắt, nói:

- Con cất tiền đi!

Lâm bối rối:

- Cô...

Cô Thanh khoát tay:

- Con cứ cất tiền vô đi. Lỗi này đâu phải do con cố ý.

Cô chép miệng:

- Hơn nữa, cũng tại ông khách kia khó chịu.

Lâm đành nhét tiền vô túi. Nhưng trước khi nó quay đi, cô Thanh nghiêm nghị dặn:

- Lần sao con có nói tiếng Tây hay tiếng Tàu phải rà tới rà lui cẩn thận nghe chưa.

Chuyện này thiệt ra không cần cô Thanh dặn. Ngay từ lúc phát hiện ra lầm lẫn tày đình của mình, Lâm đã ngắt tay vô đùi tự hứa với lòng. Rằng sẽ không bao giờ dại dột ra oai thêm một lần nào nữa.

Lâm kiên quyết giữ đúng lời hứa. Từ ngày đó trở đi, gặp khách ngoại quốc, nó dứt khoát chỉ

xài những mẫu câu đáng tin cậy như "Can I help you?", "Wait a minute!" mà thôi... Nhưng khổ nỗi, thằng Lâm tính là một chuyện, còn trời tính giống như nó hay không lại là chuyện khác.

Một hôm, bốn đứa loi choi hai trai hai gái lần trước bỏ chạy khỏi quán bỗng ào ào lục tục kéo vô.

Vừa thấy mặt bốn đứa này, Lâm đã phát bực. Nó không cách chi quên được câu chuyện "bánh nện bánh nổ" hôm nọ.

Dường như muốn làm thằng Lâm bực hơn nữa, vừa ăn xong một chén bánh bèo, đứa con trai trong bọn lôi thuốc ra hút. Hút mà không có hộp quẹt. Nên nó ngoắt Lâm:

- Cho mượn cái hộp quẹt đi anh!

Thấy điếu thuốc trễ một bên mép thằng kia, Lâm ngứa mắt quá chừng. Nhưng phận tiếp viên, khách nhờ đâu phải làm đó, Lâm đâu dám hó hé. Nó chạy ra chỗ thằng Cải ngồi:

- Hộp quẹt đâu mày?

- Hết ga rồi! - Cải nhún vai - Mày vô bếp mồi đi!

- Khách hút chớ tao đâu có hút!

Lâm buông thõng một câu rồi quày quả đi vô.

Thằng kia nhác thấy Lâm, nhướn mắt hỏi:

- Có không anh?

- Dạ, anh chờ một chút!

Lâm dáo dác dòm quanh, bối rối rồi đáp.

Chợt thấy ông Tây ngồi ở chiếc bàn con kế đó miệng đang phì phèo thuốc lá, Lâm mừng rỡ bước lại:

- Are you a lighter?

Lâm vừa bực vừa quýnh, động từ "to have", "to be" dùng lộn tùng phèo. Nó định hỏi "Ông có hộp quẹt không?", lại lúng túng nói thành "Ông có phải là cái hộp quẹt không?".

Nhưng may cho Lâm, ở đời bao giờ cũng có kẻ vầy người khác. Ông Tây hôm trước khó tính bao nhiêu thì ông Tây bữa nay vui tính bấy nhiêu.

Trong khi bốn đứa loi choi bàn bên cạnh không nhịn được, ôm bụng cười rúc rích thì ông vẫn tỉnh bơ. Ông nhìn Lâm và trả lời bằng thái độ hết sức nghiêm trang:

- No, I'm not a lighter. I'm an engineer.

Thoạt đầu Lâm chợt ngớ ra, không hiểu sao ông Tây lại nói "Tôi không phải là cái hộp quẹt.

Tôi là một kỹ sư". Nhưng Lâm chỉ ngỡ ngàng một thoáng rồi hiểu ngay. Nó lạnh toát sống lưng khi biết mình lại vừa nói lộn và ông Tây đang giễu.

Sợ ông này nổi dóa bỏ về như ông Tây bữa trước, Lâm hoảng vía lắp bắp:

- Sorry, sorry. Yes, yes. You... are... not... a lighter.

Nhìn vẻ luống cuống của Lâm, ông Tây đang làm nghiêm cũng phải phì cười. Ông cười và lấy cái hộp quẹt trong túi vui vẻ chìa ra.

Chỉ đến lúc đó, Lâm mới hoàn hồn. Nó bẽn lẽn cầm lấy cái hộp quẹt và "thank you" lia lịa.

Nhưng nỗi khổ của Lâm chưa chấm dứt ở đó. Trong bốn đứa khách lóc chóc kia, thằng hút thuốc kia là đứa Lâm ghét nhì. Chính con nhỏ mang kiếng cận hôm trước ngồi hỏi tên hết thứ

bánh này đến thứ bánh nọ rồi rú lên như bị ai bóp cổ mới là đứa Lâm ghét nhứt. Đó cũng là con nhỏ mà thằng Cải xuýt xoa khen đẹp.

Khi thằng Lâm chia lộn động từ "to have" qua "to be", bốn đứa này đều nghe thấy, đều nhe răng khỉ ra cười. Tụi nó ngồi sát rạt bên ông Tây chứ đâu!

Nhưng ba đứa kia cười cho đã lúc đó rồi thôi. Riêng con nhỏ mắt kiếng mấy bữa sau quay lại, ngồi nhìn Lâm cười cười: "I'm not a lighter. I'm a student" khiến Lâm tức muốn ói máu. Sinh viên thì kệ mi chớ, sang năm ông thi đậu ông cũng là sinh viên vậy! Lâm nghiến răng làu bàu, lúc đó tự nhiên nó chẳng muốn yêu iếc, Cúc Kiếc chi cho lôi thôi, nó chỉ muốn học thiệt giỏi, ôn bài thiệt thuộc, thi đâu đậu đó cho con nhỏ quỷ kia biết tay.

Nhưng trước khi ôn toán lý hóa cho nhuyễn để đối phó với kỳ thi sắp tới, Lâm phải è cổ luyện tiếng Anh để trước mắt đối phó với các ông Tây bà đầm vô quán ngày một đông. Cứ nhớ lại hai lần "phát ngôn bậy bạ" của mình là tóc gáy Lâm muốn dựng đứng cả lên.

Khổ nỗi, kinh nghiệm cho thằng Lâm biết, gì chớ tiếng nước ngoài dù ôn luyện cách mấy, lúc quýnh lên vẫn có thể lộn một cách trơn tru, thoải mái như thường. Do đó, Lâm chỉ mong gặp được các vị khách ngoại quốc dễ tính như ông "Lighter" nọ. Chớ ai cũng giống như ông "My Children" chắc Lâm bị cô Thanh đuổi việc sớm.

Nhưng loại khách ngoại quốc mà thằng Lâm ưa chuộng nhứt là khách đi theo cặp "Tây-ta" đề

huề. Nghĩa là một ông Tây đi kèm với một cô vợ Việt Nam hoặc một bà đầm đi cặp với một ông chồng "nội địa".

Gặp những cặp khách như vậy, thằng Lâm khỏe re.

Cộng đồng chia sẽ sách hay: http://www.downloadsach.com

Như mới đây, một cô ca sĩ nổi tiếng gốc gác xứ Quảng dẫn ông chồng Tây vô quán Đo Đo.

Lâm dân Tây Ninh, ít có dịp đến các tụ điểm ca nhạc, lại không thường xem ti-vi nên không biết khách là ca sĩ lừng danh Ánh Tuyết.

Thấy khách đi chung với ông Tây, Lâm mừng húm, bước lại "xổ" tiếng... Việt ro ro:

- Mời cô chú ngồi. Dạ, cô chú dùng chi ạ?

Khách cầm lên tờ thực đơn, liếc sơ qua rồi quay nhìn Lâm:

- Mì quảng ở đây ngon không?

- Dạ, chắc... ngon.

Khách nói giọng Quảng rặt:

- Ngon thì ngon chớ răng lại chắc ngon! Ngon nhưng mà có đúng không?

Lâm gãi đầu:

- Dạ, đúng là sao ạ?

Khách mỉm cười:

- Đúng là răng mà mi cũng không biết hả? Đúng tức là không lai đó.

Rồi thấy thằng Lâm vẫn đứng trơ mắt ếch, khách cụ thể hơn:

- Quán Đo Đo có bỏ chả lụa vô tô mì không?

- Dạ không ạ. Ở đây chỉ nấu nhưn bằng tôm, thịt heo, thịt gà thôi cô.

- Vậy mi cho hai tô.

Lâm vừa dợm bước, khách dặn với theo:

- À, mi làm cho nóng nghe. Mì mà nguội ngắt ăn đau bụng chết đó mi.

- Cô yên tâm.

Lâm nói rồi lật đật đi vô.

Chưa tới bếp, nó đã nghe đám con gái xì xào.

- Cổ là ca sĩ đó! - Con Lệ nói.

Con Cúc xuýt xoa:

- Em thấy cô nớ trên ti-vi mấy lần.

Thằng Lâm ngạc nhiên:

- Cái gì? Cô khách đó là ca sĩ hả?

Con Lệ ra vẻ hiểu biết:

- Ca sĩ Ánh Tuyết đó. Cổ hay hát cái bài gì mà "Chúng em xin hái dâng chàng trái đào thơm"

đó.

- Chuyện dâng đào thơm tính sau! - Lâm cười - Bây giờ Lệ dâng cho cổ hai tô mì lẹ lẹ đi!

Khi Lâm bưng hai tô mì ra đặt trước mặt khách, ca sĩ Ánh Tuyết vừa đụng vào tô mì, đã rụt phắt tay lại:

- Trời ất, mi tính ám sát cô hả?

- Gì vậy cô? - Lâm thót bụng lại.

Ca sĩ Ánh Tuyết nhìn lom lom tô mì:

- Răng nó nóng sôi rứa?

- Ủa, cô kêu làm cho nóng mà! - Lâm bối rối đáp, rồi nó rụt rè đề nghị - Vậy cô để con ngâm tô mì vào thau nước đá cho nó nguội bớt.

- Mi đừng có nói lung! Bỏ vô nước đá thì còn chi là mì!

Ca sĩ Ánh Tuyết nheo mắt nhìn Lâm khiến nó lúng túng quay mặt đi chỗ khác, bụng nghĩ: Cô này lúc kêu nóng lúc kêu đừng nóng, ngộ ghê!

Một giọng đàn ông thình lình vang lên sau lưng khiến Lâm sửng sốt:

- Kệ, nóng ăn mới ngon!

Nó giật mình quay lại, thấy ca sĩ Ánh Tuyết và ông Tây ngồi cạnh đang cắm cúi ăn mì, mặt bất giác ngẩn ra, không biết ai nói cái câu vừa rồi.

Nó tính hỏi cô Ánh Tuyết xem ai vừa lên tiếng nhưng lại thấy bất lịch sự quá, bèn tặc lưỡi nói sang chuyện khác:

- Cô cần gì thêm nữa không?

Lần này, ca sĩ Ánh Tuyết chưa kịp đáp, ông Tây ngồi cạnh đã vọt miệng:

- Cho tôi và nhà tôi thêm bánh đa, húng lủi, bắp chuối và ớt bột.

Trời đất, Lâm la thầm trong bụng, Tây mà biết kêu húng lủi, bắp chuối, ớt bột, lại còn gọi vợ

mình là "nhà tôi" nữa!

Trong khi Lâm đứng trợn mắt như đang thấy ma, ông Tây tỉnh bơ tiếp, vừa nói ông vừa nháy mắt chọc ghẹo Lâm:

- Cho thêm hai phần bánh đập mắm nêm nữa. Lấy mắm nguyên chất, đừng pha nghe! Ờ, nhớ

thêm vài trái ớt sừng trâu!

Cộng đồng chia sẽ sách hay: http://www.downloadsach.com

Ông Tây càng nói, Lâm càng nghe tai mình ù ù như xay lúa, bụng bảo dạ: Hổng lẽ ông này là Tây lai?

Thấy thằng Lâm muốn xỉu tới nơi, ca sĩ Ánh Tuyết vỗ vai nó:

- Có chi mô mà lạ! Ông xã cô là người Pháp, nhưng làm rể Quảng Nam mấy năm rồi. Bây giờ ổng ghiền mắm cái và cá chuồn thính còn hơn cô nữa đó.

Ông Tây xác nhận lời "ca ngợi" của vợ bằng cách lúc ra về, khi thằng Lâm gật đầu:

- Chào chú!

Ông bắt bẻ liền:

- Quán Quảng Nam không nói "chào chú"! Phải nói "chồ chú" mới đúng, biết không mi?

Một lần nữa, thằng Lâm thấy chóng mặt quá. Nói tiếng Việt như bà Fanta đã "độc chiêu", còn nói tiếng Việt như ông Tây này thì đúng là... rợn tóc gáy!

Vì vậy mà thằng Lâm cứ đứng há hốc miệng ngó theo. Hai vợ chồng ca sĩ Ánh Tuyết đã khuất dạng từ lâu rồi mà miệng nó vẫn chưa ngậm lại được.

Chương 16: Quán Gò Đi Lên

Ca sĩ Ánh Tuyết tới quán Đo Đo ngồi ăn mì quả là một "sự kiện". Tụi loi choi trong quán khoái lắm, cứ bàn tán về chuyện này suốt mấy ngày liền.

Con Kim nói:

- Cổ vui tính quá há!

Con Lan bình phẩm:

- Nói giọng "nước mắm Nam Ô nguyên chất" không thua gì con Cúc.

Thằng Lâm hít hà bổ sung:

- Chồng cổ cũng vậy.

Nhận xét của con Lệ nghiêng về nghệ thuật:

- Cổ đâu có lớn con như ca sĩ Siu Black mà sao giọng cổ khỏe ghê!

Nhưng sự xuất hiện của ca sĩ Ánh Tuyết chỉ gây sôi nổi, còn sự xuất hiện của hai nghệ sĩ

Thành Lộc và Việt Anh mới thiệt là gây chộn rộn.

Ánh Tuyết thì có người biết mặt có người không, còn Thành Lộc và Việt Anh hầu như thiên hạ đều rành sáu câu.

Một hôm, cả hai cao hứng rủ nhau tới quán Đo Đo, sau này mới biết ra Thành Lộc rất khoái món mì Quảng.

Cả hai đi băng qua đường, chưa tới cửa quán, người lớn con nít chung quanh đã bu lại rần rần.

Nhiều cái miệng reo ỏm:

- Thành Lộc! Thành Lộc tụi mày ơi!

- Việt Anh! Việt Anh bà con ơi!

Tụi trong quán nghe ồn, không biết chuyện gì, đổ xô ra. Khi biết được Thành Lộc và Việt Anh vô ăn mì, không khí bên trong náo loạn còn hơn cả bên ngoài.

Thằng Lâm lăng xăng kê bàn sắp ghế, va trước đụng sau rầm rầm, làm như không phải hai người mà hai chục người sắp sửa vô quán vậy. Con Kim thì hết đứng lên lại ngồi xuống như

kiến đốt mông.

Con Cúc đi tò tò sau lưng thằng Lâm, năn nỉ:

- Chút nữa anh Lâm để Cúc bưng mì ra cho nghe!

Con Lệ kỳ kèo con Lan:

- Mày để tao nghe Lan! Tao muốn nhìn mặt hai ông này gần gần một chút!

Thằng Lâm đang thương con Cúc nên gật đầu liền. Còn con Lan đâu có "tương tư" con Lệ, nó lắc đầu quầy quậy:

- Í, tự nhiên chị lại giành với em, không được đâu!

Thành Lộc và Việt Anh chọn cái bàn tuốt trong góc để tránh sự tò mò của đám đông trước cửa.

Không rớ tới tờ thực đơn, Thành Lộc quay nhìn thằng Lâm, nhe hàm răng trắng bóng ra cười:

- Cho hai tô mì Quảng ngon thiệt ngon nghe em!

- Ngon mà rẻ... ẻ... ẻ... đó... ó... ó...

Việt Anh nheo mắt pha trò khiến tụi loi choi thích chí cười ầm.

Thông thường, dọn hai tô mì Quảng, thằng Lâm con Lan chỉ làm nhoáng một cái là xong. Mì, rau sống, bánh đa sắp gọn vô mâm rồi bưng ra chớ khó chi đâu!

Nhưng bữa nay cung cách phục vụ của quán Đo Đo lạ quá chừng chừng: Mâm miếc dẹp hết, con Lan bưng tô mì thứ nhứt, con Cúc bưng tô mì thứ hai, con Kim bưng dĩa rau sống thứ

nhứt, con Lệ bưng dĩa rau sống thứ hai... Ngay cả thằng Cải ngoài hiên cũng nóng ruột chạy vô xí phần đem bánh đa, rồi mới chịu chạy trở ra ngồi coi xe.

Lúc đó là buổi sáng, bà Fanta ngồi bàn bên cạnh thấy tụi nhóc xăng xái phục vụ cho hai người khách lạ một cách khác thường, lấy làm ngạc nhiên lắm. Bà ngoắt con Lan:

- Hai người đó là ai vậy?

Con Lan khoe:

- Họ là nghệ sĩ đó, bà.

- À, hèn gì tôi thấy họ quen quen! - Bà Fanta vỗ trán - Tôi nhớ rồi, tôi từng nhìn thấy họ trên ti-vi.

Con Lan quảng cáo:

- Họ diễn kịch hay lắm đó. Bữa nào bà đi coi vở "Dạ cổ hoài lang" đi!

Bà Fanta có rành tiếng Việt cũng chỉ rành những từ thông dụng thôi chớ đâu có như người Việt chính cống được. Nghe bốn chữ "dạ cổ hoài lang" đầy bí hiểm, bà muốn xỉu quá, nhưng vẫn gật gù cho con Lan vui lòng:

- Ờ... ờ...

Hai nghệ sĩ Thành Lộc và Việt Anh ăn không nhiều. Mỗi người kêu một tô mì Quảng, ăn thêm mấy chén bánh bèo rồi lật đật đi ra.

Con Lệ nhìn theo, vẻ hiểu biết:

- Chắc họ vội đi tập tuồng.

Đám con nít nãy giờ vẫn đứng lảng vảng trước đường, chưa chịu giải tán. Nhác thấy Thành Lộc và Việt Anh bước ra, chúng chen nhau bu lại hét và rờ tay rờ chân loạn xạ. Thành Lộc bị

khán giả ái mộ kéo muốn sút áo ra khỏi quần liền co giò chạy.

Việt Anh chậm chân hơn, đành đứng chết cứng giữa vòng vây, thân hình ẹo bên này ẹo bên kia, mặt nhăn như bị:

- Í... á... ớ... nhột quá...

Việt Anh bị bọn nhóc mân mó quanh be sườn, nhột chịu không thấu. Nhưng khổ nỗi, đám khán giả nhóc tì lại tưởng ngôi sao hài đang trổ tài "phục vụ" tụi nó nên cả đám toét miệng cười hi hi và càng rờ rẫm dữ.

Thành Lộc chui được vào ta-xi, đóng cửa cố thủ, không dám nhảy ra cứu bồ.

Thằng Cải ngồi coi xe, thấy Việt Anh sắp sửa bị xé làm tám mảnh, vội nhào vô tả xung hữu đột, "mở đường máu" cho nhà nghệ sĩ thoát khỏi vòng vây.

Bữa đó phải mất gần nửa tiếng đồng hồ, hai nghệ sĩ sân khấu mới ra về được, tất nhiên là trong bộ dạng cực kỳ tơi tả, tô mì Quảng và mấy chén bánh bèo trong bụng chắc đã tiêu ra nước.

Sau biến cố kinh hoàng đó, quán Đo Đo nổi tiếng như cồn. Nhưng đám loi choi trong quán thì bắt đầu lo sợ. Nghệ sĩ tới quán, tụi nó khoái thiệt, nhưng nếu để khán giả phát hiện được, có ngày xảy ra án mạng như chơi.

Không biết có phải lo sợ Thành Lộc và Việt Anh quay lại hay không mà ngay hôm sau, con Cúc xin nghỉ phép về quê.

Cô Thanh hỏi:

- Nhớ nhà rồi hả con?

Con Cúc liếm môi:

- Con về ăn giỗ.

- Con đi bao lâu?

- Dạ, chừng nửa tháng, cô.

Con Cúc về quê kỳ này, bọc theo một xấp tiền. Đó là tiền lương nó nhờ cô Thanh giữ giùm bấy lâu nay. Cô Thanh móc túi đưa nó thêm hai tờ năm chục ngàn:

- Con lấy tiền này đi xe. Tiền kia để dành đem về cho ba mẹ.

Con Kim vỗ vai con Cúc:

- Để chị chở em ra bến xe!

Con Cúc từ chối:

- Em đi một mình được mà.

- Em đi xe ôm hả?

- Dạ không, anh Lâm chở em đi.

- Vậy là đi hai mình chớ một mình gì! - Con Kim trêu, rồi nó ngó quanh - Lâm đâu?

Con Cúc chỉ ra đường:

Cộng đồng chia sẽ sách hay: http://www.downloadsach.com

- Ảnh kêu ảnh dắt xe ra trước, đứng đợi em ở ngã ba Trần Quang Khải.

Thằng Cải muốn khóc thét khi nghe con Cúc khai huỵch toẹt lời hẹn hò của thằng Lâm. Lâm thèm chở con Cúc muốn chết được, nhưng lại mắc cỡ với mấy đứa trong quán, bèn mượn chiếc xe đạp của thằng Cải, chạy ra đứng tuốt ngoài ngã ba.

Thằng Lâm làm vậy để đừng ai biết, nhứt là nó không muốn con Lan đau khổ, không ngờ con Cúc lù khù đứng trong này nói oang oang, lộ tẩy hết trọi.

Con Kim nhìn lom lom vô mặt con Cúc, nhíu mày hỏi:

- Sao Lâm không ở trong này, ra đứng tuốt ngoài đó chi cho xa?

Con Cúc thật thà:

- Ảnh kêu ảnh đứng xớ rớ trong này sợ cản đường khách ra vô.

Con Kim bưng miệng cười hí hí:

- Xạo ơi là xạo!

- Ảnh nói thiệt đó! - Con Cúc bênh vực Lâm.

Trong khi hai đứa này cười nói tí toét, con Lan đứng cạnh mặt mày buồn xo.

Thằng Cải ngó con Lan mà xốn xang trong dạ. Bữa trước Cải khoe với thằng Lâm nó đang trộm thương một người. Người đó không biết có phải là con Lan đang đứng xụ mặt đó không?

Chương 17: Quán Gò Đi Lên

Thằng Lâm cong lưng đạp, con Cúc ngồi phía sau, hai chiếc túi xách đặt trên đùi, mắt nhìn dáo dác ra đằng trước, cứ chốc chốc lại hỏi:

- Gần tới chưa anh Lâm?

- Chưa, mới nửa đường hà.

Con Cúc sốt ruột:

- Trời, răng xa lắc xa lơ rứa!

Nghe con Cúc buột miệng ca cẩm, thằng Lâm bực lắm. Lần đầu tiên được chở con Cúc, Lâm sung sướng vô ngần. Nó muốn con đường đến bến xe Bình Triệu cứ dài mãi ra. Nó muốn con Cúc ngồi đằng sau lưng nó suốt đời.

Nhưng tâm trạng con Cúc chẳng giống Lâm chút xíu nào. Con Cúc có vẻ như muốn tót xuống cho lẹ. Nó luôn miệng hỏi khiến thằng Lâm nổi sùng:

- Cúc cứ ngồi yên đi! Khi nào tới biết liền!

Con Cúc nhấp nhổm:

- Nhưng em nóng ruột quá.

Lâm tự ái:

- Bộ em không muốn ngồi cho anh chở hả?

- Răng anh Lâm hỏi lạ rứa? - Con Cúc ngơ ngác - Nãy giờ anh Lâm chở em chớ chở ai?

Con Cúc đối đáp hồn nhiên làm thằng Lâm không nghĩ ra cách gì bắt bẻ, bèn nói đại:

- Bộ em không thương anh hả?

- Thương chớ răng không thương.

- Thương sao em cứ hỏi tới hỏi lui hoài vậy?

Rồi sợ con Cúc lờ khờ này không hiểu ý tứ trong câu nói của mình, thằng Lâm tặc lưỡi nói thêm:

- Hễ thương nhau là mong cho con đường dài ra, đi hoài không hết, em hiểu không? Ghét nhau người ta mới trông cho mau tới, mới luôn miệng than "Trời, răng xa lắc xa lơ rứa?".

Nghe thằng Lâm nhại giọng mình, con Cúc tức cười quá. Trong một thoáng, nó quên béng những lời dặn dò của thằng Cải, toét miệng cười hi hi:

- Anh Lâm ưng nói giỡn quá!

Đang cười, giọng con Cúc thoắt đượm buồn:

- Em thương anh Lâm, nhưng em cũng mong mau về tới nhà. Em nhớ ba mẹ em lắm!

Thấy con Cúc lôi ba mẹ ra làm bằng chứng, Lâm nín thinh. Tự nhiên nó hết giận con Cúc. Tự

nhiên nó thấy con Cúc tội nghiệp quá xá. Con Cúc mới mười bảy tuổi đã bỏ quê vô Sài Gòn làm ăn, làm sao biểu nó không nhớ nhà, không nôn nao mong mau tới bến xe cho được. Lâm cũng rời quê lên thành phố trọ học. Nhưng quê nó ở Tây Ninh gần xịt, muốn về nhà chỉ cần tót lên xe đò ngồi vài tiếng đồng hồ là tới. Quê con Cúc ở tuốt ngoài Trung, ngó vậy chớ xa xôi diệu vợi vô kể.

Càng nghĩ, Lâm càng thương con Cúc và càng giận cái thói ích kỷ của mình. Nó tính đưa tay lên cốc đầu nhưng sợ té nên cứ ôm cứng cái ghi-đông, chép miệng nói:

- Em đừng lo! Sắp tới bến xe rồi đó.

Rồi nó đột ngột hỏi:

- Về ngoài quê, em có nhớ anh không?

- Nhớ chớ! - Con Cúc lại cười - Ai em cũng nhớ hết!

Con Cúc nói vậy cũng như không, Lâm thở dài.

- Em khờ quá! Nhớ như nhớ mấy người kia thì nói làm gì?

Con Cúc hổm rày được thằng Cải bày vẽ chuyện yêu đương, có khôn ra chút đỉnh. Nghe thằng Lâm nói vậy, nó nhanh nhẩu:

- Ờ, em nhớ anh Lâm nhiều hơn!

Lâm mát lòng mát dạ quá chừng, lại hỏi:

- Nhiều bằng chừng nào?

Con Cúc cười:

- Nhiều bằng cái... bánh đa lận.

Trong các thứ bánh bán ở quán Đo Đo, bánh đa là thứ bánh to nhứt. Cho nên thằng Lâm sung sướng toét miệng cười theo:

- Anh cũng nhớ em lắm. Nhớ ít nhứt cũng bằng hai cái bánh đa.

Đầu óc lâng lâng, Lâm bắt đầu mơ màng nghĩ đến tương lai:

- Cúc nè.

- Gì hả anh Lâm?

- Mai mốt em định làm gì hả Cúc?

- Về thăm nhà xong, em vô lại.

- Ý anh muốn hỏi là em dự định làm gì trong tương lai kìa! - Thấy con Cúc hiểu sai ý mình, Lâm giải thích - Chẳng lẽ em định sống với cô Thanh đến già?

- À! - Con Cúc sáng mắt lên - Em làm với cô Thanh một thời gian để học cách buôn bán, sau đó em về quê mở quán mì Quảng!

Nghe con Cúc tính chuyện về quê, Lâm hơi buồn buồn:

- Em cho anh đi theo với hén?

Con Cúc giật mình:

- Anh Lâm đi theo làm chi? Quán của em nhỏ xíu, đâu có cần tiếp viên.

- Anh đâu có đòi làm tiếp viên.

- Chớ anh Lâm theo em làm chi?

Lâm ranh mãnh:

- Anh xin làm... ông chủ.

- Anh Lâm nói gì khó hiểu quá! - Con Cúc chớp mắt - Làm ông chủ là răng?

- Làm ông chủ là làm ông chủ chớ răng! - Lâm cười hì hì - Anh làm ông chủ, còn em làm bà chủ!

Con Cúc bữa nay không đến nỗi đần độn như con Cúc bữa trước. Thoạt đầu nó không biết thằng Lâm nói vậy là có ý chi, nhưng ngẫm nghĩ một hồi, nó hiểu ra, bèn đỏ mặt đấm tay lên lưng thằng Lâm:

- Anh Lâm ni kỳ quá!

Còn thằng Lâm nói được một câu gan ruột, khoái trá cười khơ khơ.

Bữa đó nó khoái trá đến mức con Cúc đã chun vô xe đò rồi, nó còn chạy đi mua một chai dầu gió thò tay qua ô cửa bên thành xe nhét vô túi xách của con Cúc:

- Em lận cái này theo, xức dọc đường.

Con Cúc thấy thằng Lâm lo lắng cho mình thì cảm động lắm. Nó nhìn Lâm:

- Anh Lâm ở lại nhớ siêng năng ôn tập nghe!

Thấy con Cúc dặn dò y như mẹ mình vẫn hay dặn, Lâm phì cười:

- Nhớ.

Con Cúc lại nói:

- Năm nay anh Lâm không được thi rớt đó!

Lần này thì Lâm không có cảm giác như mẹ dặn con nữa, mà giống như... vợ dặn chồng, liền tí tởn gật đầu:

- Em yên chí đi! Anh nhất định sẽ thi đậu! Vì tương lai của ông chủ bà chủ...

Lâm tính tán lăng nhăng thêm vài câu nhưng nó mới nói nửa chừng, chiếc xe đò đột ngột nổ máy và lăn bánh chạy mất.

Thằng Cải đón thằng Lâm bằng ánh mắt tò mò:

- Con Cúc lên xe chưa?

- Rồi. Xe chạy rồi tao mới về.

- Dọc đường ra bến xe mày với con Cúc có nói chuyện chi không?

- Nói đủ thứ.

- Như thứ gì?

Lâm hếch mặt lên trời:

- Nó nói về ngoải nó nhớ tao lắm. Nó còn bắt tao hứa với nó năm nay tao không được thi rớt.

- Thế mày nói sao?

Lâm chớp mắt:

- Nó đã có tình cảm với tao sâu đậm như vậy, đương nhiên tao phải ráng thi đậu chớ sao.

Nghe thằng Lâm nhấn mạnh mấy chữ "tình cảm sâu đậm" với vẻ nhơn nhơn đắc ý, thằng Cải buồn cười quá nhưng cố nén, nói:

- Ừ, mày ráng thi đậu cho con Cúc vui lòng.

Lâm hùng hổ đập tay lên ngực:

- Kỳ này con Cúc trở vô, tao nhất định phải tiến thêm một bước dài trên con đường tình cảm.

Cải chột dạ:

- Tiến thêm một bước dài là sao?

Lâm buông gọn:

- Tao sẽ hôn nó.

- Í, không được đâu! - Thằng Cải hết hồn - Mày đừng có làm bậy!

Lâm trừng mắt:

- Bậy cái đầu mày! Bộ yêu nhau hôn nhau không được hả?

- Không phải là không được, nhưng chuyện đó phải từ từ!

Cải nhăn nhó đáp, bụng lo lắng không để đâu cho hết. Con Cúc thương thằng Lâm là thương giả vờ, thương theo sự xúi giục của Cải, thương cái kiểu "nhìn rồi nhăn răng ra cười" khơi khơi vậy thôi. Thằng Lâm ngu như bò, không biết ất giáp chi, nếu nó hứng chí ôm hôn con Cúc, chắc con Cúc vác guốc phang nó tét đầu quá.

Càng nghĩ càng run, Cải nơm nớp nhìn Lâm:

- Tao nói rồi, mày không được làm ẩu à nha!

- Tao cứ làm! - Lâm khăng khăng - Tao sẽ hôn nó tới tấp. Y như trong phim vậy.

Cải nổi cáu:

- Mày ngu qiá! Đó là phim, ngoài đời không giống như vậy.

Cải vừa nói vừa tinh tế, tròng mắt đảo lia lịa. Trong khi đó, thằng Lâm vẫn ương bướng:

- Chính mày mới là thằng ngu! Ngoài đời cũng y hệt vậy thôi. Có khi còn hơn nữa.

Thấy không lay chuyển thằng này được, Cải thở hắt ra:

- Thôi được, mày muốn hôn hít gì kệ mày!

Cặp mắt thằng Lâm sáng trưng:

- Mày nói thiệt đó hả? Ôi, tao cảm ơn mày nhiều nghe Cải!

Vừa nói Lâm vừa nhảy tưng tưng. Quá phấn khởi, Lâm quên phắt thằng Cải đâu phải là ông già vợ tương lai của nó. Thằng Cải quyền hành gì mà cho phép hay không cho phép nó hôn con Cúc.

Cải nhìn thằng Lâm nhảy nhót như khỉ, nghiêm mặt nói:

- Nhưng tao nói trước, mày chỉ được quyền hôn con Cúc khi nào nó đồng ý thôi đó nghe.

Lâm cười tít mắt:

- Được rồi, tao sẽ hỏi nó.

Cải thăm dò:

- Nếu nó không đồng ý thì sao?

Một lần nữa Lâm đập tay lên ngực:

- Làm gì có chuyện đó.

Thấy Lâm có vẻ tự tin, Cải không hỏi nữa. Nó sợ nếu nó cứ khăng khăng ngăn cản, thằng Lâm sẽ sinh nghi. Thôi kệ, tới đâu hay tới đó. Đợi con Cúc vô, mình sẽ bày nó cách đối phó với thằng Lâm quỷ sứ này!

Con Cúc đi được một tuần, tới phiên con Kim đòi đi.

- Con đi đâu vậy? - Cô Thanh hỏi.

Con Kim tỉnh bơ:

- Da, đi lấy chồng.

- Lấy chồng nữa? - Cô Thanh kêu lên sửng sốt.

Con Kim cười:

- Nữa đâu mà nữa, cô! Lần trước con lấy hụt mà.

Cô Thanh nhìn con Kim chằm chằm:

- Lần này mi định lấy ai vậy?

- Một anh chàng Việt kiều ở Mỹ.

Cô Thanh nháy mắt:

- Đẹp trai không?

- Đẹp trai hơn anh chàng Đài Loan kia nhiều.

Cô Thanh thoắt nghiêm nghị:

- Con nhớ rà tới rà lui cho cẩn thận nghe. Đừng để lỡ dở như bữa trước.

- Cô yên tâm! - Con Kim tươi tỉnh đáp - Anh chàng này là con một người bạn của dì con. Gốc gác con rõ lắm.

Cái tin con Kim một lần nữa đi lấy chồng khiến tụi loi choi trong quán xôn xao.

Con Lan níu vai con Kim:

- Lần này chắc ăn không chị Kim?

- Chắc như bắt cua trong giỏ!

Thằng Cải toét miệng cười:

- Cải đã nói rồi, Kim xinh đẹp, giỏi giang, lanh lẹ, trước sau gì cũng kiếm được một ông chồng ngon lành mà!

Con Lệ, thằng Lâm cũng xúm lại chia vui. Nhưng trước khi con Kim xách túi dắt xe ra khỏi quán, con Lệ tủm tỉm thòng thêm một câu:

- Nếu có gì trục trặc, cứ quay lại quán Đo Đo nghe. Lệ lúc nào cũng giữ chỗ cho Kim đó.

Con Kim quay lại trừng mắt:

- Lệ suốt ngày ở trong bếp, miệng ăn mắm ăn muối, đừng có nói xui à nghe!

Buổi sáng con Kim vừa đi, đầu giờ chiều ông Tiger đã lò dò tới. Ngồi quay đầu dòm dáo dác cả buổi không thấy con Kim đâu, ông cứ nhỏm lên ngồi xuống thấp thỏm không yên. Thằng Lâm đem hai chai bia ra đặt trước mặt ông, chưa kịp quay đi, ông đã đưa tay giữ vai nó lại:

- Cô Kim bữa nay không ra quán hả?

- Dạ không.

- Cổ ốm hả?

- Dạ không.

- Chớ sao cổ không đi làm?

Thằng Lâm láu lỉnh:

- Dạ, bữa nay chỉ bận.

Ông Tiger nhíu mày buông vai thằng Lâm ra:

- Bận chuyện chi?

- Dạ, chỉ bận đi lấy chồng.

Tiết lộ của thằng Lâm làm ông Tiger suýt chút nữa rớt ra khỏi ghế. Mắt trợn ngược, ông hỏi hệt như cô Thanh hỏi con Kim:

- Lấy chồng gì lấy hoài vậy?

Lâm cười:

- Dạ, lần trước lấy chưa được lần này phải lấy lại cho được chớ chú!

Ông Tiger thở một hơi dài và lặng lẽ rót bia ra ly. Trong một thoáng, ông quên mất thằng Lâm đang đứng chàng ràng trước mặt. Ông quên ông đang ngồi trong quán Đo Đo. Ông nâng ly bia lên, ngâm nga bằng một giọng buồn rười rượi:

- Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ

Vô duyên đối diện bất tương phùng.

Cộng đồng chia sẽ sách hay: http://www.downloadsach.com

Thằng Lâm nghe ông Tiger ngâm thơ, biết ông đang nhớ con Kim. Nó ngùi ngùi đưa mắt nhìn ông, nửa thương nửa giận. Giận vì ông làm nó tự dưng nhớ con Cúc quá xá. Thương vì nó thấy ông sao giống hệt mình.

Chương 18: Quán Gò Đi Lên

Con Cúc con Kim kẻ trước người sau lục tục ra đi, quán Đo Đo thiếu người trầm trọng. Con Lệ ra ngồi tính tiền thế con Kim, còn cô Thanh phải đích thân đứng bếp thay con Lệ. Như vậy vẫn thiếu một đứa lặt rau, rửa chén. Con Lan bán đồ khô tạm thời chạy ra chạy vô, thiếu đâu trám đó.

May làm sao, con Kim đi lấy chồng chừng ba bữa, con Cúc đã gửi con Hường theo xe đò vô.

Con Hường xồng xộc vô quán, gặp con Lan, liền túm tay, hỏi:

- Cô là cô Thanh hả?

- Không! - Con Lan nhìn lom lom con nhỏ lạ - Em tìm cô Thanh có chuyện chi không?

- Nghe nói cổ cần người, tui xin vô làm.

Con Hường làm con Lan ngạc nhiên quá:

- Em nghe ai nói?

- Con Cúc nói. Con Cúc kêu vừa rồi cô Thanh gọi điện ra cho nó, biểu nó kiếm người giùm.

Thằng Lâm nghe tới tên con Cúc, lật đật chạy lại:

- Ủa, em ở ngoài Trung vô đây hả?

- Ừa.

- Em tên gì?

- Tui tên Hường. Hường là bông hường đó.

Lâm tò mò:

- Em là gì của chị Cúc.

- Bạn bè cùng xóm thôi, chẳng là chi hết.

Thằng Lâm tính hỏi thăm kỷ hơn về con Cúc nhưng ngặt có con Lan đứng đó, đành tặc lưỡi chỉ tay vô bên trong:

- Cô Thanh đang ở trong bếp kia kìa.

Con Lan nhìn theo con Hường, chúm chím cười:

- Con nhỏ này đi đứng nói năng sao giống con trai quá!

Cô Thanh cũng có cảm giác y như con Lan. Sau khi hỏi han con Hường ba điều bốn chuyện, cô mỉm cười:

- Mi là cái con hay cái thằng vậy?

Con Lệ ngồi phía ngoài ngó vô, nghe cô Thanh hỏi vậy, liền bụm miệng cười hích hích.

Nhưng con Hường tỉnh queo:

- Con là con gái thiệt đó cô. Con gái mới chơi thân với con Cúc được chớ. Con trai làm răng chơi thân với nó được.

Nghe con Hường lý luận lạ đời, cô Thanh nheo mắt trêu:

- Con trai tại sao không chơi thân với con Cúc được?

- Chơi thân răng được mà chơi thân! - Con Hường le lưỡi - Ba con Cúc dữ lắm. ổng mà thấy thằng mô đứng nói chuyện với con Cúc, ổng vác rựa ổng chém liền.

Nói tới đây, con Hường toét miệng cười hì hì:

- Nếu tụi con trai xóm con không lanh mắt né kịp, tới bữa ni đã bay đầu tám, chín đứa rồi!

Thằng Lâm nãy giờ lò dò theo sau con Hường, đứng nghe trộm. Khi con Hường kể tới chỗ

này, thằng Lâm bỗng rùng mình, lưng nổi đầy gai ốc. Nó không ngờ ba con Cúc dữ dằn như vậy.

Bữa trước nghe ba con Cúc gọi điện thoại dặn con Cúc coi chừng "mấy thằng lưu manh trong quán", Lâm đã run. Bữa nay biết thêm ba con Cúc không chỉ dặn dò suông mà còn sẵn sàng ra tay tàn sát bạn trai của con Cúc không thương tiếc Lâm càng thêm rét.

Nó tính lắng tai nghe xem con Hường có kể thêm chuyện gì rùng rợn nữa không thì cô Thanh đã chỉ tay lên gác:

- Con đi đường xa chắc còn mệt, leo lên gác nằm nghỉ đi!

- Khỏi, cô! - Con Hường lắc đầu - Con ngồi trên xe ngủ một giấc thẳng cẳng từ ngoài nớ vô trong ni, có mệt mỏi chi mô.

Rồi nó nhanh nhẩu:

- Cô có chuyện chi cần sai biểu, cứ nói cho con biết. Con tắm một cái, rồi con ra làm liền.

Thấy con Hường coi mòi lanh lẹ, cô Thanh ưng bụng lắm. Cô chỉ tay lại chỗ sàn nước:

- Nếu con không mệt, lát rửa đống chén bát đó giùm cô!

Con Hường nhỏ loắt choắt nhưng miệng bằng tay, tay bằng miệng. Nó nói tới đâu làm tới đó.

Từ ngày có nó, bếp núc gọn gàng hẳn. Không những cô Thanh mà cả con Lệ, con Lan cũng đều thích nó.

Nhưng thích con Hường nhứt phải kể là thằng Lâm. Mỗi lần con Hường chạy ra đằng trước là Lâm bám cứng. Được cái, con Hường dạn dĩ chớ không nhát gan như con Cúc. Hồi mới vô quán, con Cúc suốt ngày chun miết trong bếp. Còn con Hường hễ rảnh rỗi là chạy lơn tơn ra

đằng trước chơi. Xem ra con Hường là đứa thích náo nhiệt, thích trò chuyện, thích ngó người ta, xe cộ chạy qua chạy lại trước mặt.

Lâm bám con Hường, chỉ để hỏi lòng vòng:

- Em chơi thân với chị Cúc lắm hả Hường?

- Ừa.

- Mấy bữa này hai chị em có hay trò chuyện với nhau không?

- Có.

Lâm dò dẫm:

- Chị Cúc có kể chuyện về quán Đo Đo cho em nghe không?

- Có. Ngày mô nó cũng kể.

- Chỉ kể chuyện gì vậy?

- Kể đủ thứ.

Lâm nín thở:

- Chỉ có nhắc gì đến anh không?

- Anh hả? - Con Hường nhíu mày - Ờ, ờ, tui không nghe nó nhắc gì hết.

Lâm thở dài, tự an ủi: chắc con Cúc mắc cỡ nên giấu biến đó thôi, rồi lảng sang chuyện khác:

- Chị Cúc có người yêu chưa hả Hường?

- Chưa.

- Sao em biết chưa?

Con Hường phồng má:

- Răng không biết! Hễ có giống độc nớ là con Cúc kể cho tui nghe liền.

- Chớ mấy anh nào đứng nói chuyện với chị Cúc bị ba chị Cúc rượt chém đó.

Con Hường nhăn răng cười:

- Mấy đứa nớ là con trai trong xóm, gặp thì đứng nói chuyện chơi chớ bồ bịch chi!

Nghe con Hường xác nhận như vậy, Lâm hơi yên yên trong bụng. Nhưng nó lại lo lắng chuyện khác:

- Ba chị Cúc dữ như vậy, ai dám đi hỏi chị Cúc làm vợ?

- Dám chớ mắc chi không dám? - Con Hường khẳng định - Trước sau gì cũng phải có người đi hỏi con Cúc chớ.

Lâm rụt cổ:

- Ai to gan vậy?

- Làm răng tui biết được. Nhưng muốn làm chồng con Cúc thì phải dữ hơn ba con Cúc. Để

ông chém thì mình chém lại. Mình phải rèn một cây rựa to gấp đôi cây rựa của ổng, có rứa ổng mới ngán.

Con Hường ăn nói vô tâm nhưng Lâm có cảm tưởng con nhỏ này đang bày cách cho mình.

Nhưng cái cách của con Hường làm Lâm phát ớn lạnh. Lấy vợ mà giống như Thạch Sanh chém Chằn tinh, Lâm nhắm bộ mình làm không thấu.

Từ đó Lâm không dám quấn quít con Hường nữa, sợ phải nghe những điều ghê rợn.

Tối tối Lâm nằm bên thằng Cải, chúi đầu ôn tập, thấp thỏm chờ con Cúc trở vô để hỏi cho ra lẽ.

Nhưng ác một nỗi, hôm con Cúc vô thằng Lâm lại nhìn không ra.

Bữa đó Lâm đang ngồi trong quán ngóc cổ ngó ra, thấy một con nhỏ đen thùi lùi, tóc tai quăn queo xách giỏ đi xăm xăm vô quán, liền đứng dậy đon đả:

- Mời chị ngồi.

Thằng Lâm lộn cũng phải. Thằng Cải gần gũi thân thiết với con Cúc là thế, lại đang ngồi ngoài hiên sáng trưng, vậy mà khi con Cúc đi ngang mặt, nó cứ giương mắt ra ngó như ngó một người lạ, biểu thằng Lâm đứng trong nhà làm sao nhìn cho ra.

Con Cúc thấy thằng Lâm mời mọc, cũng không đính chính gì, thản nhiên ngồi vô bàn. Lâm đặt cái khăn lạnh và tờ thực đơn xuống trước mặt con Cúc rồi lui ra sau một bước, lễ phép đứng đợi.

Con Cúc tính chọc thằng Lâm chơi nhưng không dám mở miệng, sợ thằng Lâm nhận ra. Còn thằng Lâm thấy khách trầm ngâm lâu lắc, nghĩ chắc khách phân vân không biết kêu món gì, liền xích lại, vui vẻ "tham mưu":

- Chị ăn thử mì Quảng đi! Món ruột ở quán này đó.

Con Cúc đang chưa biết tính sao, nghe thằng Lâm "nhắc tuồng", liền mừng rỡ gật đầu lia. Cứ

vậy, con Cúc tỉnh bơ đóng vai khách. Ngay cả khi nó ăn gần hết nửa tô mì, đám loi choi trong quán vẫn chưa biết người ngồi đó là nó.

Con Lệ ngồi bên trong thờ ơ ngó ra, còn con Lan thì lượn tới lượn lui trước mặt con Cúc một cách hờ hững.

Sở dĩ có chuyện như vậy tại vì con Cúc bây giờ chẳng hề giống chút gì với con Cúc nửa tháng trước đó.

Trước khi rời khỏi quán Đo Đo, con Cúc trắng trẻo, xinh xắn bao nhiêu thì khi quay lại nó đen đúa và xấu xí bấy nhiêu. Quần áo nó mặc lụng thà lụng thụng, đầu tóc quăn queo, khô

cứng, người ngợm thì khét nghẹt, trông nó như bà già sáu mươi vừa từ dưới bùn lên. Mãi đến khi con Hường từ trong bếp lơn tơn đi ra, con Cúc mới bị phát hiện.

Thấy con Cúc ngồi ăn mì tỉnh rụi, con Hường sửng sốt ré lên:

- Í, Cúc! Mi vô hồi mô rứa?

Rồi nó mừng rỡ chạy lại ôm chầm lấy bạn.

Mấy đứa trong quán nghe con Hường la bài hãi, kinh ngạc bu lại.

Con Lan cúi lom khom, dòm con Cúc một hồi rồi ngửa mặt kêu trời:

- Trời đất! Con Cúc thiệt bà con ơi!

Thằng Cải quýnh quíu bay vô nhà, bất kể câu "nam nữ thọ thọ bất thân", ôm vai con Cúc, lắc như lắc chiếc xe hết xăng:

- Cúc ơi là Cúc! Cúc tính gạt Cải, gạt mọi người hả Cúc?

Con Lệ thò tay cốc đầu con Cúc:

- Giỏi đóng kịch nè! Bữa nào hai ông Thành Lộc và Việt Anh tới đây, chị gửi em cho mấy ổng luôn đó!

Trong bọn chỉ có thằng Lâm là đứng trơ mắt ếch. Nó đứng lấp ló sau lưng con Lan con Lệ, mặt mày tẽn tò.

Xưa nay Lâm luôn miệng nói thương con Cúc, khi con Cúc về quê nó ngày đêm nói nhớ, vậy mà lúc người thương trở vô, nó lại nhận không ra. Phải chi nó đứng xa xa như mấy đứa kia còn đỡ, còn có cớ để thanh minh bào chữa, đằng này nó đứng sát rạt con Cúc chớ đâu. Quê nhứt là nó còn đem khăn lạnh, thực đơn, còn bô bô quảng cáo món mì Quảng với con Cúc.

Con Cúc ăn gần hết tô mì, nó vẫn chưa biết người đang ngồi xì xụp kia chính là người nó đem lòng thương nhớ.

Cho nên khi con Hường la lên, Lâm vừa mừng vừa ngượng. Nó đứng chôn chân sau lưng mấy đứa kia, mặt mày Lâm lấm la lấm lét, cứ sợ con Cúc kêu mình là đồ Sở Khanh cần cảnh giác.

Con Cúc đâu có biết thằng Lâm đang lo sốt vó. Khi tụi con Lan con Lệ tản ra, nó ngước nhìn Lâm, mỉm cười:

Cộng đồng chia sẽ sách hay: http://www.downloadsach.com

- Ủa, thấy Cúc vô, anh Lâm không mừng hả?

- Mừng chớ! - Lâm ngượng ngập.

- Mừng răng anh Lâm không nói không rằng chi hết trơn rứa?

Lâm bẽn lẽn:

- Em làm anh quê quá!

- Quê chuyện gì?

Lâm ấp úng:

- Lúc nãy anh không nhận ra em.

Con Cúc cười:

- Một tỉ người không nhận ra chớ đâu phải mình anh Lâm!

- Nhưng anh khác.

- Khác răng?

Lâm ngó quanh một vòng rồi lí nhí:

- Anh thương em.

Con Cúc cười hì hì:

- Anh Lâm thương là thương con Cúc trắng trẻo kia chớ đâu phải thương con Cúc đen thui ni.

Con Cúc làm thằng Lâm đỏ mặt. Nó không hiểu con Cúc nói vậy là nói chơi hay có ý chi hờn giận. Lâm tính nói "Đen trắng gì anh cũng thương hết" nhưng nó chưa kịp mở miệng thì cô Thanh đã bước ra. Cô nhìn con Cúc, trách yêu:

- Nghe con Lệ nói mi về quê có nửa tháng mà đã biết làm xiếc rồi hả?

- Con giỡn chơi mà cô!

Cô Thanh trợn mắt nhìn con Cúc từ đầu tới chân rồi từ chân lên đầu, ngạc nhiên hỏi:

- Mi về quê ăn giỗ chớ bộ về đi cày sao mà thay đổi quá vậy?

Con Cúc vuốt mớ tóc quăn queo:

- Con là con gái cày bừa răng nổi, cô!

- Chớ sao mi đen thui vậy?

- Con đi cấy!

- Cấy? - Cô Thanh chưng hửng - Chớ sao mi nói mi về quê ăn giỗ?

- Dạ, ăn giỗ xong, con đi cấy! - Con Cúc cười đáp, coi chuyện về quê đi cấy là chuyện tự

nhiên, thậm chí nó còn huơ tay khoe - Con Hường đi, con cấy giùm luôn phần của nó nữa đó, cô!

Thằng Lâm đứng nghe, lòng bâng khuâng quá đỗi. Hóa ra con Cúc xin nghỉ phép về quê cốt để phụ ba mẹ nó cấy lúa. Con Cúc đi làm xa, lòng vẫn thương ba mẹ lam lũ. Nó không quản nắng mưa, không lo giữ gìn nhan sắc, suốt ngày lặn lội ngoài đồng hèn chi ngày nó vô không đứa nào trong quán nhận ra. Tội nghiệp nó ghê!

Chương 19: Quán Gò Đi Lên

Con Cúc trở vô, cô Thanh giao cái chức "bếp trưởng" lại cho nó.

Con Cúc cai quản cái bếp, cai quản luôn con Hường.

Điều đó làm con Hường chẳng thích thú chút xíu nào. Chẳng phải con Hường tị nạnh gì, chỉ

có điều nó và con Cúc là bạn bè ngang lứa ngoài quê, vô đây tự nhiên con Cúc làm sếp nó, con Cúc phụ trách phần nêm nếm, ra tô ra bát, còn nó suốt ngày loay hoay rửa hết đống chén này đến đống chén khác, chuyện đó làm nó thấy quê quê.

Một hôm, con Hường khều con Cúc, nói:

- Cúc ơi, mai tao về.

- Í, mi đừng có điên! Răng lại về? - Con Cúc nhảy dựng.

Con Hường chu mỏ:

- Tao tưởng vô trong ni làm thứ chi, ai ngờ vô ngồi rửa chén!

Nghe cái giọng bất mãn của con Hường, con Cúc hiểu ngay. Nó vỗ vai bạn:

- Mi đừng có nghĩ bá láp! Hồi mới vô, tao cũng suốt ngày ngồi rửa chén y như mi vậy.

Cặp mắt con Hường tròn xoe:

- Mi nói thiệt đó hả?

- Tao gạt mi làm chi! Mi phải làm một thời gian, chừng mô mi quen việc rồi cô Thanh mới sắp xếp mi làm chuyện khác được.

Sợ con Hường không tin, con Cúc nói thêm:

- Hồi mi chưa vô, tao cũng làm y như mi rứa thôi. Chỉ từ lúc chị Kim đi lấy chồng, chị Lệ ra ngồi thu tiền , tao mới được đôn lên chỗ ni đó chớ.

Con Hường coi vậy chớ không phải đứa ương bướng. Nghe con Cúc giải thích một hồi, mặt mày nó tươi tỉnh dần. Nó lắc tay con Cúc:

- Rứa thì tao không về nữa.

Rồi nó cẩn thận dặn thêm:

- Nhưng mai mốt mi viết thư về quê, đừng nói tao ở trong ni rửa chén nghe.

Con Cúc nhướn mắt:

- Chớ nói mi làm chi?

Con Hường nhìn ra chỗ con Lệ ngồi, cười hì hì:

- Mi nói tao ngồi thu tiền như chị Lệ cho oai.

- Ừa.

Con Cúc gật đầu dễ dãi.

Nói chung, con Hường chuyện gì cũng được, chỉ mắc mỗi cái tật ưa làm oai. Và cái tật đó đã làm hại nó.

Ở quán Đo Đo được một tuần, thấy thằng Lâm xí lô xí là với mấy ông Tây bà đầm khiến tụi loi choi trong quán phục sát đất, nó cũng muốn thi thố tài nghệ lắm.

Con Hường nghĩ ngang từ hồi lớp chín, tiếng Anh cũng lõm bõm ít nhiều. Nó nhắm chừng

"xổ" tiếng Anh để mời mấy người khách ngoại quốc đứng lên ngồi xuống chắc chẳng khó chi.

Hồi đi học, tới giờ tiếng Anh, nó chẳng nghe đến mòn tai mấy câu "Stand up!" và "Sit down please!" đó sao!

Con Hường nôn nao chờ cơ hội trổ tài, ít nhứt cũng lấy le được với con Cúc, hai nữa để cho tụi trong quán biết rằng tuy phụ trách việc rửa chén nhưng nó là đứa có học hành đàng hoàng, chớ coi khinh nó mà lầm.

Con Hường chờ riết, chờ riết, rồi dịp may cũng tới.

Đó là hôm một đôi vợ chồng Tây bước vô quán, gặp lúc thằng Lâm bận rộn phục vụ đám thực khách nhí nhố đang ngồi ở dãy bàn kê ngoài hiên.

Hai vợ chồng bước vô bên trong, kéo ghế ngồi xuống, đảo mắt dòm dáo dác.

Đang lấp ló trong bếp, thấy vậy, con Hường mừng rơn bay ra liền.

Ông Tây thấy có người trờ tới, đưa tay ngoắt lia.

Nhưng con Hường không tiến lại ngay. Tiến lại ngay, gật gật đầu rồi chạy vô kêu con Cúc làm thức ăn bưng ra thì xoàng quá. Nó phải oai hơn thằng Lâm mới được.

Con Hường nhìn lòng vòng, tính kiếm một cái ghế ngồi nói chuyện với ông Tây cho đám con Lệ con Cúc lác mắt chơi.

Nhưng trong quán chẳng có cái ghế nào trống, chỉ còn cái ghế thấp tè, dính sơn lem luốc, lại gãy một chân, lâu nay vẫn bỏ trong góc nhà.

Con Hường kéo chiếc ghế lôi thôi đó lại sát bàn vợ chồng ông Tây, mỉm cười lịch sự:

- Sit down please!

Khổ thay, cũng y như thằng Lâm bữa trước, thay vì nói "Tôi có thể ngồi đây không?", con Hường lại láu táu nói thành "Mời ông ngồi đây!". Số là câu "Sit down please!" đối với con Hường quen tai thuận miệng quá chừng chừng!

Ông Tây sửng sốt nhìn chiếc ghế thấp chũn, dơ hầy con Hường vừa đặt xuống, mắt trợn trắng, không hiểu tại sao tiếp viên trong quán lại bắt ông ngồi vào chiếc ghế gớm ghiếc này.

May làm sao, đúng lúc đó thằng Lâm bước vô bếp bưng thức ăn.

Đi ngang qua, nghe con Hường nói tiếng Anh trớt quớt, mặt thằng Lâm xám ngoét, biết ngay con nhỏ lanh chanh này sụp ngay chóc chiếc hố mình sụp bữa trước.

Một tay xách chiếc ghế con giấu ra sau lưng, tay kia đẩy tuốt con Hường trở vô trong bếp, Lâm khom người xuống trước mặt khách "sorry" lia lịa.

Con Hường không biết tại sao thằng Lâm đuổi mình, bụng tức sôi. Chờ thằng này vô bếp, nó phồng má cự nự:

- Mắc chi anh đuổi tui?

- Trời đất, em đem chiếc ghế gớm ghiếc này mời khách ngồi, không sợ khách bỏ chạy hả?

Con Hường cãi:

- Tui mời khách ngồi hồi nào? Tui chỉ nói...

Đang gân cổ, con Hường chợt nhận ra sai lầm của mình, liền "à" lên một tiếng và lỏn lẻn gãi đầu:

- Ừ hỉ, tui nói lộn mà không biết.

Nói xong, nó đưa tay lên vả miệng nó một cái "bốp".

- Thôi đi, đừng có điên! - Con Cúc kéo tay Hường - Lại ngồi rửa chén đi kìa!

Từ bữa đó, con Hường hết dám mon men lại chỗ mấy ông Tây bà đầm. Nhưng cái tật lăng xăng chạy ra chạy vô thì con Hường ham vui dứt khoát không chịu bỏ.

Khách tới ăn rất khoái con Hường. Thấy nó lanh lợi, hoạt bát, kiểu cách nói năng lại ngồ ngộ, khách hay ngoắt nó lại "đàm đạo". Cô Thanh thấy vậy cũng chẳng buồn la rầy. Rốt cuộc, tuy phụ trách việc rửa chén nhưng con Hường không buồn ngồi lì bên sàn nước như con Cúc trước đây. Hễ ngơi tay là nó tót ra đằng trước, tung tăng đi tới đi lui, thay mặt cô Thanh trò chuyện với khách, trông hách xì xằng hết biết!

Một bữa con Hường khoe với con Cúc con Lệ:

- Tui mới quen một ông nhà thơ đó nghe!

Con Lệ nheo mắt:

- Xạo đi mi! Nhà thơ nào mà đi làm quen với mi!

Con Hường hỉnh mũi:

- Chị đừng có coi thường tui. Ông này là nhà thơ Tường Linh, nghe nói nổi tiếng lắm. ổng người Quảng Nam, đồng hương với tui đó.

Con Lệ hơi tin tin:

- Mi gặp ổng ở đâu?

- Gặp ở đây chớ đâu. Ổng vô quán mình ăn mì Quảng, trò chuyện với tui cả buổi. Nghe tui nói giọng Quảng đặc sệt, ổng khoái chí cười khà khà. ổng còn đọc tặng tui một bài thơ nữa.

Con Cúc trố mắt:

- Ổng làm thơ tặng mi thiệt hả?

- Bài thơ ni chắc ổng làm lâu rồi. Ổng nói là ổng làm tặng cho các nhà thơ Quảng Nam. Ổng kêu phải người quảng Nam đọc bài thơ ni lên mới thấy hay.

Con Lệ tò mò:

- Mi thuộc không?

- Để tui nhớ lại coi! - Con Hường nhíu mày một hồi rồi hí hửng nói - Tui đọc nghe!

Con Hường ngó vậy mà thông minh khủng khiếp. Bài thơ tám câu mà nó đọc không sót một chữ, chỉ ngắc ngứ có hai ba lần:

- *Rủ nhau vô núi hái chơm chơm*

Nhớ bạn hồi còn học chữ Nơm

Sáng sáng lơn tơn đi nhử cuốc

Chiều chiều xớ rớ đứng câu tơm

Mùa đông tơi lá che mưa bấc

Tiết hạ hiên tranh lộng gió nờm

Nghe chuyện xóm xưa thời khói lửa

Sảng hồn, sấm nổ tưởng đâu bơm!

Trong khi con Cúc ôm bụng cười ngặt nghẽo thì con Lệ tròn mắt ngơ ngác:

- Tao thấy bài thơ có gì tức cười đâu hả Cúc?

Con Cúc quẹt nước mắt:

- Tại chị không biết! Ngoài quê em, chữ "ôm" người ta đọc thành chữ "ơm" như rứa đó.

Người ta không kêu "con tôm" mà kêu "con tơm", không kêu "ốm nhách" mà kêu "ớm nhách"...

Con Lệ phì cười:

- À, à, tao nhớ rồi. Mi với con Hường cũng hay nói như vậy...

Cô Thanh nghe con Lệ thuật lại, khoái lắm. Cô bắt con Hường đọc bài thơ đó cho thằng Lâm chép ra giấy, rồi dán lên vách.

Tưởng dán chơi cho vui, không dè khách tò mò xúm lại coi đông nghịt.

Khách coi xong, cười rũ.

Khách quảng Nam thì vừa coi vừa đọc oang oang. Hỏi, thì khách kêu đọc to lên vậy nghe mới sướng lỗ tai.

Tới bữa thứ ba, một ông khách xứ Quảng đứng lên khỏi bàn, bô bô:

- Ở xứ tui, người ta đâu chỉ nói "ôm" thành "ơm". Còn nói "am" thành "ôm" nữa chứ! Cho nên tui có bài thơ ni tặng lại nhà thơ Tường Linh!

Rồi ông đọc, giọng sang sảng:

- *Rứa mới kêu là chất Quảng Nôm*

Ăn hòn nói cục chẳng thôm lôm

Có chàng công tử quê Đà Nẽng

Cưới ả Thúy Kiều xứ Phú Côm

Cha vợ đến thăm chào trọ trẹ

Mẹ chồng không hiểu nói cồm rồm

Thêm ông hàng xóm người Hà Nội

Chả hiểu mô tê cũng tọa đồm.

Khách là nhà thơ Tú Rua, người Hòa Vang. Tú Rua đọc tới đâu, khách trong quán cười bò tới đó. Và khi ông đọc xong thì "cử tọa" vỗ tay hoan hô rần rần. Con Cúc đứng trong bếp ngó ra, tiếc hùi hụi không có nhà thơ Tường Linh ngồi đó.

Ngay tối đó, bài thơ của Tú Rua được thằng Lâm nắn nót chép lại và dán lên vách, kế bài thơ

của Tường Linh.

Cả hai bài thơ đặc giọng "nước mắm Nam Ô nguyên chất" này nhanh chóng trở thành "di sản văn hóa" của quán Đo Đo, nơi các thực khách ăn xong thường nấn ná đứng khề khà thưởng lãm.

Trong chuyện này, công đầu phải kể là con Hường.

Cộng đồng chia sẽ sách hay: http://www.downloadsach.com

Chương 20: Quán Gò Đi Lên

Con Hường với con Cúc làm việc ngày càng ăn rơ với nhau.

Con Hường đã thôi nghĩ đến chuyện khăn gói về quê. Bây giờ nó đã chí thú với vai trò vừa rửa chén vừa làm "đại sứ ngoại giao" của quán.

Có con Hường loắt choắt chạy tới chạy lui và lít chít luôn miệng như chuột rúc, quán vui vẻ hẳn lên. Chỉ có thằng Lâm là buồn.

Từ ngày con Hường thay thế con Cúc trưa trưa ra ngồi nướng bánh ngoài hiên, Lâm chẳng biết làm sao xáp lại gần con Cúc. Bây giờ trò chuyện với con Cúc đã khó khăn, huống chi tính đến chuyện đòi hôn nó.

Lâm chán quá. Nó khều thằng Cải:

- Làm sao bây giờ Cải?

- Sao chuyện gì?

- Con Cúc cố thủ suốt ngày trong bếp, tao hết đường chàng ràng!

Thằng Cải nhún vai:

- Liếc qua liếc lại được rồi, chàng ràng làm chi?

- Mày chưa yêu nên chưa biết! - Lâm ra vẻ trải đời - Có chàng ràng mới tiến thêm một bước dài được chớ?

Nghe mấy chữ "tiến thêm một bước dài", Cải giật thót. Nó nhớ trước đây, khi đòi hôn con Cúc, thằng Lâm đã dùng cụm từ hoa mỹ này. Muốn hôn con người ta thì nói muốn hôn quách cho rồi, còn bày đặt hoa lá cành. Hừ, "tiến thêm một bước dài"! Bước xuống hố thì có! Thằng Cải làu bàu trong bụng nhưng không nói ra, sợ thằng Lâm kêu nó là đồ phản bạn.

Lâm lại khẩn khoản:

- Mày nghĩ cách giúp tao đi Cải.

- Giúp mày gặp con Cúc hả?

- Ừ. Mày là bạn tốt của tao mà.

Cải vỗ vỗ trán, gật gù:

- Được rồi! Để trưa mai tao rủ con Hường ra chợ. Không có con Hường, con Cúc bắt buộc phải ra ngồi nướng bánh...

Cải nói chưa dứt câu, thằng Lâm đã nhào tới ôm cứng nó:

- Ôi, mày thông minh quá Cải ơi! Trước nay tao cứ tưởng mày ngu...

- Ngu cái đầu mày! - Cải sầm mặt hất tay thằng Lâm ra - Mày mà nói một tiếng nữa là tao đổi ý à!

Trưa đó, thằng Cải dụ con Hường một cách dễ dàng. Nghe nói ra chợ, con Hường nhảy tưng tưng, thậm chí còn thúc thằng Cải đi cho lẹ.

Đúng như tính toán của Cải, tới giờ nướng bánh, con Cúc réo mỏi miệng chẳng thấy con Hường đâu, đứng dòm dáo dác một hồi rồi lọ mọ bê cái lò than ra đằng trước.

Lâm vờ như không thấy. Nó đứng trong nhà kéo bàn kéo ghế rồn rột, ra vẻ ta đây đang tích cực chuẩn bị cho cữ bán chiều trong khi mắt không bỏ sót một cử động nào của đối phương.

Khi con Cúc vừa ngồi xuống chiếc ghế thấp đằng trước hiên, thằng Lâm cũng kịp "an tọa"

trên chiếc ghế trống của thằng Cải.

- Lâu ghê mới gặp em! - Lâm nói.

Con Cúc cười khúc khích:

- Ngày nào cũng gặp mà anh Lâm kêu lâu!

- Gặp cũng như không gặp! - Lâm tặc lưỡi, giọng ra chiều giận dỗi - Từ ngày em về quê vô đến giờ, anh có trò chuyện với em được bữa nào đâu!

Con Cúc chớp mắt:

- Tại dạo này em đứng miết trong bếp.

Sợ thằng Cải dẫn con Hường về bất tử, Lâm chẳng muốn nói chuyện lòng vòng. Nó tranh thủ hỏi thẳng:

- Nghe nói ba em khó lắm hả Cúc?

- Khó răng?

- Con Hường kêu hễ thấy đứa con trai nào xáp vô nói chuyện với em, ba em đều xách rựa rượt chạy có cờ, đúng không?

Con Cúc cười khì:

- Ba em chỉ dọa thôi.

- Mai mốt anh về quê em chơi, ba em có dọa anh vậy không?

- Chắc là không.

Lâm nghe tim mình đập thình thịch:

- Sao em biết?

- Biết chớ răng không! - Con Cúc tủm tỉm - Với anh Lâm thì ba em chém thiệt chớ không thèm dọa đâu!

Lâm đoán là con Cúc nói chơi nhưng vẫn nghe lành lạnh nơi cần cổ:

- Em nói gì nghe ớn quá vậy?

- Chớ gì nữa! Ai biểu anh Lâm nói thương em chi.

Lâm tán:

- Trái tim anh biểu chớ ai!

Nghe thằng Lâm nói vậy, con Cúc "xí" một tiếng rồi cúi xuống quạt lò.

Lửa than hơ đôi má con Cúc đỏ hồng khiến thằng lâm ngồi nhìn mê mẩn. Nước da con Cúc mau bắt nắng nhưng cũng mau nhả, vô Sài Gòn mới có mười ngày, nó nhanh chóng trở lại là con Cúc trắng trẻo, xinh xắn trước đây.

Thằng Lâm ngắm con Cúc một hồi rồi đánh bạo nói:

- Cúc nè!

- Gì anh Lâm?

- Cúc dễ thương quá hà.

Con Cúc lật cái bánh đa:

- Anh Lâm khen em thiệt đó hả?

- Thiệt chớ! - Tự dưng Lâm đổ liều - Anh muốn hôn Cúc một cái ghê vậy đó!

Thốt xong, Lâm giật nảy vì câu nói của mình. Nó chờ con Cúc rút dép phang vô đầu nó. Nó chờ con Cúc kêu nó là "đồ mất dạy".

Lâm không biết con Cúc đã được thằng Cải dặn dò trước rồi. Cho nên nó chưng hửng khi thấy con Cúc không chửi rủa cũng chẳng làm dữ như nó lo lắng. Con Cúc chỉ cúi gằm đầu, bẽn lẽn nói:

- Anh Lâm ni kỳ quá chừng chừng!

Thái độ của con Cúc làm Lâm thêm can đảm. Nó hít vô một hơi:

- Có gì đâu mà kỳ! Tại anh thương Cúc thiệt chớ bộ!

- Anh Lâm thương thì anh Lâm ráng chịu! - Con Cúc nói, đầu nó càng cúi thấp để giấu nụ cười - Chuyện nớ bây giờ chưa được đâu!

Thấy con Cúc không từ chối hẳn, Lâm hơi mừng mừng:

- Chớ chừng nào mới được?

- Chừng nào anh Lâm thi đậu đại học đã!

Con Cúc nói vậy coi như mở đường cho mình! Lâm hí hửng nhủ bụng. Nhưng rồi nghĩ tới chuyện xúi quẩy, mặt nó bỗng tái ngắt:

- Rủi anh rớt thì sao hả Cúc?

- Rớt hả? - Con Cúc tỉnh bơ - Rớt thì đường ai nấy đi!

Con Cúc nói chuyện tình cảm mà cứ như ra "tối hậu thư" cho kẻ địch. Lâm rùng mình:

- Được rồi, anh nhất định sẽ thi đậu!

Con Cúc ngước lên:

- Anh Lâm nói chắc há?

- Chắc.

- Anh Lâm ráng lên nghe! - Cặp mắt con Cúc long lanh - Em mong anh Lâm thi đậu lắm đó!

Con Cúc cầu mong thằng Lâm thi đậu là chuyện bình thường nhưng trong khoảnh khắc này Lâm lại nghe như một lời "hứa hôn", bét ra cũng là "hứa cho hôn". Lâm lim dim mắt, nghĩ

ngợi lung tung: Thì ra không phải chỉ có mình mới đợi đến ngày hôn nó mà nó cũng đợi đến ngày hôn mình! Có khi nó còn sốt ruột hơn mình nữa không chừng, có điều nó là con gái nên nó làm bộ làm tịch đó thôi!

Sau lần trò chuyện "thắng lợi" đó, Lâm vùi đầu học như bị ma bắt, như thể ngày mai nó sẽ

chết, như thể đời nó không còn dịp nào học nữa. Nó thôi đòi hôn con Cúc, thôi nghĩ ngợi vẩn vơ, thôi than "cuộc tình này chán". Mà ngày thi cũng sắp đến rồi, thằng Lâm muốn nhẩn nha cũng không được.

Lâm dẹp chuyện yêu đương qua một bên, thằng Cải như trút được một gánh nặng. Nó hết bị

thằng Lâm khều khều ngoắt ngoắt, thở thở than than. Nó hết đốt nhang trước bàn thờ ông địa vừa khấn quán Đo Đo ăn nên làm ra vừa khấn cho thằng Lâm tỉnh trí đừng ôm hôn ẩu con Cúc.

Thằng Cải khỏe, con Lan cũng khỏe. Mấy tháng nay yêu không dám nói, ôm mối tình câm như ôm quả sầu riêng mười tám ký trong lòng, con Lan rầu muốn chết, lại thêm chứng kiến cảnh thằng Lâm suốt ngày cứ rề rà quanh con Cúc, nó càng nẫu ruột.

Vậy mà tự dưng thằng Lâm như hóa thành con người khác. Ngày ngày, nhét cuốn tập trong túi quần, hễ vắng khách là thằng Lâm lôi ra ê a tụng niệm, chẳng còn vẻ chi là kẻ si tình.

Thấy thằng Lâm lơ con Cúc, con Lan mừng thầm trong bụng. Nó khấp khởi nói với con Lệ:

- Anh Lâm dạo này sao sao ấy hả chị?

- Sao là sao hả mày?

Con Lan tiếp tục vòng vo:

- Em thấy ảnh suốt ngày cứ lo học bài.

- Sắp đến ngày thi ai chẳng vậy.

Thấy con Lệ không hiểu ý mình, con Lan chép miệng bâng quơ:

- Ảnh ít nói chuyện.

Con Lệ vẫn vô tâm:

- Ôn bài cả ngày thì giờ đâu nói chuyện.

Con Lan ngó lên trời:

- Ngay với con Cúc, ảnh cũng không ngó ngàng gì tới.

Lần này thì con Lệ không thờ ơ được nữa. Nó liếc con Lan:

- Mày nói vậy là có ý gì?

Con Lệ trấn ở quán Đo Đo ngay từ đầu, rành chuyện trong quán còn hơn ma xó. Từ lâu nó đã biết tỏng tình cảm lộn xộn của mấy đứa lóc chóc chung quanh. Nó biết con Lan mê thằng Lâm, nhưng thằng Lâm lại đi thương con Cúc. Nó cũng biết con Cúc ngoài miệng cười cười nói nói với thằng Lâm nhưng trong bụng chẳng có tình ý chi.

Con Lệ biết hết, thỉnh thoảng buông vài câu trêu chọc nhưng chẳng bao giờ tò mò thắc mắc.

Khác với mấy đứa kia, con Lệ quan niệm rạch ròi: đi làm là để kiếm tiền, còn muốn kiếm bồ

kiếm bịch thì đi chỗ khác. Buôn bán mà dính vô chuyện yêu đương thì trở ngại lắm lắm!

Thấy con Lệ liếc một cái sắc như dao, con Lan giật mình:

- Em nói vậy thôi chớ đâu có ý gì!

- Mày đừng có nghĩ ngợi lung tung! - Con Lệ trừng mắt - Lo kiếm tiền nuôi mấy đứa em của mày đi kìa!

Rồi nó làm như thể nó là má con Lan:

- Chuyện chồng con chớ có vội vàng hấp tấp! Con Kim phải lấy chồng tới hai lần mới xong, mày không thấy sao?

Khi ra oai với con Lan như vậy, con Lệ không ngờ chuyện chồng con của con Kim nào đã xong xuôi gì đâu.

Buổi sáng con Lệ vừa nạt con Lan, buổi chiều con Kim cỡi xe Dream tới. Không đợi thằng Cải chạy ra dựng xe giùm, nó bật chân chống đánh tách một cái rồi bay vô quán:

- Cô Thanh ơi, cô Thanh!

Tụi loi choi bu lại, hét ầm:

- Kim, Kim! Chị Kim!

Cô Thanh bước ra:

- Chồng mi đâu?

Con Kim xòe tay:

- Không có.

- Cái gì? Không có là sao?

Con Kim toét miệng cười:

- Không có nghĩa là con quyết định không lấy anh chàng đó làm chồng nữa chớ là sao!

Cô Thanh chưa kịp thắc mắc, con Cúc đã gật gù ra vẻ hiểu biết:

- Chắc là cái phần dưới của ảnh...

- Con nhỏ vô duyên này! - Con Lệ kéo tay con Cúc - Mi có im cái miệng đi không!

Cô Thanh lườm con Cúc một cái rồi day sang con Kim, tò mò hỏi:

- Sao trục trắc hoài vậy mi?

Con Kim thở dài:

- Chuyện anh chàng này thì suôn sẻ từ đầu tới cuối, gia đình hai bên lại quen biết nhau. Chỉ kẹt một cái...

Cô Thanh nhíu mày:

- Kẹt cái gì?

Con Kim than thở:

- Đi đâu ảnh cũng cứ quần soọc với áo thun ba lỗ làm con mắc cỡ muốn chết!

- Chuyện nhỏ mà! - Cô Thanh ngạc nhiên - Thì mi kêu hắn tròng quần dài với áo sơ mi vô chớ khó chi đâu!

- Ảnh bướng lắm! - Con Kim lắc đầu - ảnh nói mùa nóng ở bển ảnh cũng mặc vậy ra đường, đâu có ai nói gì!

Đám con Lan con Lệ đứng thuỗn mặt ngơ ngác, không ngờ chuyện ăn mặc mà cũng rắc rối gớm.

- Ai kêu mi ham lấy chồng nước ngoài chi! - Cô Thanh chép miệng - Lối sống của họ với của mình đâu có giống nhau!

- Không phải đâu cô ơi! - Con Kim kêu lên - Con gặp bao nhiêu là Việt kiều rồi chớ bộ, họ đàng hoàng lịch sự chớ đâu có như anh chàng này!

Cô Thanh tặc lưỡi:

- Giờ mi tính sao?

Con Kim cười:

- Con tính về đây làm lại!

- Vậy là để cô kêu con Lệ vô bếp...

- Không cần đâu, cô! - Con Kim lật đật cản - Tại con mà mấy đứa đổi tới đổi lui hoài đâu có được! Mỗi ngày con chạy ra đây phụ với cô cho vui thôi, con không làm ăn lương chính thức nữa đâu!

Cô Thanh ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu:

- Mi nói vậy cũng phải! Mi còn phải đi lấy chồng lần thứ ba, thứ tư nữa chớ!

- Con tính rồi! - Con Kim cười hì hì - Con lấy chồng tối đa chừng bảy, tám lần thôi. Tới lần thứ tám mà vẫn không được là con lên núi con tu...

Từ bữa đó, con Kim ở lại quán Đo Đo phụ thằng Lâm con Lan tiếp khách.

Cũng từ bữa đó, hễ rảnh rỗi là con Hường tò tò đi theo con Kim:

- Chị là chị Kim hả?

- Ừ.

- Hồi trước chị làm ở đây hả?

Cộng đồng chia sẽ sách hay: http://www.downloadsach.com

- Ừ.

- Chị đi lấy chồng hai lần đều không được hả?

- Ừ! - Con Kim bắt đầu bực mình - Nhưng em làm gì mà hỏi kỹ vậy?

Con Hường cười bí mật:

- Để tui giới thiệu cho chị một người.

- Ai? - Con Kim ngạc nhiên.

Con Hường chỉ ông Tiger:

- Ông nớ đó! Tui thấy ổng nhìn trộm chị miết.

Con Kim nhìn theo tay chỉ của con Hường, giọng hờ hững:

- Tưởng ai! Ông đó ổng đeo đuổi chị lâu rồi.

Con Hường tò mò:

- Chị không thích ông nớ hả?

- Chị cũng không biết nữa! - Con Kim nhún vai - Nhưng nếu ổng là Việt kiều thì chị gật đầu lâu rồi!

Con Hường không rõ cuộc đời phiêu bạt kỳ lạ của con Kim nên cứ đứng ngẩn, không hiểu tại sao con Kim nhứt định phải lấy Việt kiều cho bằng được.

Ông Tiger không biết có hiểu được nguyện vọng kỳ quặc của con Kim hay không mà lần này gặp lại người thương nom ông không được vui vẻ lắm.

Con Kim bước ra chào, ông chỉ mỉm cười buồn bã:

- Anh cứ tưởng sẽ không gặp lại em.

- Quả đất tròn mà chú! - Con Kim vừa đáp vừa đặt chiếc khăn lạnh xuống bàn.

- Nghe nói em mới lấy chồng phải không?

- Không có đâu chú.

Ông Tiger nhún vai:

- Em đừng giấu anh.

- Con có giấu giếm chi đâu! Lần này con cũng định vậy nhưng rốt cuộc vẫn không được.

Ông Tiger lộ vẻ ngạc nhiên. Ông mấp máy môi tính hỏi nhưng có lẽ thấy tò mò như vậy không được lịch sự nên lảng qua chuyện khác:

- Em về đây làm lại hả?

- Dạ.

Ông Tiger bưng ly bia lên uống một tợp, trầm ngâm một hồi rồi nhìn con Kim đăm đăm:

- Em dứt khoát không thay đổi cách xưng hô với anh sao?

Con Kim lỏn lẻn:

- Con quen miệng rồi chú.

Nói xong, thấy ông Tiger đưa đôi mắt xa vắng nhìn ra đường, con Kim len lén đi thụt lui hai ba bước rồi quay mình chạy tọt vô bếp. Nó sợ ông Tiger hỏi tiếp những câu cắc cớ, không biết đường nào trả lời.

Nhưng ông Tiger dường như không có ý định vặn vẹo thêm. Ông cũng không hay con Kim đã bỏ đi.

Ông vẫn ngồi trơ như đá, mắt nhìn đăm đăm ra cửa. Tay ông vẫn cầm chặt ly bia nhưng không buồn nhấc lên. Như vậy lâu thiệt lâu.

Chương 21: Quán Gò Đi Lên

Ngày thằng Lâm đi thi, cả quán thi nhau chúc tụng.

Cô Thanh đặt tay lên vai Lâm:

- Cô tin lần này con sẽ gặp may mắn!

Con Lan con Lệ con Kim lần lượt cầm tay nó lắc lắc:

- Chúc thi đậu nghe.

Cả tuần lễ nay, ba đứa này bắt thằng Lâm ăn đủ thứ "bùa". Con Lệ đãi thằng Lâm món chè đậu ván. Nó kêu ăn "đậu" dứt khoát phải đậu. Con Kim ép thằng Lâm nuốt cả chục tô canh rau muống. Nó lý luận: Phải "muốn" đã, không muốn đậu ai cho đậu!

Con Lan len lén mua trái đu đủ vàng hườm về bổ đôi, kêu thằng Lâm lấy muỗng múc ăn. Con lệ nhìn thấy, trố mắt hỏi:

- Sao lại ăn đu đủ?

Con Lan giải thích:

- Ăn cho "đủ" đậu chớ, chị!

- Mày ngu quá ! - Con Lệ nhăn mặt trách - Đủ đậu tức là vừa đậu, tức là mém rớt, như vậy nguy hiểm lắm. Phải ăn thứ gì để đậu tuốt trên cao kìa!

Thằng Lâm hoảng hồn gạt ngang:

- Thôi, thôi, đủ quá rồi! Ăn uống gì mà đủ thứ, ai ăn cho nổi. Đậu đâu chưa thấy, chỉ thấy bể

bụng đây nè!

Mặc thằng Lâm giãy đành đạch, con Lan vẫn nhíu mày suy nghĩ. Cho ảnh ăn thứ gì há? Con Lan nghĩ cả buổi vẫn không nhớ ra thứ gì ăn vào sẽ đậu tuốt trên cao như con Lệ bày. Cuối cùng nó sáng mắt lên:

- A, phải rồi, thức ăn thì không có chớ thức uống thì dễ ợt. Mình pha cho ảnh một ly ca cao.

Con Lệ lại nhìn thấy:

- Gì vậy?

- Ca cao! - Con Lan hí hửng khoe.

Con Lệ gật gù:

- Đãi ca cao là đúng chóc rồi.

Rồi nó cười hề hề:

- Kỳ này thằng Lâm nhà mình sẽ đậu tuốt trên cao, có khi đậu trạng nguyên không chừng!

Thằng Cải không lắc tay Lâm như bọn con gái. Nó vỗ vai bạn, xổ tiếng Tàu:

- "Mã đáo thành công" hén mày!

Con Cúc bình dân nhứt:

- Ráng làm bài cho được nghen anh Lâm.

Lâm cảm động nhìn con Cúc, hí hửng nói thầm: Em yên tâm, rồi chúng mình sẽ hôn nhau!

Thằng Lâm đi thi hai ngày.

Ngày đầu, nó đi thi về, tụi trong quán nhao nhao:

- Làm bài được không?

Lâm gãi đầu:

- Được năm mươi phần trăm.

Con Lệ trấn an:

- Năm mươi phần trăm là đậu rồi.

Ngày thứ hai, tỉ lệ đó tụt xuống.

Nghe câu hỏi "Làm bài được không?", mặt thằng Lâm buồn xo:

- Bữa nay được có bốn mươi phần trăm à.

Con Cúc bắt chước con Lệ, an ủi:

- Bốn mươi phần trăm là dư sức đậu rồi.

Con Lan nguýt con Cúc:

- Không biết thì đừng nói!

Thằng Lâm than:

- Chắc rớt.

- Đừng bi quan! - Con Lệ động viên - Học tài thi phận mà. Biết đâu có đứa chỉ làm được mười phần trăm.

Con Kim cười:

- Rớt thì quay về quán Đo Đo làm tiếp chờ sang năm thi lại chớ lo gì. Như Kim đây nè. Lấy chồng không được thì quanh về quán. Cho đến chừng nào lấy được thôi.

Thằng Lâm đang buồn, nghe con Kim nói vậy, cũng phải phì cười. Nhưng nó chỉ cười lúc đó.

Tối nằm vắt tay lên trán, nghĩ quanh nghĩ quẩn một hồi, mặt nó méo xẹo.

Thi rớt không những không vào được đại học mà còn không vào được mắt xanh con Cúc. Con Cúc tuyên bố rồi: Rớt thì đường ai nấy đi! Nhớ đến câu nói lạnh lùng của con Cúc, Lâm muốn nổi da gà.

Đã mấy lần, Lâm tính xoay sang thằng Cải trút bầu tâm sự nhưng rồi nghĩ lại, thấy mới chân ướt chân ráo đi thi về, chưa biết kết quả ra sao mà đã quýnh lên thì mất mặt nam nhi quá, nó bèn nằm im.

Lâm không biết thằng Cải cũng đang nghĩ ngợi không thua gì nó. Nghe thằng Lâm làm bài không được, Cải lo sốt vó.

Cải biết con Cúc thiệt ra chẳng yêu iếc gì thằng Lâm. Nó chỉ quý Lâm như quý anh trai thôi.

Mấy tháng nay, Cải xúi nó giả bộ yêu thương cốt để thằng Lâm lên tinh thần đặng đi thi cho đậu.

Bây giờ, nếu chẳng may thằng Lâm thi rớt, mộng sinh viên không những vỡ tan mà mộng tình ái cũng biến thành mây khói, dám nó buồn tình về quê chặt chân leo lên xe lăn ngồi nhìn đời lắm lắm!

Cải càng nghĩ càng run, nằm lăn qua lăn lại cả đêm. Mới tờ mờ sáng, nó đã bật ngay dậy chạy lại chỗ bàn thờ ông địa khấn lia khấn lịa.

Không biết có phải nhờ nó khấn khứa hay không mà hơn một tháng sau, thằng Lâm nhận được giấy báo trúng tuyển.

Giấy gửi về địa chỉ quán Đo Đo. Thằng Lâm xé bao thư, vừa nhìn thoáng qua, lập tức đứng đờ người ra, miệng á khẩu.

- Gì vậy anh Lâm? - Con Lan hấp tấp chạy lại, lo lắng hỏi.

Thằng Lâm vịn tay lên vai con Lan, thều thào:

- Anh đã trúng... trúng...

Con Lan rối rít:

- Nhìn anh, em biết ngay là anh trúng gió mà! Để em kêu anh Cải cạo gió cho anh nghe!

Không đợi thằng Lâm đồng ý hay không, con Lan ngoác miệng réo thằng Cải om sòm.

Cải quýnh quíu chạy vô:

- Gì vậy Lan?

- Anh Cải dìu anh Lâm lên gác cạo gió giùm đi!

Thằng Lâm lắp bắp:

- Không... phải...

Cải nhác thấy tờ giấy trên tay Lâm, liền giật coi. Lướt mắt một cái, nó ré lên:

- Thằng Lâm đậu rồi! Thằng khỉ Lâm đậu rồi, bà con ơi!

Nghe tiếng hét như cháy nhà của Cải, tụi loi choi liệng hết đồ đạc, ba chân bốn cẳng chạy lại.

Thằng Cải chuyền lòng vòng tờ giấy báo:

- Đọc đi nè!

Tụi con Lan con Lệ giành giật nhau tờ giấy. Rồi thi nhau nhảy tưng tưng:

- Hay quá! Đậu rồi, đậu rồi!

Khách trong quán ai nấy trợn tròn mắt, chẳng biết tụi nhóc đang bình thường sao bỗng chốc hóa điên hết cả lũ.

Tối đó, cô Thanh kêu thằng Cải kéo cửa sớm. Bên trong, hai chiếc bàn ghép lại, mọi người ngồi chung quanh, cười đùa tí toét, cụng ly cồm cộp.

Đó là bữa tiệc quán Đo Đo mừng thằng Lâm thi đậu.

Cũng là tiệc chia tay.

Từ ngày mai, Lâm sẽ giã từ quán Đo Đo. Nó sẽ rời bỏ cuộc đời tiếp viên để bước vào cuộc đời sinh viên đang rộng mở.

Khi không khí vui mừng lắng xuống, con Lan bỗng đưa đôi mắt ướt nhìn Lâm, bùi ngùi hỏi:

- Sáng mai anh Lâm về quê thiệt hả?

- Ừ! - Lâm gật đầu - Anh phải về báo tin cho ba mẹ anh biết. Rồi còn lo sắm sửa quần áo, sách vở...

Đang nói, tự nhiên thằng Lâm cảm thấy cay cay nơi sống mũi liền ngưng bặt.

Con Lan chớp cặp lông mi dài:

- Rồi anh Lâm có trở lại quán Đo Đo thăm bọn này nữa không?

- Trở lại chớ sao không! - Lâm quả quyết - Có phải là đi hẳn đâu! Không làm ở đây nữa anh cũng nhớ mọi người lắm chớ!

Nói xong, bất giác Lâm liếc về phía con Cúc và nghe lồng ngực nhói lên một cái.

Con Cúc cười:

- Bây giờ nói vậy, chỉ sợ mai mốt anh quên!

Con Cúc làm thằng Lâm giật thót. Tưởng người thương nghi ngờ mình, nó gân cổ:

- Đứa nào quên làm con...

Lâm tính nói "làm con chó", nhưng may sao tới phút chót nó kịp tốp cái lời thề bậy bạ đó lại.

Cô Thanh mỉm cười:

- Con Cúc nói đùa đó. Con khỏi cần thề thốt làm chi!

Con Lệ tự dưng than:

- Buồn quá.

- Có chi mô mà buồn! - Con Hường vọt miệng - Tui biết anh Lâm mai mốt sẽ thường xuyên ghé quán mà. Ảnh còn phải giới thiệu quán Đo Đo cho thầy cô bạn bè của ảnh tới ăn nữa chi!

Câu nói tửng tửng của con Hường làm cả bàn cười rúc rích và kết thúc luôn buổi tiệc một cách vui vẻ.

Sáng hôm sau, sau khi từ giã mọi người, Lâm ngoắt con Cúc ra trước hiên:

- Cúc nè.

- Gì anh Lâm?

Lâm xóc ba lô:

- Anh thi đậu rồi đó.

Con Cúc không biết ẩn ý của thằng Lâm, thiệt thà nói:

- Ừa, em mừng quá trời luôn.

- Mừng khơi khơi vậy hả?

Con Cúc vẫn không hiểu:

- Chớ anh Lâm muốn mừng răng?

Lâm nheo mắt:

- Cái vụ đó đó.

- Vụ đó đó là vụ gì?

- Vụ Cúc hứa bữa trước đó.

Con Cúc "à" một tiếng rồi toét miệng cười:

- Vụ hôn hít đó hả?

Con Cúc làm thằng Lâm chết đứng. Cái chuyện khó nói vậy mà sao con Cúc nói nghe nhẹ tưng, lại còn cười toe toét nữa.

Trong khi Lâm thừ người, chưa biết đối đáp ra sao, con Cúc đã nói tiếp:

- Chuyện nớ mai mốt hẵng tính. Bây giờ anh Lâm về cho ba mẹ anh Lâm biết tin mừng trước đi đã!

Thằng Lâm vẫn dùng dằng:

- Mai mốt là chừng nào?

Con Cúc vén tóc:

- Chừng nào anh Lâm xuống lại thành phố.

Thằng Lâm giơ nắm đấm:

- Cúc nhớ đó nghen!

Con Cúc cười:

- Nhớ.

Con Cúc đã nói chắc như vậy nhưng không hiểu sao Lâm vẫn thấy chưa yên tâm. Đi vài ba bước, nó chợt quay lại, chìa ngón tay ra:

- Cúc móc ngoéo đi!

- Anh Lâm làm chi rứa! - Con Cúc ré lên - Bộ anh Lâm không tin Cúc hả?

- Không phải là không tin! Nhưng móc ngoéo cho chắc ăn!

Con Cúc lắc đầu quầy quậy:

- Em không móc ngoéo với anh Lâm đâu!

Lâm vẫn nằng nặc:

- Không móc ngoéo thì thề!

- Thề thì thề!

- Vậy Cúc thề đi!

Con Cúc lim dim mắt:

- Nếu em nói mà không giữ lời, em sẽ bị cô Thanh cho nghỉ việc ngay tức khắc!

Thoạt đầu, Lâm không ưng ý lời thề của con Cúc lắm. Thề là phải thề độc! Phải ra đường xe cán, phải bị sét đánh, bét nhứt cũng rớt xuống sông ba ngày sau mới nổi lên! Nhưng rồi nghĩ

lại, thấy ép con Cúc thề độc như vậy thì ác nhơn thất đức quá, hơn nữa, với một đứa con gái bỏ xứ vô đây làm ăn, bị mất việc làm cũng không phải là chuyện nhỏ, Lâm bèn cười hì hì:

- Bây giờ thì anh yên tâm về quê rồi! Em ở lại giữ gìn sức khỏe nghe!

Con Lan đứng trong nhà ngó ra, thấy thằng Lâm chia tay con Cúc bịn rịn như vậy thì tức lắm.

Càng tức hơn nữa là hôm trước nó ra tiệm chụp mấy tấm hình đẹp thiệt đẹp, định bụng để

dành tặng thằng Lâm nhưng cho đến bữa nay, tức là đến lúc thằng Lâm giã từ quán Đo Đo rồi, nó vẫn chưa có dịp nào thực hiện ý định. Những tấm hình từ lúc lấy về đến giờ vẫn còn nằm thiêm thiếp trong bóp nó.

Nó nói với con Kim:

- Anh Lâm ít bữa nữa là sinh viên rồi, tới lúc đó sức mấy ảnh còn để ý đến con Cúc, chị há?

Con Lệ ngồi cạnh nghe được, vọt miệng:

- Mày đừng có nhiều chuyện! Ai để ý ai, ai không để ý ai thì ít hôm nữa tự nhiên mày sẽ biết thôi!

Chương 22: Quán Gò Đi Lên

Con Lệ không nói ngoa. Thằng Lâm về Tây Ninh chừng một tuần, tới lượt con Cúc xin cô Thanh về quê.

Dạo con Cúc về ngoải cấy lúa, ngày nó sắp trở vô lại, ba nó bất thần bị xe đụng gãy giò, phải đưa vô bệnh viện chụp phim, bó bột.

Ngày nó đi, ba nó còn nằm trong bệnh viện rên hừ hừ. Hồi đó, nó tính ở nhà luôn, chăm sóc ba. Nhưng ba nó nạt:

- Mi vô lại trong nớ đi! Gãy xương chút xíu, ăn thua gì! Ít bữa nó sẽ lành ngay thôi!

Ba nó làm oai để đuổi nó trở vô Sài Gòn, chớ người già gãy xương còn lâu mới lành. Con Cúc cũng biết vậy nhưng ba nó đuổi nó như đuổi tà, hơn nữa ông gãy chân chớ đâu có gãy tay, nằm trên giường ông thừa sức phóng rựa "lấy đầu người ngoài năm mươi bộ" y như phép phi đao trong phim kiếm hiệp nên nó sức mấy dám cãi lời.

Trước khi leo lên xe đò, nó thút thít nói với mẹ:

- Nếu chân ba vẫn không đi lại bình thường được, mẹ nhớ gọi điện cho con biết!

Ấy là con Cúc sợ mẹ nó phải thui thủi một mình ngoài đồng. Nó tính rồi: nếu ba nó không ra ruộng được, nó phải về quê đỡ đần cho mẹ nó.

Lúc mới trở vô lại, con Cúc nói thiệt hết hoàn cảnh của nó với cô Thanh. Nên khi mẹ con Cúc gọi điện vô, báo cho con Cúc biết ba nó đã xuất viện nhưng đi lại phải chống nạng thì cô biết khó lòng giữ chân con Cúc được.

- Khi nào tới nhà, con nhớ gọi điện cho cô biết con về tới nơi bình yên nghe! - Cô Thanh dặn.

- Dạ!

- Rồi khi nào rảnh rỗi nhớ biên thư vô cho cô với mấy đứa trong quán nghe con!

- Dạ! - Cặp mắt con Cúc đỏ hoe - Con sẽ biên thư cho cô với mấy anh chị.

Cô Thanh trầm ngâm một hồi rồi ngập ngừng hỏi:

- Mai mốt con có tính trở vô nữa không?

Con Cúc thở dài:

- Con cũng không biết nữa. Nếu vết thương ba con không lành, chắc con ở ngoài nớ luôn.

Con Cúc thở dài làm cô Thanh thở dài theo. Cô thở dài và nhìn ra hiên nắng, tự dưng thấy ngùi ngùi trong dạ. Con Cúc đã quyết định như vậy, cô không tin sẽ có ngày gặp lại nó. Ba nó đã lớn tuổi, sau một tai nạn như vậy, chân cẳng đi lại được đã là may, nói gì đến chuyện băng đồng lội ruộng. Con Cúc là đứa hiếu thảo, hẳn sẽ không nỡ nào bỏ mặc mẹ nó tần tảo sớm khuya, một mình dầm sương dãi nắng. Như vậy hẳn con Cúc sẽ không trở lại quán Đo Đo nữa. Thiếu bàn tay siêng năng của nó, thiếu cái giọng "nước mắm Nam Ô nguyên chất" của nó, quán Đo Đo chắc sẽ vô cùng trống vắng. Quán Đo Đo chắc sẽ rất buồn. Mấy đứa trong quán chắc cũng buồn hiu.

Mà cần chi đến ngày quán Đo Đo thiếu bóng hình con Cúc. Vừa nghe tin con Cúc sẽ rời bỏ

quán Đo Đo, một bầu không khí ảm đạm đã bao trùm cả quán. Mấy đứa loi choi khóc như

mưa bấc. Trước đó một tuần, thằng Lâm cũng ra đi. Nhưng đấy là thằng Lâm vào đại học, bên cạnh nỗi buồn còn có niềm vui. Hơn nữa, thằng Lâm học đại học ở Sài Gòn, tiếng là chia tay nhưng nó vẫn ở loanh quanh trong thành phố, nghĩa là vẫn còn nhiều cơ hội gặp lại.

Còn con Cúc ra đi là đi biệt. Nó về Quảng Nam, vùng quê nghèo nàn và lũ lụt, biết ngày nào mới có dịp gặp lại nhau tay bắt mặt mừng.

Nghĩ đến cảnh con Cúc về quê cày cấy, da dẻ đen thui, tóc tai khét nghẹt, đến nỗi hôm nọ nó vô quán ngồi ăn mì cả buổi mà chẳng ai nhận ra, con Lệ rưng rưng nước mắt:

- Em về ngoải, nhớ giữ gìn sức khỏe nghe Cúc.

Nói xong, nó giúi vào tay con Cúc một chiếc vòng mã não:

- Chị tặng em cái này làm kỷ niệm.

Con Kim nhét cái bóp da rắn vào tay con Cúc:

- Cái này chị tặng em. Để nhìn tới nó là em nhớ tới chị, Cúc há?

Con Cúc mở bóp, thấy có một xấp tiền ở trỏng liền kêu lên:

- Chị bỏ quên tiền trong ni nề!

Con Kim quẹt nước mắt:

- Chị tặng em đó.

Thằng Cải tặng con Cúc sợi dây chuyền lủng lẳng một tượng Phật bằng đá xanh:

- Cái này quý lắm đó, Cúc! Đeo cái này trên cổ, Cúc nhất định sẽ gặp nhiều may mắn!

Con Cúc cắn môi:

- Cúc gặp cô Thanh, gặp anh Cải, gặp mấy anh chị trong quán và được mọi người yêu thương đã là may mắn của Cúc rồi!

Con Cúc nhà quê ăn cục nói hòn, bữa nay xúc động trong lòng tự dưng nó ăn nói văn hoa ra phết.

Món quà cuối cùng con Cúc nhận được là của con Lan. Trước nay con Lan vẫn coi con Cúc là

"đại tình địch", là "kẻ thù nguy hiểm nhứt", vẫn đêm ngày thầm mong con Cúc trúng gió méo miệng để thằng Lâm hết đường tơ tưởng. Nhưng bữa nay, nghe tin con Cúc bỏ quán Đo Đo ra đi không hẹn ngày trở lại, con Lan chợt thấy lòng mình bâng khuâng quá đỗi. Đến lúc này con Lan mới hiểu ra khi bên cạnh không còn con Cúc, lòng nó sẽ nhớ nhung biết là chừng nào.

Món quà của con Lan là những tấm hình. Đó chính là xấp hình để dành tặng thằng Lâm.

- Những tấm hình này ở bên cạnh em cũng như chị luôn luôn ở bên em đó Cúc! - Con Lan sụt sịt nói.

Con Cúc nắm chặt tay con Lan:

- Mai mốt em nhớ chị lắm đó.

- Chị cũng rất nhớ em! - Rồi con Lan hạ giọng thầm thì - Em có nhắn gì lại cho anh Lâm không, chị nhắn cho!

- Em muốn nhắn lắm nhưng chẳng biết nhắn gì! - Con Cúc bối rối gãi đầu - Trước đây em giả

bộ đáp lại tình cảm của ảnh để ảnh yên tâm ôn tập, nay ảnh thi đậu rồi, em lại sợ ảnh kêu em gạt ảnh!

Tiết lộ của con Cúc khiến con Lan ngỡ ngàng quá đỗi. Té ra là vậy. Té ra trước nay nó hiểu lầm con Cúc. Té ra con Cúc tốt hơn nó tưởng nhiều. Vậy mà nó định "ếm xì bùa" cho con Cúc méo mày méo mặt, thiệt bậy bạ quá sức!

- Em đừng lo! - Con Lan cảm động ôm vai con Cúc - Chị sẽ tìm cách nói cho anh Lâm hiểu.

Chắc chắn ảnh sẽ cảm ơn em chớ không trách em đâu!

Trong bọn, chỉ có con Hường là tỉnh queo. Nó thổ lưng con Cúc:

- Mi về gặp ba mẹ tao, nói ít bữa nữa tao cũng về.

Lời nhắn gởi của con Hường làm con Cúc giật thót:

- Mi đừng có giỡn chơi!

- Tao nói thiệt đó! - Con Hường quả quyết - Có mi trong ni, tao mới vô. Chừ mi về, tao ở một mình buồn làm răng chịu thấu!

- Nếu rứa, răng mi không về luôn với tao?

- Tao chưa về liền được! - Con Hường nhún vai y hệt người lớn - Để tao nói với cô Thanh đã.

Chừng mô cô Thanh kiếm được người, tao mới về.

Nhưng con Hường chỉ tỉnh rụi lúc đó thôi. Khi con Cúc leo lên xe ngồi sau lưng thằng Cải chuẩn bị ra bến xe, mắt nó rơm rớm:

- Mi đi bình yên nghe. Nhớ nói với ba mẹ tao là tao ở trong này vẫn mạnh giỏi!

Khi thằng Cải chuẩn bị nhấn bàn đạp, cô Thanh hấp tấp chạy ra và lật đật nhét vào túi xách con Cúc một xấp vải và một cọc tiền. Mắt cô cũng ngân ngấn nước y hệt mấy đứa loi choi:

- Nhớ gọi điện và biên thư vô nghe con!

Từ hôm qua đến giờ, cô Thanh lặp lại lời dặn dò này đúng mười lần cả thảy. Cô chưa kịp dặn thêm lần thứ mười một thì thằng Cải đã chở con Cúc chạy mất.

Cộng đồng chia sẽ sách hay: http://www.downloadsach.com

Chương 23: Quán Gò Đi Lên

Từ ngày vắng thằng Lâm và con Cúc, quán Đo Đo trông rộng hẳn ra. Con Lan và con Kim đi ra đi vô không còn phải vừa né người vừa la lách chách luôn miệng như trước.

Một thời gian dài, mặt mày đứa nào đứa nấy buồn thỉu buồn thiu. Chỉ đến hôm ông Tiger, ông Thịt Luộc Muối Tiêu và bà Fanta cùng lúc kéo nhau vô quán thì không khí mới chộn rộn trở

lại. Theo thông lệ trước nay, bà Fanta chỉ xuất hiện buổi sáng, ông Tiger "ngồi đồng" từ hai giờ trưa đến tám giờ tối, còn ông Thịt Luộc Muối Tiêu chỉ đun đầu vô quán lúc thằng Cải sắp kéo cửa mà thôi. Cũng có hôm ông Thịt Luộc Muối Tiêu đến sớm hơn thường lệ nhưng bao giờ khi ông đặt chân vô quán thì ông Tiger cũng đã ra về từ đời tám hoánh.

Do mỗi người đều tuân thủ nghiêm ngặt cái thời khóa biểu của mình nên từ trước nay, ông Tiger, ông Thịt Luộc Muối Tiêu và bà Fanta chưa bao giờ giáp mặt nhau.

Vậy mà đùng một cái, cả ba cùng xuất hiện, cùng đi chung với nhau, cùng ngồi một bàn và cùng nói cười vui vẻ như ba người bạn cố tri khiến tụi loi choi trong quán không khỏi trố mắt sửng sốt.

Cả ba vô quán vào buổi tối, lúc khách đã bắt đầu thưa thớt.

Con Kim cầm mấy cái khăn lạnh đặt xuống trước mặt khách, lui ra một bước, hỏi:

- Dạ, chú dùng chi?

Ông Tiger đang chuyện trò rôm rả, nghe giọng con Kim liền quay lại, mặt thần ra.

Con Kim nhắc:

- Dạ, chú dùng chi?

Ông Tiger đang thừ người chưa kịp đáp thì bà Fanta đã lên tiếng:

- Quán có món gì ngon cứ đem hết ra!

Con Lan chạy lại đứng kế con Kim, vui vẻ hỏi:

- Bữa nay cô đãi tiệc hả cô?

Bà Fanta cười, chỉ tay vô ông Tiger:

- Ừ, cô tiễn ông này về nước.

Con Lan ngơ ngác:

- Ủa, chú này không phải ở Việt Nam hả cô?

Ông Thịt Luộc Muối Tiêu hắng giọng:

- Ổng ở Mỹ, qua đây dạy học!

Bà Fanta cười:

- Và lấy vợ nữa.

- Vậy ổng lấy được chưa cô?

Con Lan hỏi bà Fanta nhưng mắt lại nhìn ông Tiger.

- Chưa! - Bà Fanta thiệt thà - Hình như ổng thích cô nào đó mà cô đó không thích ổng!

Con Lan tủm tỉm:

- Cô nào vậy cô?

- Cô không biết. Ổng chỉ nói là cô đó không chịu kêu ổng bằng anh khiến ổng buồn lắm!

Trong khi con Lan buột miệng "ồ" lên một tiếng thì con Kim nghe tim mình đập loạn.

Hóa ra ông Tiger là Việt kiều, tức là đúng "tiêu chuẩn" kén chồng của nó. Vậy mà trước nay nó đâu có biết. Thấy ông Tiger ăn uống lúc nào cũng thiếu nợ, có nằm mơ nó cũng không dám nghĩ ổng là Việt kiều về đây dạy học.

Con Kim đứng như trời trồng, tiếng trò chuyện giữa con Lan với bà Fanta và ông Thịt Luộc Muối Tiêu loáng thoáng bên tai.

Qua những gì ba người đối đáp, nó càng ngở ngàng khi biết thêm ông Tiger là tiến sĩ kinh tế, đang tham gia điều hành một công ty sản xuất các linh kiện điện tử nổi tiếng.

Ông và bà Fanta về Việt Nam dạy học theo chương trình hợp tác giữa trường Đại học Kinh tế

và trường đại học gì gì đó bên Mỹ. Còn ông Thịt Luộc Muối Tiêu là giáo viên tại chỗ của trường.

Cộng đồng chia sẽ sách hay: http://www.downloadsach.com

Chính ông Tiger là người đầu tiên trong ba người phát hiện ra quán Đo Đo. Sau đó ông quảng cáo cho ông Thịt Luộc Muối Tiêu và bà Fanta. Nhưng vì ba người công việc giờ giấc tréo ngoe nên chẳng có dịp nào đi chung với nhau được.

Theo lời kể dí dỏm của bà Fanta thì ông Tiger sống ở Mỹ đã lâu nhưng không chịu lấy con gái bên đó, cứ nhứt quyết về Việt Nam cưới vợ. Trong chuyện lập gia đình của ông rõ ràng có đượm màu sắc hoài hương.

Nhưng xui cho ông là thương ai không thương, ông lại đi thương ngay chóc con Kim, tức là thương cái đứa chỉ chăm chăm lấy Việt kiều chớ cỡ ăn uống ngày nào cũng thiếu nợ như ông thì còn khuya nó mới để mắt đến.

Con Lan càng nghe càng thấy tiếc cho con Kim. Nó hỏi bà Fanta:

- Chừng nào chú Tig... mới về Mỹ hở cô?

- Sáng mai ổng lên máy bay rồi! - Bà Fanta không để ý đến vẻ bối rối của con Lan khi gọi tên ông Tiger, thản nhiên đáp - Ổng dạy học ở Việt Nam sáu tháng rồi, còn phải về lo công việc bên đó nữa chứ!

Con Lan liếm môi:

- Chú còn qua lại đây nữa không, cô?

Bà Fanta chưa kịp đáp, ông Thịt Luộc Muối Tiêu đã trả lời thay:

- Cũng chưa biết chừng! Có thể qua lại, có thể không!

Chung quanh cái bàn ăn lúc này có cả thảy năm người nhưng trước sau chỉ có bà Fanta, ông Thịt Luộc Muối Tiêu và con Lan nói qua nói lại. Còn ông Tiger và con Kim thì im ru bà rù.

Lâu thiệt lâu, ông Tiger mới mở miệng. Giọng ông buồn hiu, nghe như một tiếng thở dài:

- Thôi, các cháu dọn đồ ăn ra đi!

Ông Tiger nói nhẹ nhàng nhưng con Kim bỗng nghe nhói trong lòng một cái.

Chữ "các cháu" rõ ràng ông Tiger muốn chỉ con Lan và con Kim. Trước nay, chưa bao giờ

ông Tiger kêu con Kim bằng "cháu". Ngay cả khi con Kim cương quyết không chịu thay đổi cách xưng hô, ông vẫn khăng khăng kêu nó bằng "em", chỉ để mong có ngày nó kêu ông bằng

"anh". Đó là mơ ước cháy bỏng của ông. Đó cũng là quyết tâm sắt đá của ông.

Vậy mà bây giờ quyết tâm của ông coi bộ lung lay dữ dội. Với bộ tịch xụi lơ như con gà rù, với lối xưng hô xa lạ kia, có vẻ như ông đã cam tâm đầu hàng số phận.

Ông Tiger đã đầu hàng, dĩ nhiên con Kim không có cách nào khác là đầu hàng theo. Cuối cùng, nó nói:

- Dạ, tụi cháu sẽ đem ra liền! Chú cảm phiền ngồi đợi một chút!

Khi nói như vậy, con Kim cũng không rõ nó có định bóng gió đến chuyện gì không. Mỗi ngày ông Tiger đã ngồi đợi sáu tiếng đồng hồ trong vô vọng, suốt sáu tháng liền như vậy, bây giờ

ông sắp lên máy bay rồi, nó kêu ông đợi thêm một chút có cứu vãn được gì đâu!

Chương 24: Quán Gò Đi Lên

Khoảng nửa tháng sau ngày con Cúc ra đi, thằng Lâm trở lại quán Đo Đo.

Nó vừa xuất hiện, tụi nhóc trong quán đã lác xệch mắt.

Xưa nay thằng Lâm là đứa ăn vận chải chuốt, quần áo thẳng thớm, tóc tai lúc nào cũng láng o, bóng nhẫy. Thời tiếp viên đã thế, bây giờ là sinh viên, trông nó càng tươm tất hơn nữa.

- Ồ, Lâm! - Cải nhảy dựng khỏi ghế - Mày đi đóng phim mới về hả?

Lâm vỗ vai bạn:

- Chọc quê hoài mày! Sao, khỏe không?

- Khỏe! - Cải nắn nắn cánh tay bạn - Còn mày trông bảnh ác!

- Bảnh gì đâu!

Lâm vừa nói vừa bước vô quán.

Nhác thấy người thương, con Lan mừng quýnh:

- A, anh Lâm kìa!

Vừa reo nó vừa chạy lại, cầm tay Lâm lắc lắc, cặp lông mi dài của nó chưa chi đã muốn rơm rớm.

Con Lệ con Kim con Hường cũng ba chân bốn cẳng phóng ra.

Con Lệ tíu tít:

- Xuống hồi nào vậy, Lâm?

- Mới xuống hồi sáng! - Lâm cười, khoe hàm răng trắng bóng - Bỏ đồ nhà bà dì xong, chạy lại đây liền!

Cô Thanh bước ra, vui vẻ:

- Chà, lên sinh viên rồi trông khác dữ ta!

Lâm lỏn lẻn:

- Khác gì đâu, cô!

Miệng trả lời mọi người nhưng cặp mắt thằng Lâm không ngừng dáo dác.

Không thấy con Cúc chạy ra mừng, lòng nó bất giác chùng xuống.

Mấy lần Lâm định mở miệng hỏi nhưng ngặt có con Lan đứng đó, nó không muốn tỏ ra sốt ruột.

Cô Thanh chỉ chiếc bàn:

- Con ngồi ăn tô mì Quảng coi còn có hương vị như xưa không?

Lâm ngồi xuống, hoang mang nhìn quanh, bụng tự trấn an: Chắc con Cúc chạy ra chợ mua rau rác gì đó thôi!

Đứa bưng mì ra cho Lâm là một thằng nhãi lạ hoắc. Ngoài thằng này ra còn một con nhỏ nữa, cũng lạ huơ. Hai đứa này chắc là tiếp viên mới của quán! Lâm nhủ bụng và thò tay nhấc lọ ớt bột, lòng tự dưng cảm thấy bồn chồn lạ.

Tụi loi choi trong quán bu quanh Lâm tán chuyện một hồi rồi tản ra lo phận sự. Thằng Cải ra ngồi coi xe, con Lệ vô ngồi thu tiền, con Hường chun vô bếp phụ cô Thanh, con Lan ra chợ.

Chỉ có con Kim là lảng vảng đi tới đi lui.

- Kim nè!

Ăn chừng ba đũa mì, thằng Lâm không nhịn được, khẽ giọng gọi.

- Gì vậy Lâm? - Con Kim bước lại.

Lâm dè dặt hỏi:

- Cúc đi chợ nào mà lâu quá vậy?

- Đi chợ đâu mà đi chợ! Nó về quê rồi!

- Về quê? - Tim Lâm thót lại, nó hỏi và nghe giọng mình run run - Về hồi nào vậy?

- Nửa tháng rồi.

- Vậy chừng nào Cúc trở vô?

Con Kim mỉm cười:

- Không vô nữa! Nó về quê luôn!

Lâm tưởng như có ai nện búa vào ngực mình. Mặt nó bỗng chốc tái ngắt:

- Kim nói thiệt không vậy?

Con Kim bắt đầu nhận ra thái độ khác lạ của Lâm, nó thu nụ cười lại:

- Kim nói thiệt đó ai gạt Lâm làm chi!

Thằng Lâm lập tức buông đũa, ngoảnh cổ ra hiên:

- Cải!

- Gì hở mày? - Thằng Cải lon ton chạy vô.

Lâm hầm hầm:

- Tao sắp giết mày đó Cải!

Thấy miệng mũi thằng Lâm xịt khói, Cải biết có chuyện chẳng lành, liền bước lui một bước, cố pha trò:

- Giết người phải có lý do chớ!

Cải giễu. Nhưng Lâm không cười. Nó rít qua kẽ răng, giọng lạnh băng:

- Tại sao mày để cho con Cúc về quê?

- Đơn giản thôi! - Cải hấp háy mắt - Chỉ vì tao không phải là ba nó. Nó muốn đi đâu thì đi, tao lấy tư cách gì mà cản được!

- Lấy tư cách là bạn tao! - Lâm nghiến răng ken két - Bạn người yêu của nó!

Thấy thằng Lâm làm tàng quá, Cải tức mình muốn nói toẹt mọi chuyện. Cải muốn cho thằng Lâm biết con Cúc trước sau vẫn xem nó như anh trai, sở dĩ con Cúc phải bấm bụng nói yêu, phải cắn răng vờ hứa cho nó hôn, chẳng qua muốn nó yên tâm học tập. Vì tương lai của thằng Lâm, con Cúc đã hy sinh quá xá nhiều, vậy mà thằng Lâm còn bày đặt hoạnh họe!

Cải những muốn "hê" hết lên cho thằng Lâm hách xì xằng này trắng mắt chơi. Nhưng biết thằng Lâm đang buồn, nó không nỡ làm bạn buồn thêm. Cải chỉ thở dài:

- Trong trường hợp này, ngay cả người yêu của nó cũng chẳng ăn thua, huống gì bạn của người yêu!

Trước vẻ mặt nghệt ra của Lâm, Cải hất đầu:

- Mày có biết ba nó vừa bị xe đụng gãy cẳng không?

Lâm ngơ ngác:

- Không.

- Mày có biết từ khi ba nó bị tai nạn đến nay mẹ nó phải một mình bươn chải ngoài đồng không?

- Không.

- Thế bây giờ mày đã biết tại sao nó phải khăn gói về quê gấp gáp như vậy không?

Lâm buồn bã:

- Bây giờ thì tao biết rồi.

Thốt xong, Lâm gục đầu lên tô mì, mái tóc bóng mượt của nó lòa xòa xuống trán, quẹt cả lên những mẩu bánh đa trong tô. Những lời con Cúc nói với nó hôm nó về Tây Ninh như còn văng vẳng bên tai "Nếu em nói mà không giữ lời, em sẽ bị cô Thanh cho nghỉ việc ngay tức khắc". Bây giờ nhớ lại, Lâm mới biết hôm đó con Cúc không nói chơi. Hóa ra ngay vào lúc chia tay Lâm, con Cúc đã biết nó sắp rời quán Đo Đo không hẹn ngày quay lại. Vậy mà con Cúc chẳng nói gì với nó. Chắc con Cúc muốn niềm vui vào đại học trong lòng nó được hoàn toàn trọn vẹn đó thôi!

Cải đặt tay lên vai bạn:

- Vui lên đi mày!

Lâm nói như khóc:

- Tao thương con Cúc quá!

Thốt nhiên Cải nói một câu ngoài ý muốn:

- Nó cũng thương mày!

- Tao biết! - Lâm mếu máo - Nó thương tao bằng nguyên cái bánh đa lận!

Thấy thằng Lâm là đàn ông con trai mà sụt sà sụt sịt, Cải bất giác cảm khái muôn vàn. Nó thở

đánh thượt:

- Đừng tuyệt vọng! Biết đâu mai mốt chân cẳng ba nó lành hẳn, con Cúc sẽ lại trở vô!

- Khó lắm mày ơi!

Rồi Lâm ảo não:

- Tao buồn quá Cải ơi!

- Tao còn buồn hơn mày gấp bội!

Lâm nhảy dựng:

- Mày cũng thương con Cúc?

- Tầm bậy! Tao thương người hôm trước tao nói với mày đó!

- Ờ, tao nhớ rồi! - Lâm tò mò - Bây giờ mày nói thiệt đi, mày thương đứa nào trong quán vậy?

Cải gãi đầu:

- Người tao thương không ở trong quán mình. Mà ở quán bún kế bên.

- Trời đất! - Lâm trợn mắt - Mày thương bà bán bún mắm hả?

- Bậy! Tao thương con nhỏ bán cà phê phụ bả.

- À, con Nhàn. Con Nhàn cũng dễ thương quá đi chớ.

Cải nhăn nhó:

- Dễ thương nhưng thương không dễ.

- Sao vậy? Bộ mày tỏ tình với nó rồi hả?

- Chưa.

Lâm ngạc nhiên:

- Chưa sao mày biết thương không dễ?

Cải hít vô một hơi:

- Tại gần đây tao mới phát hiện ra...

- Nó có người yêu rồi! - Lâm xen ngang.

- Người yêu còn đỡ! - Cải buồn bã - Nó có chồng rồi!

Lâm chưng hửng:

- Con Nhàn có chồng rồi?

- Ừ.

- Nó lấy chồng hồi nào?

- Tao cũng chẳng biết nó lấy chồng hồi nào mà bây giờ ngoài chồng ra, nó còn có tới hai đứa con lận.

- Ngộ ghê há! - Lâm chớp chớp mắt - Một chồng hai con mà sao trông nó nhỏ xíu hà!

Cải mấp máy môi định nói câu gì đó nhưng thoáng thấy khách đun đầu xe vô, nó liền lật đật chạy ra hiên.

Lâm nhìn theo bạn, thấy thằng Cải còn khổ hơn nó gấp bội. Nó dù sao cũng hy vọng có ngày con Cúc trở vô. Nếu con Cúc không vô nữa, nó cũng còn có thể chạy ra ngoải, nhắc con Cúc mở quán mì Quảng để nó... lên làm ông chủ. Còn thằng Cải thì tuyệt đường. Tội ghê!

Đã không nghĩ tới con Cúc thì thôi, nghĩ tới người thương, Lâm bỗng đâm ra bần thần, tô mì ăn chưa tới phân nửa bụng đã no ngang.

Con nhỏ kiếng cận hôm trước xồng xộc bước vô, thấy Lâm, liền khựng lại:

- Well, I'm not a lighter. I'm a student.

Nếu như trước đây, Lâm đã sác sườn. Lâm đã cười kiêu hãnh: "Me too". Ông cũng là sinh viên đấy, nhãi con ạ!

Nhưng lúc này lòng dạ đang rối bời, Lâm chẳng buồn nổi giận. Từ khi biết tin con Cúc rời bỏ

quán Đo Đo, hỏa diệm sơn trong lòng Lâm đã tắt. Lòng nó bây giờ chỉ tràn ngập nhớ nhung.

Lúc thằng nhóc chạy bàn lễ phép bưng bình trà nóng ra, tự dưng Lâm như nhìn thấy lại hình ảnh của mình mấy tháng trước đây, lúc nó chân ướt chân ráo bước vô quán Đo Đo theo lời giới thiệu của chú Khẳng. Mới ngày nào sao đã quá xa xăm!

Lâm nheo mắt nhìn thằng lính mới, hất hàm:

- Mày làm ở quán Đo Đo, vậy mày có biết Đo Đo ở đâu không?

Cộng đồng chia sẽ sách hay: http://www.downloadsach.com

Thằng nhóc toét miệng cười, nhưng không hiểu sao câu trả lời quen tai kia lại tự dưng khiến Lâm nghe cay cay nơi mắt:

- Dạ, biết chớ anh! Đo Đo ở Quán Gò đi lên chớ đâu!

Thành phố Hồ Chí Minh

4/12/1999

Nguyễn Nhật Ánh

Cộng đồng chia sẽ sách hay: http://www.downloadsach.com